

MAGYAR URIASSZONYOK LAPJA

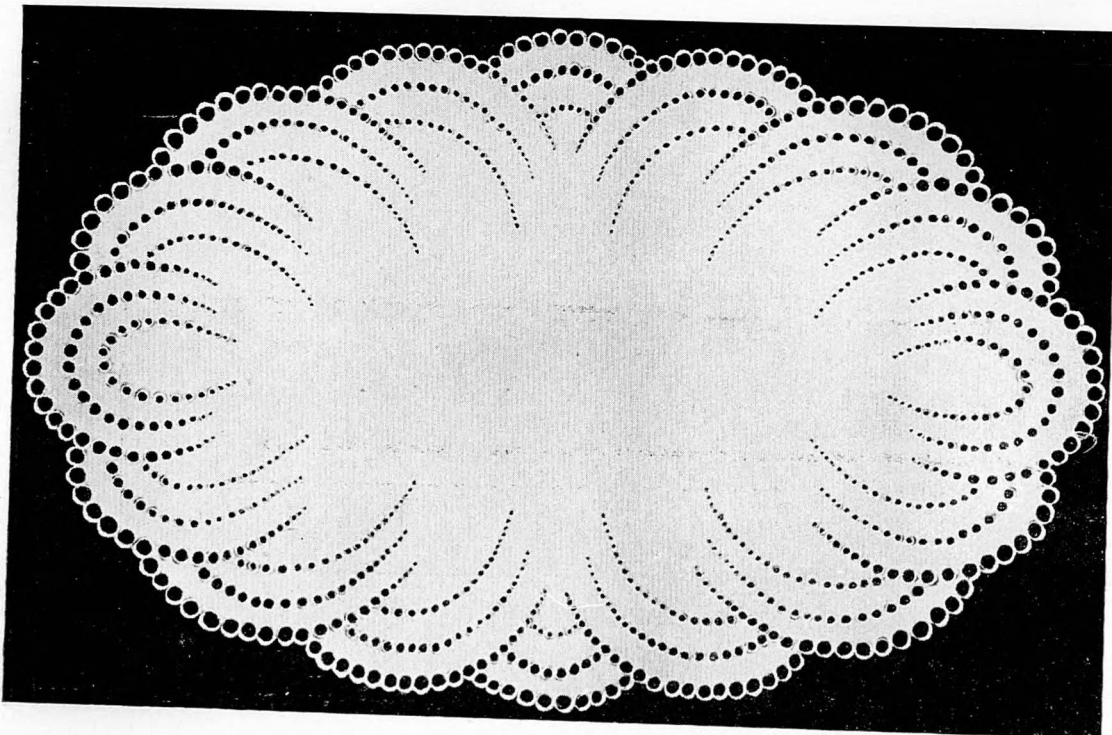
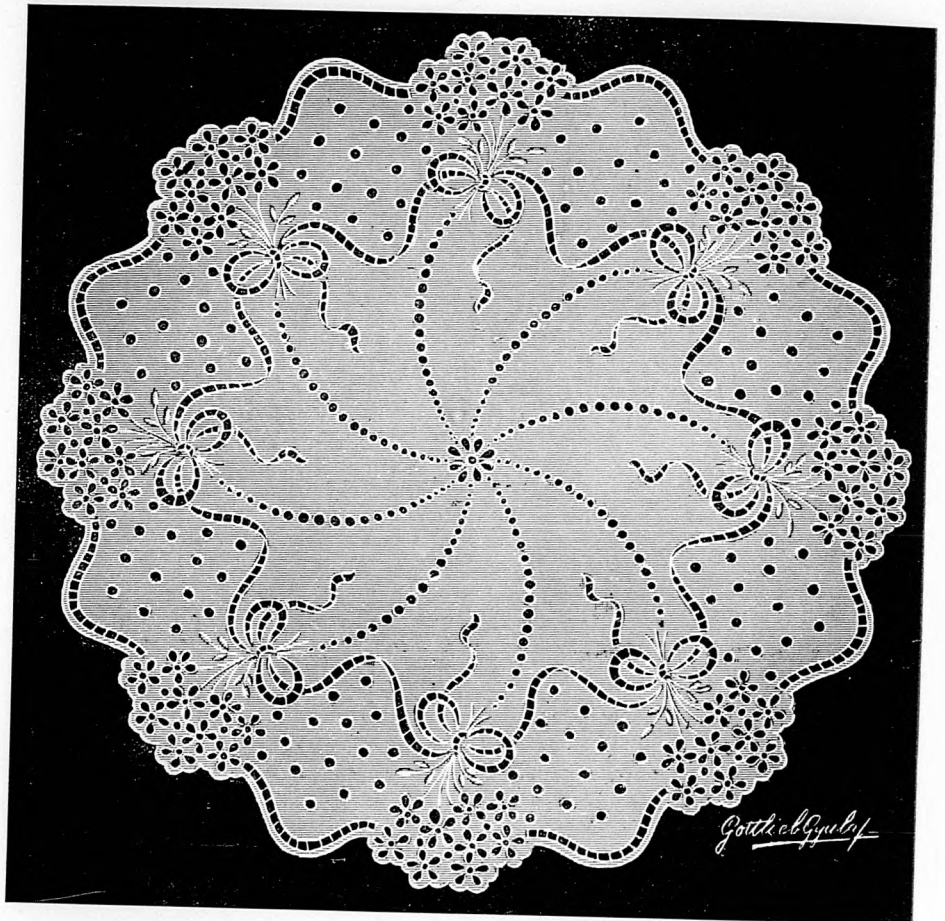

VERES, főhercegi udvari és kamarai fényképész (tűbőle, V., Harmincaut-u. 9)

Dr. SZALKAY SÁNDORNÉ

AJÁNDÉKAINK KÖZÜL TESSÉK VÁLASZTANI!

Május hó 1-től minden előfizetőnk, aki ösmeretsége köréből lapunk részére egy új 1/2 éves előfizetőt szerez, vagyis 10 pengő előfizetési díját beküldi, vagy a rendelő az utalvány szelvényére rávezeti, hogy kinek ajánlására fizet elő, hálánk jeléül *ajándékba* kapja ezen kerek *miliót*, vagy a lenti *ovális terítőt* és még hozzá *8 db kis jégkendőt* a legfinomabb anyagon előrajzolva postán ajánlott levélben, bérmentve küldve.

Aki két 1/2 éves előfizetőt szerez, illetve 20 pengő előfizetési díját beküldi, annak megküldjük még a kézimunkához szükséges 4 nagy matring DMC pamutot is.

Ezen ajándékozás visszamenő hatállyal nem bír.

Tisztelettel
a *Kiadóhivatal*.

Gottlieb Gyula
iparművész
eredeti tervei.

MAGYAR URIASSZÖNYVOK LAPJA

Szépirodalmi, társadalmi és háztartási folyóirat * Megjelenik minden hónapban háromszor: 1-én, 10-én, 20-án * Szerkesztőség és kiadóhivatal: VI., Jókai-u. 37. (Berlini-tér sarok) * Telefon: T. 107-23. * Előfizetési ár: egész évre 18 P, félévre 10 P, negyedévre 6 P
Egyes szám ára: 80 fill. Ausztriában 1 Sh. 40 Gr. Franciaországban 5 Frc. Olaszországban 4 L.

Főszerkesztő: **KERTÉSZ BÉLA**

Pünkösdvárás

Merengve nézek kifelé az ablakon. Ablakom előtt tenyérnyi kis kert. Barna, vékony földréteget úgy hordtam össze apránként, hogy idelopjam a tenyészetet. Mert alatta sivó homok van, kemény kavics, kötörmelék. S az arasznyi vastag földből mégis dús zölden sarjad a pázsit és élénk színű virágok szökkennek kedvesen tarka hajtásba. Lassan-lassan megkötődik a föld és idevarázsolódik a termékeny természet...

Elmerengek... Hangtalanul, szinte észrevétlen sietéssel közeleg piros pünkösöd napja... Elmerengek ama bibliai pünkösödön, mikor a Megváltó már föltámadott, mennybe ment és várva-váró tanítványaira kitöltetett a Szentlélek. Vidám, örvendetes, bizakodó ünnep! Az apostolok feje fölött kettős tüzes nyelvek. Megtörtént a csoda. A Szentlélektől ihletett nyelvek megszólaltak. A túláradó örömtől, vígasságtól, lelkesedéstől, hitbéli erőtől, beteljesedéstől megittasultan, mámorba szédült a szívük s a diadalmas Ige mindent lebiró, halhatatlan zengéssel bugygyant ki a predikáló ajkakon. Bö szüret áldása csorgott gazdagon az Úr tömlőibe. A sokaság lenyűgözve, akaratlan áhitattal s megmagyarázhatatlan ámulattal hallgatta őket, mondván: „Tán edes bortól részegedtek meg ezek?...”

...Elábrándozva álmodom vissza régi-régi pünkösödök elandaltító, drága hangulatát... Valamikor régen beh más volt minden, beh más... Valamikor valóban piros ünnep volt piros pünkösöd ünnepe. Tele poézissal, gondtalan derüvel, fehér gyöngyvirággal, illatos jázminnal és piros pünkösdi rózsával. Epedve várta, örömmel esengte az egész család. Mindenki számíttatott, tervezgetett. Az anya gondok nélkül gondoskodott előre, hogy mi minden jó készüljön pünkösdre. A nagyokat a figyelmesség apró, kedves jelei, a gyerekeket új ruha és új cipő lepték meg a pünkösöd elmaradhatatlan, meleg örömeivel... A templomban boldog, hozsannázó szívünk, repeső, allelujázó lelkünk a Szentlélek szárnyain emelkedett föl a magasságok felé... Rokonokat, jóbarátokat egyívé gyűjtött az ünnep felhőtlen ragyogása. A messze híres magyar vendégszeretet akkor még élő valóság volt, mert az lehetett. Ha nem is voltunk gazdagok, azért jól éltünk. Szíves vendéglátás, kedvoldó kirándulás fűszerezte megelégedett életünket. Minden pünkösödre ősi hagyományszerűen kimentünk a Nagyerdőbe. (Te edes, drága-drága Debrecen.) Ott volt az egész város apraja-nagyja. A kosarakban pompás harapnivaló s a pincetokokban jó pogány magyar borocska. Vidám tereferétől, játékos pajzánságtól, újjongó jókedvtől, andalgó nótázástól és tüzes muzsikától visszabangzott az évszázados fák lombos sátoralja. Kicsattanó vígsággal dalolt mindenki s a fiatalja egy-kettőre táncra állgatta fűre lábát. S nemesak az ismerős s főleg a diákság, de az idegen is szeretettel látott vendég volt a zöld fűre terített fehér abrosz körül...

Régi szép idő, hol vagy? S hol van mindez ma már?... Már csak visszásirhatjuk a multat. S a multtal együtt ön-

magunkat is sirathatjuk. Hisz a mi ünnepünk ma sivár, kilátástalan. Nem várunk, nem tervezgetünk semmit. Már csupán két kis sornyos piros betű a kalendáriumban jelzi, hogy ünnep közeleg. Gondülő örömet, igézetes szépségét nem érezzük. Meglepetésre, ajándéokra, új ruhára nem gondolunk. Sőt éppen az ünnepvárás juttatja eszünkbe kietlen nyomorúságunkat, elbukottságunkat, elhagyatottságunkat és hogy milyen kifosztottak, nyomorultak, szegények, koldusok vagyunk. A kegyetlen élet hajótöröttjei, a viharzó tenger lerongyolt partravetettjei. A biztos célkitűzés hijján szűkölködő, görcsös bizonytalanságban vonagló világ társtalanságában, a trianoni átok természetellenes állapotba züllesztő korlátai között a nyomorban ellankadt, elfásult, meghasonlott lelkű nemzedék mélységese apáthiába süllyed, amely végeredményben odajuttat bennünket, hogy már minden mindegy...

Az Isten házában bánattól lerogyó szívvel, szenvedéstől lebélyőzött lélekkel roskadunk a templom kőkökéire. Nincs semmink, csak imádságunk s könnyeink himnusza. Homlokunkon a mártíromság véres jegye. Sebeink föltárással, mellet verő vezekléssel, zokogó könyörgésünkkel hasogatjuk az egék kárpitját. Remegve szoritjuk szívünkhez a megváltás jelét, a keresztet. Csalódásoktól megtörtén sajjó és töviskoszorútól tépetten vérző szívünk meggyötört maradék hitét, mint vergődő kétségbeesésünk utolsó ajándékát, tenyerünkön nyujtjuk föl Isten felé...

S ha a babiloni vizeknél mi nagy sanyarúságunkban látván-látjuk is, hogy körülöttünk a meg nem szolgált győzelemben elvakult, élvezetektől romlott, a pénz imádatától megrontott, az aranyborjú körül való táncban elernyedtet nemigazak, a szegény lelkű, kevély kincses Lázárokok között, ahol minden nemes iránt dül a redves közöny, korhad az életerő s pusztul a termékenység, a finom bűnök illatos mocsarában fényűző csillogással tobzódik a cédaság: azért — sőt éppen azért — nem szabad a bányatag csüggedés elsorvasztó hullámaiba merülnünk. Kapjuk föl fejünket és ne engedjük, hogy kipusztuljon szívünk körül az Istenbe vetett hit, a bizás, a reménykedés. Mert szent a mi megpróbáltatásunk, amit az Úr boesátott reánk, hogy megigazuljunk általa. Ez adjon erőt, hogy becsületes magyar áhitattal, keresztényi türelemmel, duzzadó reménységgel túrjünk és várjuk az evangéliumi virágok tavaszát, amely a nemzetünkért való didergő reszketésben eltöltött, majdnem végnélküli sok-sok fekete nap után piros lánggal lobogó, ragyogó színekben pompázó pünkösödöt tartogat számunkra...

...Elmerengve nézek kifelé az ablakon. A tenyérnyi kis kertben az elmúlt éjtszakai viharban lekókkadt sárgakelyhű, bársonyszirmú, égőszínű virágok diadalmasan emelgetik fejüket a nap felé... nyilvánvaló emlékeztetésül, hogy az elesettek megszenteltettek, az alázatosak fölmagasztaltatnak.

Zuzmara

Irta: Szabó Mária

Magda elkáprázva állott meg, ahogy kilépett a kapun. Ragyogó, fehér csipkébe öltözött az éjjel a természet. A fák, a bokrok vakító, fénylő díszben pompáztak. A villamos vezetékek, a telefondrótok ujnyi vastag fehér bundákba burkolóztak. Minden nagyobb lett és plasztikusán szép.

Magda — maga sem tudta, miért — elmosolyodott s egy kis önkénytelen mozdulattal hátrafeszítette a karját, hogy a tüdeje kitáguljon. Hosszan, mélyen lélekzett fel s szinte hangosan mondta ki, amit gondolt:

— De szép! Istenem, de szép!

Otthon azt mondta a nénjének, megy korcsolyázni s csakugyan: a karján korcsolya vert vidám taktust a határozott lépéseikhez. Pedig a korcsolyázás csak ürügy volt. Egyedül, tanuk nélkül akart találkozni Zoltánnal, aki ma jött haza. Így beszéltek meg elutazása előtt.

Magda a sógora házában a jóság, a szeretet hiányát nem érezte, hanem inkább az bántotta, hogy maguknak is nagyon kell takarékoskodniuk.

De most minden elrendeződik. Talán még ma bejelentheti nekik, hogy a menyasszonya Zoltánnak s megszabadíthatja őket a sorsa feletti aggodástól, ő maga pedig kéz a kézben indulhat meg azzal, akit szeret s akiben bízik.

Meggyorsította a lépéseit, mert a színház előtt mozdulatlan fehér hósapkás és sweateres férfialakot látott.

Végignézett magán és örült a fehér korcsolya-dressének, amely olyan jól illett a Zoltánéhoz. Szeretett volna odakiáltani, hogy jöjjön elébe, vagy szaladni szeretett volna, hogy észrevétlenül érjen mellé és karonfogja. — hiszen most már lehet!

Egy ismerőse köszönt és ez magához térítette. Városban van, hideg falak és közönyös, — vagy még rosszabb, — kíváncsi emberek között, — nem, nem szabad kimutatnia az érzéseit...

És mikor a férfi észrevette és lassan megindult feléje, már kimerően lépkedett ő is, csak a szeme ragyogott a várakozó boldogságtól.

Kezet fogtak. Aztán megindultak egymás mellett. A lány szemeiben kialudt a fény. Megborzongott, mintha az árnyékos oldalra kerültek volna át, pedig a nap máregyre feljebb jött s egyre melegebben simogatta a zuzmarás várost.

Kutatva, izgatott remegéssel nézett a férfi arcába s megrémült a merev, távolbanéző szemétől.

A boldog várakozás már eltűnt, teljes reménytelenség vett erőt rajta, mikor az ember sürgetni szeretné a legrosszabb megtudását. Aki örömhírt hoz, nem lehet ilyen érzéketlen.

És nem csalódott.

Szintelen hangon, idegen hanglejtéssel szólalt meg a férfi:

— Mindennek vége!

Magda bölintott. Szólani akart, de a hangja felmondta a szolgálatot. Csak a szívében visszhangzott tompan, halálharang kongásaként:

— Vége.

A férfi ránézett; várta, hogy mond valamit, hogy vizsgáztalja, mert úgy érezte, nagyon is vigasztalásra szorul. Hiába várt... Hát csak folytatta:

— Igen... A szüleimnek már besúgták, hogy mindig együtt vagyunk. És — és mikor a levelemet megkapták, azt sürgönyözték, hogy a választ otthon kapom meg... Magda, jobb, ha tőlem tudja meg...

A lány felemelte a fejét. Hosszan, szomorúan nézett a szemébe és a sirással vívódott.

— Igen. Hogy nem engedik...

— Nem... azaz... nem csak az Magda... Én — én tegnap este — ej, hát igen!... tegnap este eljegyeztem az unokahugomat, Lillyt!

Halk sikoltás tört fel a lány lelkéből.

— Maga, Zoltán... eljegyezte?

— Igen, Magda... De kérem, ne rendezzen jeleneteket az utcán. Nézze, Flórisné, hogy bámul bennünket!

Magda odapillantott és látta, hogy az egyik üzletből magas, sovány, madárarcú nő lépett ki a lányával együtt s a lorgnettjén keresztül nézte őket kíváncsian és rosszakarattal. Odasúgott a lányának, aki húsz évvel fiatalabb kiadásban mutogatta az embereknek, milyen volt hajdanában az anyja, amit különben az anyja azzal viszonozott, hogy ő meg a lányát mutatta be húsz év múlva elrettentő példál.

Erot vett magán. Hátravetette a fejét; hideg pillantással nézett végig a „jelenen“ és a „multon“, amely a „jövőt“ is híven tükrözte s egy mosoly vonaglott meg a szája szögletében. Sokkal erősebbnek érezte magát. Komédiát kell játszani, — hiszen farsang van, — hát komédiázzunk!

Jó hangosan szölt Zoltánnak, mikor a két nő elhaladt mellettük:

— Igazán örülök, hogy én lehetek az első, aki gratulálok magának! Szép a menyasszonya?

A férfi elsápadt és felszisszent:

— Az Istenért, Magda... Ne olyan hangosan!...

Most már az egész várost befújja ez a vén sárkány! Pedig jobb lett volna, ha csak az elutazásom után tudják meg...

Magda rámeredt.

— Elutazik?

— Na igen. — Türelmetlenül rágta a száját. — Én nem értem, Magda, mi mindig olyan jól megértettük egymást. És maga most olyan különös... Hát nem érti, hogy a boldogságomról van szó?

— A boldogságáról?

— Igen... Azaz... Nem érti. Ha Lilly megtudja, hogy én ma, az eljegyzésünk után, beszéltem magával, mindenre rájön s áthúzza az egész tervemet. — Öntetlen mosolygott. — Örületesen féltékeny a kis nő.

Magda dermedten hallgatta. Még nem tudta bizonyosan, mit érez s mint mindig, most is meg akarta tudni, mi az. Erőltetett nyugalommal mondta hát:

— Mondjon el mindent. Hogy történt a dolog? Ne féljen, tudok magamon uralkodni!

A férfi beszélni kezdett. És míg beszélt, Magda nem nézett reá. Rászegezte a szemét a téli naphoz szikrázó zuzmarás városra és a férfi szavai közben változni kezdett a kép, amely a lelkében élt erről a csodálatos, hófehér álmvárosról.

— Mindig is egymásnak szántak bennünket. A birtokunk is határos; ő egyetlen lány, én egyetlen fiú vagyok... Tudja, hogy így a nagyapánk óriási vagyona újra egyesül az én kezemben?... És mi csoda pompás vadászterület lesz!

Potty!

Egy háztetőről lezuhant egy nagy rakás hó. A zuzmára már olvadni kezdett a napfény egyre hevesebbre váló csökjainak tüzeiben és Magda mereven nézte a fehérre csillogó, csipkés bundákból előbukkanó, fekete, száraz gallyakat...

— Igen, hát a szüleim hallani sem akarnak arról, hogy mást vegyek el, — szegény lányt, — és — nos, hát lehet, sőt valószínű, hogy kitagadnának, ha ellenkeznek velük!

— Fenyegették?

— Izé... Tulajdonképpen nem. De az apám megmondta, hogy a házhoz ne vigyek más asszonyt, csak Lillyt. Lakni pedig csak kell valahol...

— Igaz... Lakni kell valahol. Magda nézte, hogyan bukkann ki a dermedt fatörzs a fehér, kölesön kapott farsangi díszből.

— És nézze, Magda... Lillyék nálunk voltak... Úgy gondoltam, legjobb lesz, ha megnyugtatom Lillyt és a szüleimet — nem gyanakodnak később... A szüleim nagyon okosan, a levelemről sem szóltak Lillynek. Én hát bejelentettem a családomnak, hogy felmondom az itteni lakásomat, megúntam a legényéletet. — Felkacagott. — A kislány most azt hiszi: egyesegyedül azért mentem haza, hogy az eljegyzésünket megtartsuk!

— Szóval, becsapta?

— Én?... Már hogy csaptam volna be? Hiszen csakugyan eljegyeztem! Nézze, Magda, értse meg a helyzetemet. Én nem maradhatok agglegény, tönkre sem tehetem magam azért, mert a szüleim ellenzik, hogy elvegyem magam, — jobban mondvá, mert ragaszkodnak ahhoz, hogy Lillyt vegyem el.

Magda most úgy vélte, megtalálta, mi az, ami a Zoltán beszédjében túlsúlyra került. Mindig csak „én“, „én“, „én“. És sohasem más... És ettől az embertől várta ő az életet, az örömet, a boldogságot!

Megvonaglott a szája és most már úgy látta, hogy hófehér ravatalon fekszik a szegény, bolondos, szerelemre-vágyó leány szíve. Kifosztva és megdermedten, a minden díszüket elvesztett fák a fehér hótakarón. Hogy egyetlen óriási halottszaoba az egész világ; az életkedv, az öröm, a boldogságba vetett hit halottasháza.

De azért nem menekült önmaga — a gondolatai elől. Ha már ennyit látott, többet is akart látni.

S amit nem tett volna, ha megtörve, szomorúan beszél a férfi; a cinikusan önző szavak hallatára megtette: megkérdezte:

— Nem maradhat agglegény? S gondolt arra, mi lesz én velem? Maradjak vénlány... nem?

— Ne olyan keserűen, Magda. Maga még gyermek, nem tudhatja, milyen a férfi élete, ha nem nősül meg. Rideg lakás, vendéglői ételek; átmulatott éjszakák után beálló undor városban. Falun unalom; korhely cimborák keresése — s a vége az, hogy az ember egy parasztlány, vagy a gazdaasszonya karmai közé kerül.

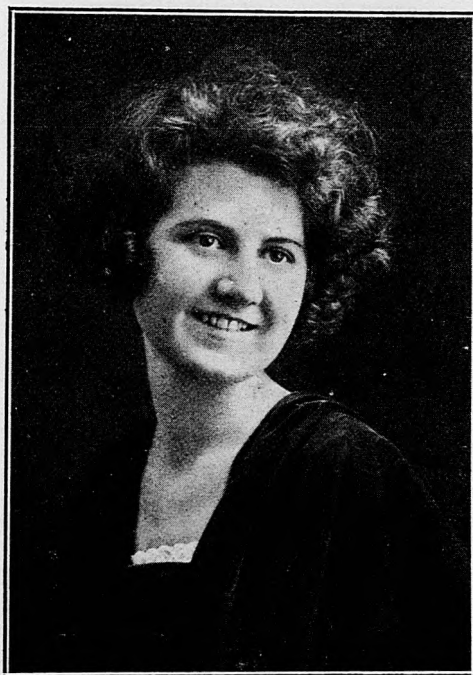
Még mindig csak az „én“. Csak a magános férfiélet árnyoldalai...

Magda már kissé ingerülten kérdezte újra:

— Én reám nem gondolt, — ugy-e az egész idő alatt sem gondolt arra, mi lesz énvelem?

— Istenem, lányoknál az egész más. Látja, Magda, én nagyon is megérteném, ha maga nem menne férjhez, hiszen engem szeret, ugy-e? S a nénye és bátyja szívesen látják; családban élhet. De én nem vagyok önző... én nem a lemondást, más, szebb életet szántam az én drága kis Magdámnak!

Kigyulladt a szeme. Előrehajolva nézett a lány kipirult arcába. Elfulladt lélekzettel lihegve tovább:

MAGASSY MÁRIA, Pécs.

— Maga okos lány. Tulajdonképpen független is, végül is, a testvérei nem állhatják útját a boldogságának. — A boldogságomnak?

— Igen... Drága, édes, kicsi Magdám, hallgasd meg türelemmel, amit mondok. De nem itt! Gyere be hozzám... csak öt percre... nézd, nézd, itt vagyunk a lakásom előtt... Gyere édes, hadd mondjam el, hogy képzelem én a mi életünket!

— A mi életünket?

A lány végigsimitotta a homlokát. Fogalma sem volt arról, mi jöhet még. Úgy meg volt törve, meg volt alázza, hogy csak egyetlen vágya maradt: Rohanni, elbujni valahová és kisírni magát. Könnyekkel mosni le a szégyent, amiért ilyen vak volt és bolond, hogy drágakőnek tartotta ezt a haszontalan kavicsot.

Mégis készítette valami, hogy megnézzze: Mi van a fenékén a fehér külsővel bevont, egyre kopárabbá váló tájnak. Hogy végére járjon: Mi van a legmélyén ennek az emberi léleknek.

Határozottan szolt:

— Én be nem megyek. Mondja el idekint, mit akar. Itt az alléban már, alig van ember; mindenki a jégpályán tolong. És én sokkal jobban tudok kint beszélni is, hall-

Eső

Irta: Pásztor József

gatni is, gondolkozni is, mint a kövek között. Ott úgy érzem, fojtotat valami.

A férfinak nem tetszett ez a fordulat. Kizökkentette abból a hangulatból, mely szerinte teljesen alkalmas volt ahhoz, hogy a jövőjén aggódo lányt elkápráztassa az ajánlatával. Fanyalogva gyujtott rá egy cigarettára és rosszkedvűen mormogott:

— Nem értem, Magda, miért nem jöhetne be hozzám. Azt hittem, maga nem olyan liba — pardon — nem olyan előítéletes, mint ezek a városi lányok. De ahogy akarja... Igen... hát én sokat gondolkoztam a maga sorsán és azt határoztam, hogy — elviszem magammal.

— Magával? Hova?

Magda csak álmélkodott.

— Na, nem haza, kis bolondom. Berendezünk majd Pesten egy szép kis fézket, egy drága, puha otthont, oda menekülök, — hozzád, drágám, — hiszen én sokáig ki nem bírom a Lilly nyafogását... azaz... igen, drága Magdám... —

Már tűzbe jött. Égett az arca, kigyúltak a szemei, remegett a hangja. Eldobta a cigarettáját.

Magda egy fához támaszkodott és különös, a lelkeig látó mosollyal nézett rá.

A férfi megragadta a kezét és úgy szavalt tovább.

— Ne hidd, hogy másnak hagyom az első esőködat, melyet az eljegyzésünkre tartogattunk! Hogy másnak hagynám a szépségedet, — hiszen ölni tudnék, ha látom, hogy más férfi néz rád sóváran és vágyva! Az enyém az első szerelmed, — te mondtad, Magda!

A lány erőszakkal rántotta el tőle a kezét s mielőtt a férfi magához térhetett volna meglepetéséből, már nekiindult, — rohant a közeledő villamos felé. Felugrott rá, berontott a belsejébe s becsapta maga után az ajtót.

Nagy, hosszú lépésekkel jött utána a férfi. De a kalauz, aki látta a leány menekülő rohanását, valami jól-észéssel, kárörvendő mosollyal adta meg a jelt az indulásra. Aztán bizalmas mosollyal jött be.

— Egy úr lemaradt... Miért nem sietett jobban?... Szakasz teccik kisasszonykám?

Magda sietve kotorta elő a pénztárcáját, nagyobb pénzt vett ki és intett, hogy nem kell visszaadni.

Aztán odaállott az ablakhoz és nézte, hogyan lesz az olvadó hópompából lassanként szürke pocsolva s hogy a fehér külszín alól hogyan bukkannak elő a papírdarabok... narancshéj... a piszok... a szemét...

Údor fogta el. Megtalálta hát a csillogó, hófehér palástba burkolt tájék titkát is!

Keserű ízt érzett a szájában. Gúnyosan vonaglott meg a finom ajka. S mint egy órával azelőtt, mikor kiindult, szinte hangosan mondta ki most is azt, amit gondolt:

— Szemét!

A kis tanya mellett, a dülőúton kocsí zörrent el. A kerekek puhán merültek bele a homokba s lomha, szürke felhő terjengett a kocsí után. A finom porszemecek rá-rakódtak az útszéli fűre, az akácok bágyadtan fityegő leveleire.

Fűszál meg se mozdult, levél meg se rebtent, a levegő tüzes volt, mintha katlan szájából ömlött volna. Az égre is mintha feláradt volna a földről elszállongó por, az ég elbágyadt, elfátyolosodott.

A gazda, egy fiatal, rezesarcú ember, ingujjban, a hasán elnyúlva feküdt egy nagy körtefa alatt a fűben. Felfigyelt a kocsikerekek elfulladó kattogására s a fejét a kezére támasztva, nézte az elzörgő kocsit.

A kocsiról egy öregecske ember köszönt felé s megállította a lovakat.

— Agyonisten. No, mire végzitek?

A gazda kedvetlenül szólt:

— Látja. Hasalok a fűbe.

Az ember bölintott a kocsin.

— Ebbe a melegbe...

Aztán megkapargatta a fejét.

— Kigyüttem én is. Mondok, mögnézöm magam. De bár ne gyüttem volna. Kisül mindön...

A gazda a szemét összehúzva felelt:

— Ki.

— Ha így marad, nem lesz sömmi.

— De nem ám.

Az öreg körülhordozta a fejét, aztán kurta pillantást vetett az égre.

— Pedig tennapelőtt is nagyon tornyosodtak a fellegök, gondoltam, lösz belőle valami, dehát...

— Nem akar élni.

— A föld, mint a kű, a búza szára mög sárgul.

— Szárad, de szöm nincs benne.

— Pedig tavaszon de szépnek ígérközött!

— Hát így van. Azér heverök én. Kora reggeltől delig, déltől estélig. Minek dógozzak? A lucerna is... Nem lösz a tehénnek, lónak mit adni.

Az öreg a fejét lehajtva mondta:

— Ver bennünket az Isten.

— Hát ver. De csak verjen, ha kedve tartja. Ű ver. én mög alszok. Álomban csapkodta a földet a jó meleg, szagos eső.

Hirtelen felült a földön. Mosolyogva nézett az öreg emberre.

— Jaj, István bátyám, de jó kis eső is vót. Csakúgy szitta a föld magába. Ahogy ereszködött a sok-sok csepp a földbe, hát csak úgy zengött a föld.

Az öreg legyintett.

— Én mán nem is álmodok ilyet. Alig is alszok.

A tanya tornácáról az asszony kiabálása hallatszott:

— Pétör! Pétör! No hun van mán megint? Gyűjön mán!

A gazda meg se mozdította a fejét.

— Az asszony, — szólt az öreg csendesen s a tornác felé nézett.

— Tülem kiabálhat estélig, — mordult fel az ember.

— De már sebbel-lobbal közeledett is a menyecske. Szép kékszemű, puhakarú, formás csipőjű fiatal asszony volt. A piros kendője rózsaszín árnyékot dobott az arcára.

Amint meglátta a földön hasaló urát, a vér az arcába szaladt, a kezét a csipőjére tette s úgy kiabált:

— No nézze mán, István bátyám, ezt az embört. Hát micsoda embör az ilyen, aki a szép hosszú napot így átlustalkodja?

Az ura hunyorítva nézett rá s felé lökte nyersen:

— Hallgass!

— De az asszony még magasabb hangon folytatta:

— Nem hallgatok én! Nem kéröm mán egy hete, hogy az asztalszék lábát megcsinálja? Nem rakhatok rá mán sömmi, mindönöm összetörök, úgy bicög a lába.

— Nem mék, — felelt dacosan az ember. — Ebbe a forrószögbe. Mőgmondtam, hogy mőg se moccanak. Sőmmit szerszámot a kezembe nem vőszők, amíg eső nem esik.

Elkeseredve nézett föl az égre.

— Ha pőrbe szállt velünk az úristen, hát jó.

Az öreg csendesesen, békésen szólt le hozzá a kocsiról.

— De Pétőr...

A gazda szeme megvillant.

— Mőg se moccanak. Nem én!

Az asszony hirtelen az ura felé fordult.

— Hát nem kel föl?

— Nem én!

— No jó!

Ezzel letelepedett az urától jó messze a gyepré. Az ura felé lökte a fejét, amint mondta:

— Hát majd én is. Akkurát mint maga.

A könyökét letámasztotta a földre s ráhajtotta a kezére a fejét.

— Hát bizony, — kiáltotta. — A forró napon, vagy a pítarba egész nap. A kertbe gyomlálgatni egész nap.

— Mégse tudsz salátát adni.

Az asszony hosszan, szemrehányással az urára bánt.

— Salátát? Ebbe a szárazságba. Hiszen röggeltől estélig öntözhetném. Salátát akar önni?

— Azt hát.

— Majd ha eső lössz.

Hirtelen a hátára fordult s a két kezét a feje alá dugta.

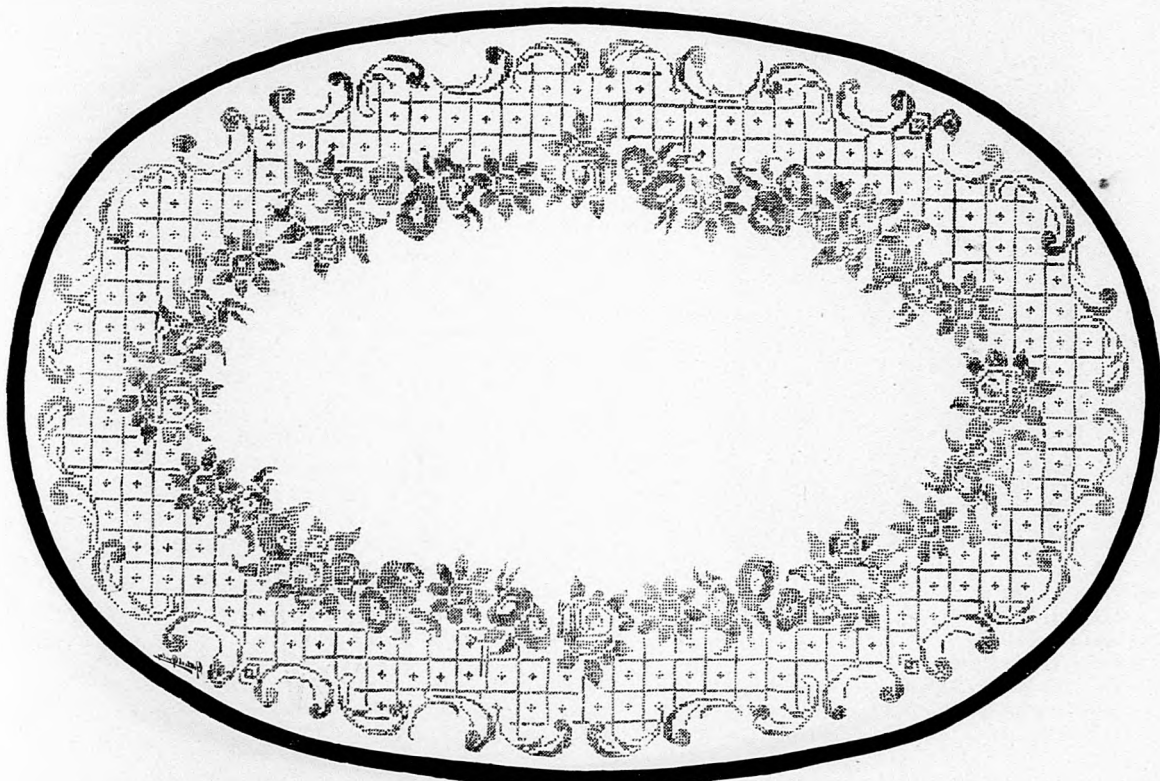
— Várom én is az esőt.

Az ura mérgesen felült a földön.

— De csak addig várod, amíg a levest föl nem köll önni!

Az asszony az egyik térdét rázogatva felelt:

— Majd möglátjuk!

Ovális terítő keresztöltéssel. Gottlieb-modell. (IV. Petőfi Sándor-u. 17. II.)

Nagyot szitt a levegőből s hamisan az ura felé mosolyogva, gúnyosan mondta:

— Micsoda jó ájer van itt. Jobb itt nekőm, mint a forró pítarba. Mőg se moccanak, amíg eső nem lösz.

Az öreg körülhordozta a fejét.

— Appedig máma nem lösz.

A menyecske belerugott egypárszor a levegőbe.

— Jól kipihenőm magam. Szépülők. A kezem puha

lösz, mint a grőfkisasszonyoké, az orcám, mint a harmat.

— Most is olyan vagy te, mint a virág, — szólt le a kocsiról az öreg, gyengéden.

A menyecske szeme mosolyogva selymezett felé, Picit pirulva mondta:

— Ugyan, István bátyám.

— Ha mondom.

A menyecske bosszús pillantást vetett az urára.

— Akinek mőg mondani köllene, nem mondja.

Az ura sunyin mosolyogva lökte felé:

— Rezes mán az orcád.

A menyecske hirtelen felült. A szemébe könny szőkött.

Az ura komoran, fenyegetően nézett rá s csendesesen mondta:

— Majd möglátjuk.

Az öreg ember megemelte a gyeplőt.

— No, itt hagylak benneteket, ha mán zsörtölődtök. Nem öleg ez a szárazság.

Szólt a lovakhoz, megrántotta a gyeplőt, köszönt s a kocsit elhaladt a poros úton. A porfelhő még sokáig ereszkelt utána, mint a fátyol.

A gazda hunyorgatott, az asszonyra pislogott, de ez rá se nézett. A szemét lehunyva, mozdulatlanul feküdt a földön.

Az ember izgett-mozgott, az egyik oldaláról a másikra fordult, aztán sokáig maga elé meredve feküdt.

Egyszerre a város felől harang hangja csendült feléjük a mozdulatlan levegőn keresztül.

Az ember hirtelen felült a földön s rászólt az asszonyra:

— Jusztí! Dél van.

Az asszony lökött egyet a vállán s a másik oldalára fordult.

— Nem hallottad? — rivalt felé az ember.
 — Ha hallottam is, — szolt bágyadtan az asszony.
 Az ember lustán föltápáskodott a földről s komoran nézett az asszonyra.
 — Juszti! Éhös vagyok. Önni akarok.
 Az asszony vállat vont.
 — Ha önni akar, talál a kamarába avas szalonnát... Öhet.
 Az ura szeme felé villant.
 — Nem főzöl?
 Az asszony felült a földön. A szeme az ura szemébe villant.
 — Nem.
 Az ember elibe állt.
 — Hát mér nem?
 Az asszony fölnevezett rá kurtán.
 — Csak azér. Heverészők én is. Ha maga töheti, én is töhetöm.
 Az ember az asszony keze után nyult, felrántotta a földről.
 — Bemégy a pitarba.
 Az asszony kirántotta a kezét az ember kezéből s könnyel telt szemmel mondta:
 — Mög ne üssön!
 Az ura dacosan nézett a szemébe.
 — De mög is verlek, ha köll!
 Aztán csendesebben tette hozzá:
 — Azér mönj be szépszerivel.
 Az asszony az ég felé emelte a fejét, megforgatta s a szemszögletéből vetett egy pillantást az ura felé.
 — Majd ha esik az eső.
 Az ura felkapott egy paszulykarót a földről, megemelte, de aztán leeresztette.

— A teremtésödet!
 Az asszony elhülve nézett rá.
 — Mög akart ütni?
 — Mög is ütlek!
 Az asszony a kötőjét a szeméhez emelte, hangosan fölsírt, szaladt a tanya felé s jajongva kiabálta:
 — Engöm se lát többet!
 Az ura csak nézett utána. Nekitámaszkodott a körtefa derekának s a szeme a tanya felé meredt.
 Hát látja, hogy az asszony egypár perc mulva egy batyuval szalad át a vetésen. Szalad, ahogy csak bírja a lába. A könnyű batyu a nyakában.
 Az ember felnézett az égre s csak annyit mondott elkeseredve:
 — No!
 A béresgyerek jött a gazda felé:
 — Nem lössz délebed, gazduram?
 — Nem.
 A gazda bement a házba, körülnézett. Kiment a kamrába. Szelt egy darab szalonnát.
 Délután nekifogott az asztalszék lábának. Megcsinálta.
 Este szomorúan hanalazgatta az aludtejet s egyszerre felpillantott a béresgyerekre.
 — Tán kihinád édösanyámat?
 Lehajtotta a fejét, aztán megint felemelte. Rápillantott a béresgyerekre.
 — De tán mégse...
 Hallgattak. Egyszerre az ember feljajdult:
 — Úgy éltünk, mint a galambok, oszt ehun van!
 Odafordult a béresgyerekhez:
 — Tudod, hogy az anyyánál az asszony?
 — Tudom hát. Arra felé mönt, mög látták is.
 Másnap reggel korán még mérgebben tűzött a nap.
 Az ember tett-vett a tanya körül, csak úgy csurgott róla a víz.

— Alighanem esőt kapunk, gazduram, — szolt a béresgyerek.

A gazda felpillantott az égre.

— Ne is mondd.

De már tornyosodtak nagy hirtelen a felhők. Alól lomha feketén terjengtek, a szélük szürkés fehéren bodrozódott nagy igyekezve fölfelé. A tyúkok összebujtak, a libák a szárnyukat próbálgatták. Egyszerre halkan, távol megdörrent az ég, sűrűn villant s szemezni kezdett az eső.

Nagy koppanásokkal hullott a porba s a por mint a szétvert füst, terjengett a földön.

A gazda összekulcsolta a kezét, fölsóhajtott, az ég felé nézett s megindulva susogta:

— Eső! Eső! Uram, Istenem!

Már szakadt is. Verte, paskolta a vetést. Aztán elterült a felhő, nehé szürkén s csendesebbre fogta, langyosan, puhán ereszkedett az eső szála.

A gazda felragyogó szemmel mondta:

— Ez köll! Ez köll! Jó, meleg, hosszú eső.

Nézte a vetést, hallgatta az eső zúgását s egyszerre a szeme a távolba meredt.

— Jusztikám, — susogta s a szeme elborult. — Hullmán az égi áldás. Esik az eső...

Hamar beszaladt a házba s a szűrét lekapta a szegéről. A nyakába akasztotta s a botját felkapta.

Nekivágott a vetésnek s ment a nedves úton előre. Egyszerre csak valakit mozogni lát maga felé. Egy asszony. A szoknyája a fejére borítva. Mintha egy nagy virág imbolygott volna felé át a vetésen.

Budapest, IX,
 Ráday-u. 31.
 Tel. J. 366-70

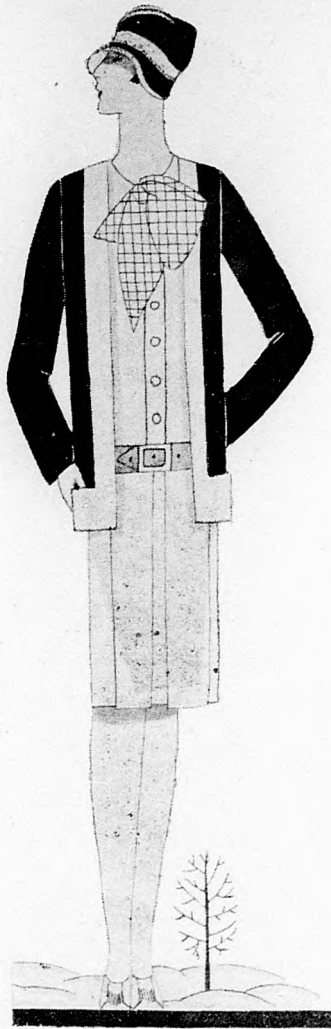
Abayné

fest, tisztít

E lap előfizetőinek kedvezmény.

Munkáért elküldünk és hazaszállítjuk.

A Pálinka

Irta: Pasuchin A.

Nyomasztó szomorúság nehezedik Sidorovics Prochor kereskedő házára.

A lakószoba ablakánál, arcát a kezére támasztva ül a felesége Segarovna Anisja és átlag percenkint sóhajtozva csóválja a fejét. A pamlagon nyújtózik fiatal menyee és szintén hallat időnkint egy-egy sóhajt. A gyermekszobában szokatlan csend van. A gyermekek suttogva beszélnek a nevelőnőjükkel és félénk oldalpillantásokat vetnek a sarokszoba ajtajára, ahol „ő” jár fel s alá.

Sidorovics Prochor ma rossz kedvében van. Torzonborz a haja, a szakála, az arca komor, a szeme vad. Rekedten énekel, majd köhéssel és nehéz sóhajokat hallat.

— Nem, Glasenjka, igazán nem bírom tovább! — mondja Segarovna Anisja a menyének. — Már három napja, hogy felhagyott az ivással és azóta határozottan nincsen eszénél...

— Talán okoskodik, mamácska?

— Oh, még ennél is többet tesz, Glasenjka. Az első nap szüntelenül lármázott és káromkodott és szertedobált mindent. Semmi sem volt az inyére. Második nap már benne volt a karjában...

— Hogy érted ezt, mamácska?

— Úgy, hogy nem volt ura a két kezének és amint egy eleven lélek a kezeügyébe került, ütötte, verte. Nem a vállamat rázta meg. Sasát kétszer elverte és amikor este eljött az ügyvédje, aki védője a békebírósnak, elverte azt is. Képzeld, egy ügyvédet! Bár az is iszik, mint a gödény, de a dolgát jól végzi s engem csak úgy lelt a hideg a félelemtől, hogy most már biztosan el fogja ítéltetni. Hála Istennek, szerencsés vége volt a dolognak és utóbb egy kékróka prémet adott az ügyvédnek.

— Nos, és a harmadik nap hogy folyt le, mamácska?

— Harmadik nap a töprengésre adta magát. Reggeltől estig mindegyre töpreng és ez a legrosszabb. Mert ha ennyit gondolkozik, biztos, hogy valami szörnyű dolgot eszel ki.

— Rá kellene öt bírnod, hogy elvéte igyek egy-egy pohárkával; óvatosan célozhatnál erre...

— Ments Isten, Glasenjka! Hova gondolsz! Agyonverne... Hiszen éppen ezért verte meg a fiskálist is. Eljön ide valami hivatalos ügyben és azt mondja: Hát egy kis pálinkát nem innánk, Sidorovics Prochor? Ez pedig rábámul, sápadtan és mereven csak bámul, aztán se szó, se beszéd — rávág a szájára, majd örvöngve ordítzik: Felhagytam már az ivással! Nem iszom többet, kivertem a szeszestálnak még a gondolatát is a fejemből és te eljössz, s az eszembe juttatod! Nem, ezt nem tűröm...

— Ilyen körülmények között, mamácska, csakugyan el lehetsz rá készülve, hogy valami borzasztó dolgot fog elkövetni. Ha már most így dühöng, mi lesz vele később?

— Valahogy csak bele kell törődnünk... De igazad van, Glasenjka, — valami szörnyűségre kell elkészülve lennünk... Oh, irgalmas Isten...

— Mit susogtok, moszatoltok itt egyre? — hangzott a dühöngő beszéd a szomszéd szobából és nyomban utána megjelent „ő” a küszöbön.

A felesége meg a menyee elsápadt.

— Hát... csak éppen egy pár közömbös szót váltottunk egymással, ahogy itt ültünk... — hebegte Segarovna Anisja.

Sidorovics Prochor dühöngő oroslán módjára járt fel s alá a szobában.

— Mindegyre töprengek s mélyen elgondolkozva járkálok s ti szünet nélkül susogtok, fecsegtek! És én ezt a ti susogástokat elviseljem? Su-su-su, mintha — uram bocsá! — valaki mindegyre szopogatna egy üvegből... Mintha — hogy vinne el az ördög benneteket! — valaki titokban csak úgy döntené magába a pálinkát... Pihá!... Már sohase lehetek békében töletek, ti kigyók?... Ha már egyszer elhatároztam, hogy nem iszom többet, jogosan megkövetelhetném, hogy megvigasztaljatok, ahelyett, hogy... oh, ti ördög szülőttei...

Közelibe ér, hát akkor látja, hogy az asszony.

Megálltak egymással szemben szótlanul, dobbanó szívvel. Az asszony lehúzta egy kicsit fejről a szoknyáját.

— Hát Pétör, — szólt csendesen, szemérmesen mosolyogva. — Esik már az eső!

Az ura csillogó szemmel nézett rá.

— Az ám, Juszti!

Az asszony a szoknya ráncai közül kimosolyogva mondta:

— Most már főzök levest magának.

Felnézett az ura arcára.

— De maga is megcsinálja az asztalszék lábát?

Az ember a bajuszába mosolygott.

— Mán mög is csináltam.

Az asszony az ember keze után kapott.

— Pétör!

Hirtelen összesimultak. Az asszony fejről lehullt a szoknya s a feje az ember mellének simult.

Áldogáltak pár pillanatig boldog esendben. Az eső lassan verte a vetést. Meleg, párás illatok áradoztak a levegőben.

Az ember barna szeme mélyen megcsillant. Az asszony arcára lobbant a tekintete, aztán belenézett az esőbe.

— Jól esik, — szólt átmelegedett hangon.

Az asszony szeme visszavillant rá. Még jobban odabújt feje az urához s csak annyit mondott lágyan, elfüladó hangon:

— Nő a búza szöme...

— Hiszen azt szeretnénk, Sidorovics Prochor, a kedvedben szeretnénk járni, — felelt a felesége jajkeserves hangon.

— A kedvemben szeretnétek járni!!... Nem mondanátok meg, hogy mivel? Mulattatnotok kellene, azon kellene lennetek, hogy megnyugtassatok, megvigasztaljátok, ne vágjatok olyan keserves képet... Hát te minek cifráztad fel magad evvel a kék ruhával? — fordult a menyéhez.

Ez elsápadt és félénken pislogott a szemével.

— Minek? kérdem. Hol szedted ezt a kék ruhát? Minek öltöztél fel éppen kékbe?

— Én... én... hebegte Glasenjka tehetetlenül.

— Mit — te?... Hm! Lemondtam a pálinkáról, sajnargatom magam; küzdök önmagammal és mértékletesen élek, ő meg cifrálkodik, mint valami paprikajancsi!... De ha belemarkolnék a hajadba s jól megbábnám, tudom, elmenne a kedved a cifrálkodástól. Tudom, jajveszékelnél... De hát így bosszantanak valamennyien. Ma reggel meglátom Vanjkát, az udvaron a kutyát ingerelte. Vanjkát már régen nem vertem meg, gondolom magamban, bevittem a szobámba s alaposan elpáholtam. És ő nem tudja, mi gyötör, mi keserít el. Gonoszok, kíméletlenek vagytok mindannyian!...

Sidorovics Prochor nagyot köpött, azután visszament a lakószobába.

— Láthatod, Glasenjka, mi a töprengésének az eredménye! — sügta Segarovna Anisja. — Hiszen elég nehéz sorsunk volt vele, amíg ivott is, de amióta felhagyott vele, még sokkal rosszabb. Azelőtt mindig azon voltam, hogyan szoktathatnám le az ivásról, most meg már szívesen adnék száz rubelt érte, ha rábíthatnám, hogy újra igyek. Szörnyeteggé, vadállattá lett...

— Bizony, mamácska, ez a! És láttad a szemét? Olyan a szeme, mintha embert akarna enni!

E pillanatban halkán s óvatosan megnyílt az ajtó s a kapus lábujjhegyen jött be rajta. Az ajtóban megállt és sóhajtvá vakarta a tarkóját.

— Mi kell, Karp? — kérdezte Segarovna Anisja.

— Nem bírom már ezt az életet, ennyi az egész... Még ha gazdám is, ezt a sok kínzást már mégse tűröm... Pofon vágott ma reggel, pofon vágott délben, hát azt hiszem, ez éppen elég... Hol a seprűd? Ordítja. Persze, elittad... És már üt is!... Mintha csak a gonosz költözőt volna beléje, amióta nem iszik. Hiszen lehet abban valami jó is, és aztán már ivott is eleget világeletembe, de a lelke mégis csak kívánja, mert hogy már megszokta... és azért azt mondom, hogy tessék engem kifizetni...

— Legyen már egy kis türelemmel, Karpuska, majd csak iszik megint.

A kapus zavartan vakarózott.

— Megy a kocsis, megy a szá'acsné... hadd mehessek hát én is, mert így már nem bírom tovább... Ha igaz vóna, hogy megint inna...

— Meglásd, hogy úgy lesz, Karpuska, bizonyosan úgy lesz. Légy csak még egy kis türelemmel...

— Kivel susogsz már megint? — hangzott újra haragosan a szomszéd szobából, mielőtt a kapus kimenekülhetett volna, berontott „ő“.

— Mi kell? — förmedt az agyonrémult emberre.

— Csak... csak... csak egy új seprőt akartam kérni. Sidorovics Prochor elgondolkozva állt előtte.

— Új seprűt?... Hm... Segarovna Anisja, adj a mihasznának pénzt új seprűre és hadd menjen egyuttal a... a...

Mindenki fülelt.

... a korcsmába. Nem jól vagyok... hozass egy kis pálinkát...

— Az Isten meghallgatta könyörgésem! — suttogta Segarovna Anisja, és a korához, meg a terjedelméhez mérten, meglepően fürgén sietett, hogy pénzt hozzon.

A kapus, meg a menyé arca pedig úgy ragyogott, mintha aranyos napsugarban lenne megfürösztve.

Komédia

Naplótöredékek.

Egy túlfinomult „intellektuel“ leány és egy „intellektuel“ fiatal asszony, az életútjukban mindenekelőtt nagy írók mondásai szerint igazodnak. Összeolvasnak sok bölcseset, jót és mégtöbb szellemi bukfencet. Szellemes írók szellemes mondásai a legfőbb bibliájuk. Büszkék reá, hogy ők százával tudnak ilyen bölcsességeket idézni s ezek nyomán ők maguk is alkotnak böles életelveket. Ez a nő-típus különben nem új, megvolt már a rokokóban is. Mikor Ninon de Lenclosnak egy fiatal leányt mintegy meintegetve, azzal mutatnak be, hogy szegénykének rossz az emlékezőtehetsége, — örömmel fogadja: „— Hála Istennek, legalább nem tud idézni.“ — Ma, bizonyos „intellektuel“ női körökben járvány megint az ilyen tudákoskodás. Ime néhány naplótöredék.

A leány.

Ma este Báró Eötvös József gondolatait olvasom; — egyikük nagyon megkap. Azt mondja: „a szív olyan, mint a mágnesű, csak akkor találja nyugalmát, ha oly helyzetbe jutott, mely természetes hajlamának megfelel.“ Vajjon, mikor fog az én szívem ilyen helyzetbe jutni? A mágnesűre reábizhatnak a tengeren egy nagy óceánjárót, négyezer emberrel a fedélzetén s mind és valamennyien biztos révbe jutnak. S ugyanez a mágnesű az én szívemben helyezve, még engem, az egyedül való, egyetlen leánylelket sem tud eligazítani. Oh, mily könnyű az aszszonybarátnőimnek: ők már révparthoz értek. Majd modern írókat olvasok, ők talán majd jobb tanácsokat adnak.

Az asszony.

Kedvenc írómat, Wilde Oszkárt olvasom, — azt mondja: „a házasság egyedüli varázsa az, hogy föltétlenül szükségessé teszi az ámitást, mindkét fél számára.“ — Nem értem. Zavarba hoz. Az uramat szeretem. Wildenek hiszek. Itt valaki ámit, vagy a szeretett író, vagy az

Tennis felszerelés

Trench-Coat,
gumikabát

Budapest, IV., Váci-utca 9. sz.

Kérjük olvasóinkat, szíveskedjenek vásárlásaiknál lapunkra hivatkozni.

uram. De néha mégis okom van azt hinni, hogy az uram ámit. Sokszor titkolózik előttem és — cseppet sem vigasztal, hogy, amint megint Wilde mondja: „a titkolózás az egyetlen dolog, ami a modern életet sejtelmessé és csodálatossá tudja tenni számunkra“. Én szeretnék odahaza mint egyszerű feleség élni, sejtelmek és csodák nélkül. Hiszen már csodát várok, amikor azt remélem, hogy a sejtelmeimtől megszabadulhatok. S az uram titkolózik. A bajokat, a bajainkat titkolja? Ez még rendben volna. De hátha valami mást? Könyörögjek neki, hogy vallja meg. Kolduljak érte? Avagy lopjam meg a titkait? S itt megint reám szól Wilde, az író: „előkelőbb lopni, mint koldulni“. — Mit tegyek? Oh, mennyire szeretnék már révparthoz jutni.

A leány.

Olvások tovább, sötét éjszakákon, néha addig, míg reám virrad Homeros rózsaujjú hajnala. Azt olvasom: a fiatal férfi legyen mindig és folyton szerelmes, mert ez a legbiztosabb ellenszere annak, hogy valaha — megházasodjék. S olvasom azt is, hogy a szerelmes ember azzal kezdi, hogy önmagát s azzal végzi, hogy mást csal meg. Már pedig én szeretnék szerelmes lenni. Talán már az is vagyok. Sőt, — egész bizonyosan az vagyok. Honnan tudom, miért érzem? Mert valahol olvastam: „csak amikor szeret, akkor elégzik meg szívünk önmagával“. Én pedig — meg vagyok elégedve a szívemmel, tehát — szeretek. S elmondtam ezt egy barátnémnak s ő azt mondta reá (modern nő volt) — hányat szeretsz? Csak egyet, egy távollevőt, feleltem, de még nem tudom, ki és melyik az. S ő könnyedén és szellemeskedve idézett — már megint egy író: „egy nő szívében sohasem lehet térszúke, sohasem lehet benne annyi imádó, hogy el ne férne még egy“.

Az asszony.

Már mondtam, — az uram titkolózik. Mit csináljak? Bosszút álljak, legalább is azzal, hogy mással flörtölök? Meg fogom próbálni. Bár őszintén szólva, legjobban azt szeretném, ha vele flörtölhetnék. Erre gondoltam tegnap este, de szerencsétlenségemre megint könyvet vettem a kezembe, s benne azt olvastam, hogy ha az asszony a saját férjével flörtöl, az olyasvalami, mintha az ember nyilvánosan mosná a tiszta fehérneműjét. Igazán borzasztó, hogy mennyire megzavarják az embert a könyvek. Rémes aforizmák vannak bennük: „a legnagyobb gyengeség, ha a szerelmünket csak azért nem valljuk be, nehogy mások ezért — gyengének tartsanak“. És ha bevalljuk, az talán bátorság? Semmiesetre sem, mert hiszen minden szerelmi vallomás előtt reszketés, nagy idegzizgalom, sőt, ideggyengeség fogja el az embert s vajjon ki látott már reszkető, ideggyenge — bátorságot? Elvégre, olvastam azt is, hogy a nő ne akkor legyen határozott és bátor, amikor megkérlik, hanem akkor, ha válni akar.

A leány.

Az unokafivérem, a Pista, tegnap, mint mondá: „hősies elhatározással“ megkérte a kezemet, miközben minden tagjában reszketett s az arca halványsárga lett. Én, — bevallom, — elpirultam. S ez így van jól és helyesen, mert igaz az a régi böles mondás, hogy a férfi amikor a nőtől nagyot kér, elsápad, míg a nő, akár teljesíti a kérést, akár nem, egyformán belepirul. Egyébként egyáltalán nem éreztem valami nagy emóciót ennél a megkérésnél, nem volt elég ünnepies, hangulatos, sőt — romantikus. — Ugyanis engem a régi biedermeier-képeken látott „az első kérő“ című ábrázolat mindenkor meghatott s jó magam is úgy képzeltem, hogy a mamával és a tántikkal együtt fogok ülni egy szép kertben s kézimunkázni fogok (ez alkalommal először), miközben betoppan a kérő és virágosokrát kebléhez szorítva s a mama előtt mélyen meghajolva fog aranyos kis kezemért esdekelni. De nem így történt s nem a Pista miatt, kit nem szeretek, de már a romantika kedvéért sem esett jól ez a primitív megkérés, mintha az ember boltba menne egy selyempántlikáért. Híába, a mai élet túlmodern és rideg, „frigid“...

Az asszony.

Az uram ma bejelentette, hogy válni akar s megvallom, ez nekem új és érdekes helyzet. Mindenesetre elolvasom az idevágó mulhethi újságcikkeket és megbeszéllem a barátóimmal. Elvégre, van köztük, aki már két urától elvált. Mindenesetre nagyon fontosnak tartom, hogy válásunknak társaságbeli egész beállítása jól sikerüljön. Elvégre, nagyon fontos az izlés és az artistikum. Nem utolsó probléma, hogyan lehet izléssel és artistikusan elválni. Amikor annyi mindenféle művészet van, miért ne legyen az elválásnak is művészete. Hogy — nem késültem reá, már serdülő leánykoromban, — nem baj, — elvégre Munkácsy is asztalos legény volt s mégis világhírű festő lett. De asztalos korában már jól tudott füttyülni s ezzel a tehetségével produkálta magát még nagy művész korában is. Én is tudok füttyülni: füttyülök az egész világra. Az uramra is. Jó, — elválok. Neki nem baj. Elvégre szép férfi s csak egyet füttyent, máris kap új asszonyt. De nehogy valami csapdába kerüljön. Majd én vigyázok. Fényes gondolat. A legjobb, ha magam szerezek neki új feleséget. Hiszen ma ez is divat. De előbb még megpróbálom őt visszahódítani. Nézzük hát, mit mond

Olasz iparművészet.

A gyár engedélyével közli: *Soltész Juci*, Turandot kínai hercegnő Puccini posthumus operája óta a gyár kedvenc babája.

erre kedvenc író. Borzasztó, — íme ezt írja: „a férjeink soha semmit nem méltányolnak bennünk. Hogy méltánylást találjunk, kénytelenek vagyunk mindig más férjekhez fordulni“. — Hát mit tegyek; ha a férjemet imádom s minden szeszélyét eltűröm: szent vagyok; — ha másra gondolok, egy deli másik lovagra: bűnös. S most megint olvasom: „— szent és bűnös közt az egyetlen különbség az, hogy minden szentnek van multja és minden bűnösnek jövője“. — Hát nekem, ilyen fiatalon már csak multtam legyen? Kétségbeejtő! Mit tegyek?

*

Hölgyeim, — felelek mindkettőjüknek. Önök korántsem érdekes, intellektuel jelenségek, hanem betegek, kiknek a lelki és szellemi egészsége megromlott. S emellett nagyon is köznapi, sablonos lények, kiknek az a legfőbb hibájuk, hogy nem tudnak a saját szívük, erkölcsük, érzés és jellemviláguk anyanyelvén beszélni, hanem sok idegent összeolvasva, össze-vissza gagyognak és mindig csak **dadognak**.

Ez, mint minden majmolás, — alacsonyrendűség és csak zavart okoz. A nő legfőbb értéke a lélek és a szellem magasabbrendű harmóniájából sugárzó intellektualizmus. De igaz, — az ilyen derék nők sohasem hirdetik magukat „intellektuelnek“.

Krónikás.

A Season

London, 1928. május 10.

Ma még csendben folyik a munka, s miközben írom e sorokat, beszűrődik szobámba az Oxford-street monoton lüktetése. Ma éjszaka még nyugodtan pihen a metropolis, de mintha e nyugalomba már belevegyné a várakozás idegessége. Ma még London hideg, komor, a britt birodalom unalmas székhelye, melynek hideg nyugalma nem ismeri a mulatás lármáját.

Holnap minden megváltozik! Itt a szezon és mire ezek a sorok Budapestre érnek, itt már régen megszoktuk a szórakozások árját.

Amilyen hideg és unalmas város London az év kilenc hónapjában, annyira igyekszik ennek ellenkezője lenni a megmaradó háromban. Mikor Európa többi fővárosaiban csak az marad, akinek muszáj, mikor Páris, Berlin, Bécs és Budapest kihalt körengeteget öntik magukból a hőség elől menekülő embereket, akkor Londonban szép idő van, nincs sem meleg, sem köd, sőt még eső is kevesebb esik. Ez az oka annak, hogy mikor a többi városok kihalnak, London feltámad.

A szezon! Milyen imádott szó ez Londonban. Mintha valami varázsigé lenne, hallatára feléled a város s ha lehetséges volna, még a City hideg bankkolosszusai is virágdíszet ölténének magukra. Vége a komorságnak, az unalommelnek, s megérkezett a jókedvű pünkösdi királysága!

Idegenek százezrei özönlik el a várost. Az Oceánia, a Mauretánia s a többi hatalmas úszó hotel, zsúfolva érkeznek. A párisi expresszvonatok, a német repülőgépek szakadatlan láncban szállítják a látogatókat, akik ilyenkor fizetik vissza az angolok téli vizitjeit. A világ minden tájáról érkezett utasok még tarkábbá teszik az utcán kavargó tömeget.

A felső tízezer tagjai is hazajönnek. Élet költözik a palotákba, melyek 8—9 hónapra keresztül elhagyottan állanak. Az angol, ha teheti, nem tartózkodik Londonban, mely a robot városa. A jómódúak közül igen sokan az egész évet vidéken vagy külföldön töltik. A Riviera, Monte-Carlo, Olaszország tele van angolokkal. De mikor a szezon megkezdődik, akkor vége a szabadságnak s mindnyájan tódulnak vissza a „város“-ba.

Az Opera megnyitása nagyon nagy esemény. Az első előadáson jelen van a király és az egész udvar, s a szezon alatt állandó páholy áll Ófelsége rendelkezésére. Igen jellemző Londonra, hogy nincs állandó Operaháza. A világ legnagyobb városa nem tartja szükségesnek, hogy a művészetnek állandó oltárt emeljen, s csak a szezon alatt tesznek kísérletet ennek megváltoztatására. Természetes, hogy ilyen körülmények között rendes operaénekesük sincsen, nem is szólva a többi hiányokról. Ezért a jobb énekeseket külföldről importálják, úgy, hogy pár év előtt az egész bécsi „Staatsoper“ vendégszerepelt a szezon alatt. Most is több kitűnő énekes jön Bécsből, Milánóból és Berlinből, de ha a kar ismét olyan lesz, mint állítólag tavaly volt, akkor az ideai előadásoknak is meglesz az árnyoldaluk.

A többi színházak is fokozott erővel készülnek a harcra. Naponta tartják a premiereket, s ügylátszik, ismét sok világsiker arató darab itt fogja kezdeni pályafutását a szezon alatt.

Még az opera megnyitásánál is nagyobb jelentősége van az első udvari bálnak. Rendszerint négy udvari bál szokott lenni a szezonban, de Ófelségéék az idén öt udvari bál tartását jelentették be. Ilyen alkalommal vezetik be a fiatalságot a társaságba, s amíg a fiatal lady nem vett

részt egy udvari bálon sem, addig társadalmilag még csak gyerekszámra veszik. Természetes, hogy igen nagy izgalmak előznek meg egy ilyen első szereplést, s csak az a kérdés, ki izgatottabb, a fiatal szereplő-e, vagy a mamája!

A legelőkelőbb szalónok túl vannak terhelve munkával, s nem is fogadnak el rendelést, csak állandó vevőtől. Itt sem kicsi az izgatottság, mert az udvari bálokat úgy tekintik, mint a legújabb divat főpróbáját. Itt kerülnek először praktikus bemutatásra a legújabb remekművek, s ami itt nem arat sikert, annak számára nincs hely a földön!

Természetesen ezen bálókra csak a felső társaságok tagjai kerülhetnek be, s régi vágya minden amerikai milliommis miss-nek is, hogy ilyen módon vezessék be a társaságba.

Egy-egy szerencsés lady-ról, kinek díszes ruhája fel-tűnést keltett, néha hetekig beszélnek, s bizony sokszor a bemutatást nyomon követi az esküvő is.

A leányokat rendszerint 17—18 éves korukban vezetik be a társaságba. Abban az esetben, ha két leány van egy családban, azokat lehetőleg egyszerre mutatják be. Részben ez így kellemesebb a lányoknak is, részben mert így olcsóbb. Egy ilyen „premier“ belekerül legalább ezer fontba, sőt állítólag még ez az óriási összeg sem fedti mindig a kiadásokat!

Az udvari bálokon kívül szászámra tartják az egyéj estélyeket és bálakat. Minden előkelő család ad legalább egy estélyt, melyre a társaság színe-jáva hivatalos. Arra természetesen nagyon vigyáznak, hogy két fontos estély ne essen ugyanarra a napra. Ezek az estélyek és a többi mulatságok is nagyban hozzájárulnak a szezon megkedveltetéséhez.

A szezon egyik felejthetetlen eseménye a Chelsea virágkiállítás, ami az idén május 23-tól 25-ig lesz. Az orchideától az ibolyáig minden ott lesz, amit csak ember el tud képzelni, s a rendezés olyan gyönyörű, hogy aki ezt látta, az soha többé nem lesz virágkiállítással megelégedve.

Jellemző az angol nép sportszeretetére, hogy a szezon téje van hintve sporteseményekkel. A király, ki maga is futtat lovakat, igen sok versenyen és mérkőzésen van jelen, s nem ritka eset, hogy Ófelsége lova nyeri meg a versenyt. A versenyek közül a legfényesebb az Ascot-hét. Ha ekkor szép idő van, s ez itt még nyáron is kérdés, akkor nincs a világon remekebb látvány, mint amikor a király elhagyja a Buckingham-palotát. A fényes hintót körülvevő gárda, egyenruhák, frakkok, díszcsákók, katonai felvonulás, s az utat szegélyező nép lelkesedése ezt az eredményt felejthetetlen élménnyé avatják.

Ezen a versenyen kívül, amely június 19-től 22-ig tart, még világhírű sportesemény a Henley-regatta és az Eaton és Harrow közötti criket-match.

A szezon eseményei közé tartozik a katonai díszszemle is, s ezen alkalommal a birodalom mindhárom hadereje: a szárazföldi, a vízi és a légi flotta tiszteleg a király előtt, akit ilyenkor körülvesz az egész udvar és a külföldi államok képviselői.

Ez a szezon! Rövid három hónap s az úgy tele van eseményekkel, mintha ez alatt akarná London pótolni az elmulasztottakat. A sajtó már hetekkel előre tárgyalja az eseményeket, az üzletek előre készleteket szereznek be és a színházak lázasan próbálják az új darabokat.

Ma minden készen áll. Ma még nyugodt a város s meggy mindenki a dolga után. Ma éjszaka még csend borul a komor palotákra. Holnap mindez megváltozik. A Metropolis mulatni akar!

ifj. Molnár György.

POLLÁK SAROLTA

kozmetikai intézete: Budapest, Andrassy-út 38. I.
25 éves működés.

HAJSZÁLAK kilirtása arcról, karról, szeplők, pattanások, összes szépséghibák speciális kezelése. Szemölcs-irtás. „MIRACLE“ hajeltávolítószer szétküldeése utasítással.

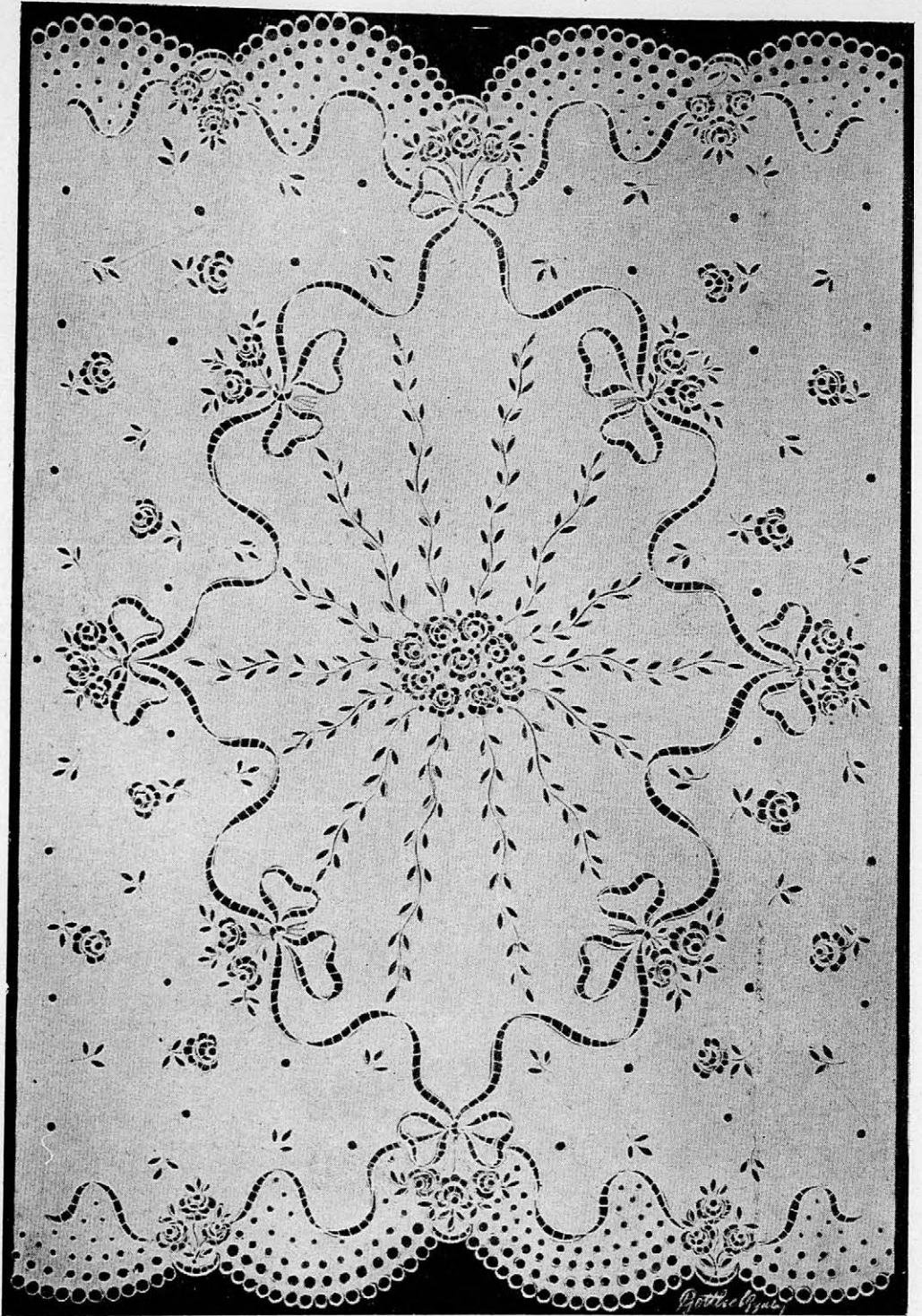
Színházi párbeszéd

— Nos, kidurrogták magukat a tarackok, elszállt a füstjük, megvált a nagy hű-hó, utcai felvonulás, báméskodás — és a híres mulatt táncosnő zavartalanul mutogatja magát a pestieknek. Ennél olcsóbb tömegreklámot se kapott még artistanő!

= Azok, akik egy-egy kontroverz művészeti vagy irodalmi kérdésben, amely erősen foglalkoztatja a közvéleményt, feltűnést keltő szereplést hajszolnak, bennem mindig valami szánakozás-félet ébresztenek. Az ilyen emberek minden eszközt megragadnak, hogy beszéltesse magukról. Figyeld csak meg: valamelyik színházban olyan darabot játszanak, ahova egyetlen józan szülő se viszi el a serdületlen leányát. Nosza, kapva-kapnak az alkalmon, és elrikkantják magukat, tüzet kiabálnak, fellármázzák a sajtót, a társadalmat, mintha bizony nélkülük nem tudnánk disztíngválni felnőtteknek és gyermekeknek való irodalom megművészet közt. És az eredmény? Az erkölcs nevében lábatlankodók és hangoskodók valóságos rákényszerítik az ifjúságra, hogy olyan színpadi produkciók után érdeklődjenek, amelyekről sem az újságokban nem olvashatnak részletes, rájuk nézve romboló hatású tudósítást, sem a családjuk körében egy mukkot sem hallanak. De a mi ötletszegény ál-erénycsőszeinknek kell az ilyen feltűnő esemény, mert hogyan tűnhetnének fel ők, ha nem kapaszkodnának bele egy-egy mulatt táncosnő diadalkocsijának nemegészen aranyos küllőibe?...

— Sose bosszankodj miattuk. Inkább arról beszélj: helyesled-e azt a hatósági rendszabályt, amellyel Josephine Bakert Budapesten több ruhába kényszerítették mint a külföldön?

= A hatóság emberei kifogástalanul józtlenség és kulturált férfiak. Fogadok veled és velük is, hogy ha Párisban látják az ördögös táncosnőt, egy pillanatra sem jutna eszükbe felháborodni a lengőbb öltözéke miatt és fogadok bárkivel, hogy nem a Josephine Bakerek mutatóvanyái ronlasztják, züllesztik a társadalmi erkölcs oszlopait. Két szempontra sze-

Gottlieb Gyula iparművész, kézimunka specialista (IV., Petöfi Sándor-u. 17, II.) eredet terve.

retnek rámutatni. Az egyik az, hogy az olyan társadalmat, amelyet egy félig-meddig ruhátlan táncosnő ide-odaugrálásától kell féltetni, már régen kikezdte a rothadás bacillusa. Ebből következően: azét a családot, amelynek erkölcsi alapját egy táncosnő aranycipellője felrughatja, egy lyukas poltrúrát se adnék. A szülők nevelési módszerén fordul meg minden. Van olyan felnőtt leány, akit távoltartanak minden „merészebb” látványosságtól, de otthon vagy baráti környezetben sokkal mélyebb örvény leselkedik rá, mint akármelyik egyértelmű szindarab vagy táncmutatóvány élvezete közben. És el tudok

képzelné olyan leányt, aki ha végigné egy szabadabb produkciót, a lelke tiszta és érintetlen marad. Mondanom sem kell talán, hogy a leányokra nézve sokkal nagyobb élmény, ha efféle nem látnak, ha ilyesmirel nem tudnak, mert mi élvezete marad később, a kiforrott izlésű, a kiegyensúlyozott lelkű asszonynak, ha nem tud határvonalat szabni az illúziókat kergető ifjúkor és az illúzióknak mindig csak egy töredékét valószínű szabadélet között! A másik szempont: a képmutatás, aminél sokszor még az izléstelenség is megbocsáthatóbb, mert a hipokrizis titokzatosságra, titkolózásra, hazugságra és bűnre nevel, míg az izléstelenség a közérkölc ellenőrzése alatt áll és energikusan elfojtható. Mit álszenteskedünk mi, akik türrük leányaink és asszonyaink térden felül érő szoknyáikat, fedetlen karjait, mély dekoltázsait, ha egyszer egy mulatt táncosnő ugyanilyen fogytékos toaletten áll élénk! Ha már ruhát cenzuráznak az erkölcs szigorú okuláréján keresztül, ne csak a színpadra kukkantsanak fel, hanem nézzenek szét egy kicsit maguk körül, a nézőtérén...

— Csak tán nem akarsz divatreformer lenni? Szélmalmharc lenne ez, kedves öregem. A divatot hagyni kell. Olyan az, mint a bővérű fiatalság: kitombolja magát. A mulatnivágyó fiatalokat ugyan hiába traktálnád filozófiai tételekkel, — a divatosan öltözködő asszonytól legjobb esetben fitymáló pillantást kapsz, ha úgynevezett ész-okokkal akarsz rá hatni.

= Szó sincs róla, hogy én a rövid szoknya vagy a rövid haj ellen akarnék reménytelen harcba szállni. Nem vitatom el a praktikumot, ami ebben a nyugati munkásnőktől jött divatban van, akiket a napi elfoglaltságuk közben gátolt a hosszú szoknya, meg a hosszú haj. Csak arra volnék kíváncsi: miért tilos a feketebőrű táncosnőnek az, ami a fehérbőrű színpadi görlnék, de a nézőtérén ülő polgári nőnek is szabad? A szemünk, az idegrendszerünk, az érzéseink már alaposan hozzá vannak szokva és edzve a nő kevésbé leplezett plasztikájához. Mondhatnám: a több ruha sok nőt kellemetlenül gyanússá tenne, mert önként felvetődne a kérdés: miért takarja el magát ott, ahol a szemérem minden sérelme nélkül mellőzheti a ruhát? Tudtommal az erkölcsök éppen Amerikában állnak a legszilárdabb alapon, ott, ahonnan az új női divat világhódító útjára indult. Nem a térdszoknyától és a rövid hajtól félttem én az erkölcsöket, hanem a bokáig érő lelki léhaságtól és a Loreley-hajnál is sűrűbb erkölcsi romlottságtól, amely — divattól, ilyen vagy amolyan szoknyától függetlenül — kezdte ki az európai társadalmat. Mi a divat? Csak külsőség, máz a társadalom testén. A zene, a tánc, a színpad jóval többet jelent. Ezek már egy mélyről fakadó lelki és szellemi folyamat fel-feltörő, a felszínen szétpattanó buborékjai, amelyek figyelmeztetően jelzik, mi megy végbe odalent. A mai társadalomnak a lelkét kell meggyógyítani, a szellemét kell lassanként átfőrnálni. Ezt a munkát nem tánc, nem zene, nem divat és nem mulatt vagy nem-mulatt táncosnők fogják elvégezni, hanem a változott idők géniusza. Ez a géniusz pedig először az irodalomban fog jelentkezni. Az írók és a költők vezérlik el a beteg társadalmat az élet tiszta forrásaihoz. Ez az út hosszú, de hogy ne legyen fárasztó, vegyünk magunk mellé két útitársat: az Istenimádatot és az emberszeretetet, mert ez a kettő az, melytől az egész világ emberisége hosszú idő óta eltávolodott.

Ügyelő.

Beszélgessünk

„Vannak, akik keveset adnak, de nekik az sok, vannak, akik mindent odaadnak, de az nem kerül nekik semmibe. Vajjon, ki ad többet?”

Knut Hamsun.

„Bor be, ész ki.”

(Petrarca.)

„Ma úgy mulatnak az emberek, mintha biztos lenne másnap a földrengés, vagy a vízözön.”

Molnár Ferenc.

„Minden ember, akibe belébotlunk, mindig ugyanazt a részünket kotorja fel — sokszor azt, amit a legjobban igyekszünk eltitkolni előle.”

Maurice.

„Az asszony boldogsága most már nem a férje lelketlenségétől függ, hanem a világ lelkétől; a világnak pedig nincsen lelke.”

Kiszely Gyula.

SZENT ISTVÁN ARTÉZI FÜRDŐ

ESZTERGOMBAN

TULAJDONOS AZ ESZTERGOMI TAKARÉKPÉNZTÁR R.-T. TELEFONSZÁM 26.

Artézi strandfürdő 50x25 méteres medencével!
Strandbuffet, játszótér, homok- és napfürdők!
Külön uszodák! ☞ Gőz- és kádifürdők!

Éttermek és szállodai
szobák, külön közös
háloterem, újonnan
berendezve.

Remek kerthelyiség, tánc- és színházterem.
Víz hőfoka C 29. ☞ Budapestről autótű 1 óra.
Vasút- és hajóállomás.

Szerelem három országon át

— Regény —

Irta: *Csermely Gyula*

XII.

A deportáltak vonata

Úgy volt, ahogy Pascsenko sejtette. A rendőrfőnök inszenálta az egészet: az utcaseprő is, az adjutáns is az ő embere volt és ha Nisopol Cirill történetesen a tábornokhoz ment volna, nem a tehetetlen szegényhez, akkor mást eszelt volna ki ahhoz, hogy eljárást lehessen indítani ellene.

A tárgyalás napján, úgy dél felé, Bakunin Anna már sápadtan az izgalomtól, szobája ablakában állt és reszketve kitekintett az utcára, mely Szentpétervár egyik zajtalanabb utcája volt.

Ki is nyitotta időnkint az ablakot és féltettel kihajolt, az egyensúlyvesztés határáig messzire, de mindannyiszor visszahúzódott, úgy, hogy meglátszott az arcán a csalódottság. Még mindig nem jött, akit őhajtott. Az a zöldhajtókás, uniformisos idegen tiszt, gróf Waldkirchener Félix, ki a szemben lévő kis palota erkélyén állt, le nem vette róla a szemét az egész időn át.

— A nyomorult, folyton engem les! — így szakadt ki szájából az ingerült szó, majd mintegy magához intézve a beszédet, mondta:

— Istenem, hol is maradhat?

Timirjasev Izidort várta, ki megígérte volt neki még reggel, hogy legkésőbb tizenegy órára nála lesz és hirt viz néki a végégye sorsáról. De már tizenkettő is elmúlt és még nem jött.

Végre egy óra felé megpillantotta a gyógyszerészt, amint szomorúan, leverten, az utca vége felől közeledve a házuk felé jött.

— Szent Istenem, baj történt, — rohanta meg Annát a vérkeringését is megállító gondolat és nem várva be a szobában a gyógyszerészt, lerohant a lépcsőkön elébe.

— Mi történt? — lihegte és majd beléütközött az emberbe, ki lassan fölfelé jött.

— Menjünk fel a szobába, — szólt a lemondóan hangzó kitérés a felelet helyett.

— De mi történt? beszéljen! Hol van most Cirill... és mikor jön?

Közben fölérték a szobába, melyben Bakunin tanárnak gyászfátyollal bevont képe a családtagok veszteségéről beszélt. Méceses pislákkolt alatta.

Timirjasev Izidor megfakult, de becsületes arcán könnyeseppék gurultak végig. — Bakunin Anna, — kezdte és aprócska világoskék szeme olyan kutyaszomorusággal nézett fel Annára — drága jó Bakunin Anna, parancsoljon rá a szívére, hogy ne álljon meg.

— Jaj, végem van, — nyögött fel Anna.

— Hallatlan szigorúság... — folytatta mintegy elgondolkozva a gyógyszerész. — Még Oroszországban is vérlázító szigorúság.

— Már nem kérdezek semmit, — zokogott fel Bakunin Anna és gyászruhás alakja megvonaglott.

— Közigazgatási úton... mint megbízhatatlan elemet... Szibériába való...

— Szibériába!? — sikoltott fel Anna.

— ...Szibériába való eltávolításra ítélték.

Timirjasev Izidor megfogta a vergődő lány kezét és gyöngéden a magáéban tartotta.

— Ne veszítse el bátorságát, — könyörgött. — Nem éltfogytiglan tartó...

Bakunin Anna itt fájdalmas vadsággal felhördült.

— Mit érök vele, ha csak öt évvel, csak kettővel is sujtották!

— Határozatlan időre szól az eltávolítási ítélet, Anna. Tehát alkalmasint csak ijesztés lesz, más semmi. Elküldik Cirillt és négy hónap múlva megint haza fogják eresztetni... így lesz.

— Bár így lenne, így lenne. Mikor indítják el, nem tudja?

— Ma délután két óraker, Anna.

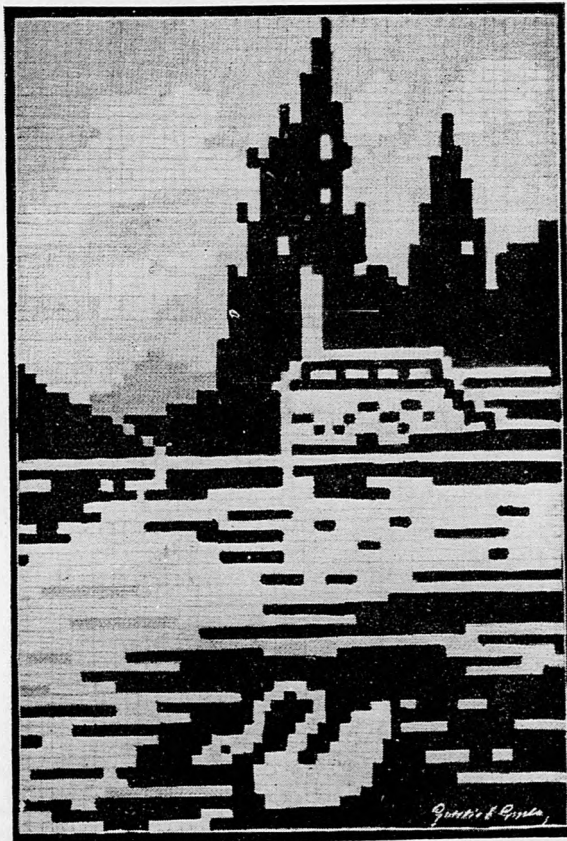
— Máris?! Jaj, meghalok! El se búcsúzhatom tőle, óh, borzalom!

— De igen. Csak öltözzék fel hamar, de jó melegen, különben még megfázhat ebben a hidegben.

Anna egy pillanat alatt megvolt. Addig, míg ő öltözött, Timirjasev szánért küldte a cselédet.

— Kल्पinc felé megyünk, — közölte Timirjasev a kocsisal. — Aztán Kल्पincon innen a Kolcsak muzsik csárdája mellett megállunk.

— Tudom már, — sóhajtott fel a kocsis, ki csak rá kellett, hogy nézzen Annára és már tudta, hogy valakijét elküldik. Messze jégmezőkre, hol a lehelet is megfagy és

Gottlieb Gyula iparművész, (IV., Petőfi S. u. 17. II.) eredeti terve.

a gondolat is megdermed, mire odaér. Sóhajtott pedig azért, mert ő is csak olyan elnyomott pária volt. Ma neked, holnap nekem: de megtanulták Oroszországban ezt a szálló szót!

— Kल्पinc felé? — kérdezte Anna, mikor már elhelyezkedtek a szánban és ez megindult.

— Kल्पinc felé, — mondta a gyógyszerész. — Ez egy falu vagy tíz versztnyire a várostól és arra megyen a vonat, mely a deportáltakat Szibériába szállítja. Itt a pályaudvaron nem engedik meg a búcsúzódást, de azért vagyunk Oroszországban, hogy más úton segítsünk magunkon. Kल्पincon innen van egy csárda, egy Kolcsak nevű muzsik benne a csapláros; ott jó borraláló ellenében megállíttatja a vonatvezető a vonatot és két pernyi időt enged a búcsúzásra. Már meg is beszéltem vele a dolgot, sőt a borraláló felét, hűsz rubelt, már a kezébe is nyomtam.

— Szomorú hely az a Kolcsak-muzsik csárdája, — folytatta. — Már nem egy barátomtól ott vettem búcsút,

a szabad ég alatt. És könyörgök önnek, Anna, erősítse a szívét már jó előre; olyan dolgokat fog hallani és látni, amik haláláig is az emlékezetében fognak maradni.

Anna a szeméit törölte.

— Most két óra van, — sóhajtott fel a gyógyszerész. — Most indul a deportáltakkal a vonat. Mihelyt elhagyta a pályaudvart, a vonatvezető egy lajstromot vesz a kezébe és azoknak a neve van a lajstromon, akiknek érdekében már megkenték a kezét. Egyenkint szólítja őket és...

Bakunin Annát a fájdalom olyan rohama érte, hogy kétségbeesetten sikoltott és majd kivetette magát a szánból.

— ...és Cirillemet is szólítja! — örvöngött. — Egy porkoláb az én vőlegényemet, Cirillt!

Időbe került, amíg lecsillapodott és mikor nagy-sokára annyira-amennyire volt, hogy kísérelje folytathatta volna a beszédét, a színhelyre érkeztek a szánnal. Szomorú egy színhely volt; szorongató magányban, lombtalan nyírfák és cserjék közt, olyan helyen, mely mocsaras lehet nyáron, a töltés mellett egy düledező kis csárda állt.

És már sokan a töltés mellett is álltak, mint a ke-sergő zsidók a jeruzsálemi templomfal romjainál és von-tatottan és hosszan, mint a gazdáját sirató hűséges eb, úgy sirtak. Vállkendőbe burkolt munkásnők, kik az uru-akat tudták a vonaton; egy-egy iparos vagy hivatalnok vagy kereskedő, kinek diákfiát vihette a vonat, és több elegánsan öltözött úrinő is, kinek ki tudja, mi volt az ura? Katonatiszt, tisztviselő, állami vállalkozó vagy efféle; tegnap még urak voltak és családjuk bőségben úszott... ma? ők maguk ma már rabok és holnap tán már a csa-ládjuk is szűkölködéssel, nyomorral fog küzdeni.

És a cobolyprémes nők is úgy sirtak, mint az asszonyok a népből — csak a zsebkendőjük volt különb, de a köny-nyük ugyanolyan keserű volt — és mind arra felé nézett, ahonnan jönnie kellett a szomorú vonatnak. Még egy ne-gyed óra, azután két perc — megfizetett alamizsnája a hóhérnak — és a két perc után örökkévalósága a bá-natnak.

A téli nap már leáldozott az ég alján és nyomasztó, bús alkonyati idő lett, mikor egy kanyarodónál szembe-tűnt a gőzkocsi. Beteges, elaggott mozdony volt és ugyan-olyan volt a szomorú vonat is, melyet erőtlenül maga mögött vonszolt. Színehagyott, rozoga fakocsik, rosszul záródó ajtókkal, repedezett falakkal és minden második-nak, harmadiknak ha ablaka volt.

Akik a töltés mellett várták a vonatot, azok úgy fel-sirtak, mikor meglátták, mint a fájdalmát fékezni nem bíró akkor, mikor szeretett halottjéért a gyászkocsi jön. Hogy hasogatta a csöndet, a borongó hallgatagságot ez a felsírás! Ez már Szibéria volt, ez a vonat; Szibéria, a bosszút könyörgő könnyek és a tehetetlen átközödások or-szága, infernója a zsarnokságnak és az önkénynek.

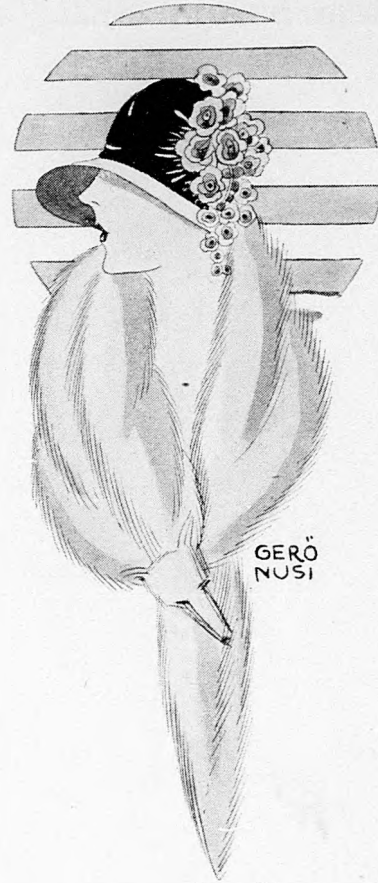
És akik kinéztek az ablakaiból, már deportáltak vol-tak, nem emberek. A nehezebb bűnösök haja féloldalt már kopaszra kurtítva; de csak azok álltak az ablakban, akik tudták, hogy valakijük várja. Akiket nem várt ott senki, minek néztek volna ki a homályba? Hogy még jobban érezzék, hogy már senkijük sincs?

De jó volt, hogy az a vonat csak két percig várt ott, nem többig. Csak az egymás eleven húsában való kölcsö-nös vájkálás egy ilyen búcsúzkodás.

Anna csak odaajult Cirillre, Cirill csak odaomlott Annára és egyetlen csók volt a búcsúzkodás. Egyetlen csók, mely olyan volt, mintha haldoklók váltották volna; egyetlen csók... egy szó nem szakította felbe, csak egy-egy elnyújtott lágy zokogás kísérte, egy-egy fájdalom-hangja a vonagló léleknek.

Ez az utolsó csók! Hát az utolsó szó, amit hallanak egymástól a búcsúzkodók? Az erőszakos elválasztás percé-ben az egyik szájából is egy név, a másik szájából is egy név... mindegyik a másikat hörgi.

— Ci...rill! — hördült fel Anna... — Annám!... — hörögte Cirill, és már meg is indult a beteges vonat, elég lassan — mintegy könyörületből — ahhoz, hogy azok, akik kijöttek volt elébe, még elkísérhessék, még vele mehessenek vagy húsz lépést, még támolyoghassanak a

töltés alján egy darabig és kitarhassák tehetetlen karjai-
kat az elhurcolt szeretteik felé.

És még akkor is ott állanak a kavicsos pályatest al-ján, mikor már foszlánya sem látszik a füstnek, melyet a tüdőbajos kis lokomotív eresztett. Semmi sem látszik, mégis még állanak és arra felé fordítják az arcukat, mert ők a hátramaradt siratók, még akkor is látják a vonatot és még látni fogják heteken, tán másfélhónapon át. Ott-hon, a gyászossá vált szobában is egyre csak a vonatot látják; most Novgorod kormányzóságban vándorog, most végigvonszolja magát a hóba temetett nagy orosz síksá-gon; most felkapaszkodik az Ural-hegység hágóin; most a tulsó oldalon leereszkedik... már Szibériában jár. És most már nem lát a lelki szemük sem: köd van. Átlátha-tatlan köd, vagy könyörtelen szakadatlan hóesés; a vég-telenségbe vész minden és csak hónapok mulva — ha jön hír — kapaszkodhatnak bele a hátramaradottak tévelygő gondolatai valami földrajzi névbe, melyet a térképen sem találnak meg pontosan... ott valahol volt a végeles megállás.

Bakunin Anna is úgy tett, hogy elkísérte a vonatot egy darabon át és közvetlenül mögötte volt a gyógyszerész és szemmel tartotta a kétségbeesett barátnőt. Hogy kéznél legyen valami meggondolatlanság esetén.

Hát ahogy lépdelt a lány mögött, egy levélféle rö-pült a lába elé, melyet Cirill dobott volt ki az ablakon. Felvette és megnézte, neki szól-e vajjon, vagy Annának? Annának szól, de annyiban neki is, hogy a boritékon egy kérelem volt, mely ő neki szól. Timirjasev Izidornak, a testi-lelki hűséges barátnak.

— Csak akkor add át Annának, ha már megnyugo-dott, megvigasztalódott egy kissé: ezt a kérelmet olvasta a boritékról Timirjasev Izidor gyógyszerész...

És Nisopol Cirill még tán száz versztnyire sem volt még a várostól, már parancsot kapott Pascsenko Dimitrij, hogy cselekedjék. Távolítsa el Szentpétervárról Annát, de távolítsa el úgy, hogy annak ne fájjon. Ne is érezze Ba-

kunin Anna, hogy tulajdonképpen sérelem esik rajta; távolítsa el úgy, hogy ő azt higgye, magától ment el a városból.

Hát még aznap este, hogy Cirillt elvitték, Pascsenko embere, Rodicsev, meglátogatta Timirjasev gyógyszerészt. És azt tanácsolta neki nagy melegen, menjen el Anna Pascsenko Dmitrij Alexejhez és kérje a segítségét ebben az ügyben. Ne értse őt félre a gyógyszerész: ő kezkesedik Pascsenkoért, hogy erkölcsileg kifogástalan jellem. Pascsenko is ama sok ember egyike, aki a professzornak köszönheti az életét s így szolgálatkész hálával lesz annak leánya iránt.

— És van-e annak az úrnak — kérdezte Timirjasev naivul — elég befolyása és hatalma, hogy segíthessen is?

— De még mekkora! — felelte Rodicsev. — A dinasztíára nézve a legfontosabb hivatalt ő vezeti s így elképzelhető a befolyása és a hatalma. Ha azt mondja a cárnak, hogy a miniszterelnök nem megbízható ember, akkor holnap már bukik is az a kegyelmes úr.

Timirjasev Izidor elmondta a dolgot Annának, de Bakunin Anna erélyesen a fejét rázta, hogy: nem. Azaz, nem mondja, hogy egyáltalán nem s hogy semmi körülmény mellett sem megy el ahhoz a nagy úrhoz, de egyelőre még nem megy, hanem mást próbál. Máshoz fordul, aki — úgy sejti — hathatósabb segítségére lehet ebben az ügyben.

— Ki lehet az? — csodálkozott a gyógyszerész.

— Babjanszkij grófnő, — felelte Anna és nyomban le is ült és levelet írt a grófnőnek, melyben kihallgatást kért tőle és szívhezszólan könyörgött neki, hogy fogadja.

Másnap délelőtt tizenegy órakor egy disztिंगvált úrinő kereste fel Bakunin Annát és egy levélkét hozott számára a grófnőtől. — Édes gyermekem, — írta a grófnő — válaszom házad előtt áll, csak nézzél ki egy pillanatra az ablakon.

Bakunin Anna meglepetten lenézett az utcára, — mi válasz lehet az olyan, mely a ház előtt az utcán, az úttesten áll? — és valami kellemetes, újszerű izgalom simogatta az idegszálaikat szinte egyenkint. A ház előtt egy fedett udvari fogat állt, udvari kocsis a bakon és egy kózák is.

— De beléülhetek-e vajjon abba a kocsiba? Aggodalmaskodott Anna egy percig, aztán megnyugtató választ adott saját magának. Ha szabad volt, érdekében a célnak, levelet írnom annak az asszonynak, — gondolta — akkor elfogadhatom a kocsiját is, ha az már értem jött.

— Öltözzék fel, kedvesem, — mondta most Annának az úrinő, ki a grófnő társalkodónője lehetett. Tizenkét órára várják a kisasszonyt.

Anna frizurája rendben volt. Megsárgult ezüstnek fényével ragyogó hamvasszőke nagy haja egyszerűen, de ízléssel koronázta imáandó szép fejét, így hát magával a toalettel hamar megvolt. Szébbik gyászruháját vette magára — olyan volt benne, mint fekete keretből fájdalomosan kimerengő Madonna-kép — ehhez fátyolos kalapot vett és már mehettek is.

A zárkocsi, mely belül csupa sötétzöld selyem és ezüst volt, puha ölébe fogadta Annát és tíz perccel később már a nagyhercegi palota bársonyszőnyeges lépcsőjén ment fölfelé.

Babjanszkij grófnő a legmelegebb részvétellel fogadta. Megölelte, megcsókolta és maga mellé ültette a szolnora; édes gyermekemnek nevezte, elmondta neki, milyen hálával tartozott az atyjának, ki tudományával megmentette az ő életét és végül a legbarátságosabban kérte, bízzék meg benne korlátlanul.

— De mielőtt közölnéd velem, gyermekem, hogy mit tehetek érted, — mondta a grófnő, — én kérek tőled valamit, Ancsu. Ugye megteszed, kis lányom, ha szépen, de nagyon szépen kérlek.

Anna könnyezni kezdett és meghatottan kezét csókolt a grófnőnek.

— Azt kérem tőled, hogy maradj mellettem, Ancsuka. Hivatalosan mint a felolvasónőm, de valójában mint az én édes kis barátnőm. Ugy-e megteszed, Ancsukám, kis lányom.

Bakunin Anna nagy zavarba jött. A grófnő oly szeretetteljes és jó volt és ha nem lett volna az, aki volt, ő egy perccel sem habozott volna az igennel. De a körülményeket tekintve: elfogadhatta-e a grófnő-asszony ajánlatát?

— Miért habozol, Ancsu? — kérdezte a grófnő melegen és szeretettel közelebb simult a leányhoz. — Hát rossz lenne itt mellettem, mondjad? Olyan életed lenne, mint egy valóságos kis hercegnőnek, hídd el. Lásd Ancsukám, megmondom őszintén: boldogtalan lennék, ha nem hálálhatnám meg neked azt, amivel megboldogult édes apádnak tartoztam.

— Apám megkapta a honoráriumát, grófnő, — tért ki a válasz elől Anna.

— És azzal már megfizettem, azt hiszed? Tévedsz. Csak az idejét fizettem meg a pénzzel... de az életemért hálával tartozom neki, míg élek.

— Bár minden meggyógyult páciens ilyen lenne, — jegyezte meg Anna. — Ezt valamennyire önzésből is mondom, mert leendő férjem is orvos.

Hogy völegényéről beszélt, Bakunin Anna felzokogott. — Óh, kegyelmes asszonyom, — folytatta, — éppen jegyesem nagy baja hozott ide. Segítsen rajta és egyben én rajtam is; csak egy szavába kerül, grófnő és megáll a deportáltak vonata, mely most kietlen hőmezőkön vág keresztül és visszajön az én egyetlenem, az én Cirillem. Ha hátat érez apám iránt, akkor tegye meg. Mert ő neki köszönhetem az én életem jövőjét, Cirillt; az ő céltudatos terve és óhaja volt, hogy mi az egymáséi legyünk egy életen át.

Babjanszkij grófnő megsimogatta a vendége arcát és részvételleljesen felsóhajtván így válaszolt:

— Ösmerem az esetet, — mondta — és vigasztalhatatlan vagyok, hogy nem tehetek az ügyben semmit. Igen magas helyről jött az utasítás, hogy a legkeményebben büntessék meg Cirillt, mert borzasztó volt ellene a felháborodás. Hogy is tehetett olyat, hogy megtagadja egy táboragnótól az orvosi segítségét egy utacseprő vagy kinek a kedvéért?! Legyen idealista az orvos, — édes apád is az volt, — Ancsu, de ne vigye szertelenségbe, mert megjárja. Különösen itt Oroszországban, Ancsu, ahol abban, amit Cirilled tett, nem tisztelendő idealizmust látnak, hanem gyűlöletet a hatalom ellen és megvetést. És ezt keményebben büntetik, mint a gyújtogatást.

— Akkor végem van, — zokogott fel Anna.

— Bátorság, kislányom, — biztatta a grófnő Annát. — Ha tehetnék valamit ez ügyben, úgy a jövő héten megint itthon látnád Cirillt; de mert szavammal semmit sem tehetek, hát a tanácsomra hallgass, Ancsu. Mondtam már, gyermekem, hogy maradj itt mellettem és nagy fizetést kapsz. Havonta háromezer rubelt és ebből egy kopejkát se kell, hogy elköltsél. Mert minden egyébbel is ellátlak, még ruhával is. Így csak egy esztendeig is, ha nálam vagy, harmincezer rubeled van együtt és ezzel megvásárolhatod akár a miniszterelnöktől is a te völegényed szabadságát, Ancsukám.

Bakunin Anna nem szédült meg erre a szóra. Harminchatezer rubel egy évre; bizony hatalmas nagy összeg pénz ez... de kitől és mi ellenében kapja a grófnő? Elfogadhat-e ettől az asszonytól csak hús kopejkát is arra a célra, hogy vissza szerezze magának az ő Cirilljét? Nem! Bármilyen más igen, csak pénzt nem. Ha felszólítaná valaki, hogy fejtse ki tüzetesen, miért nem? talán nem tudna rá precízül válaszolni. De vannak bizonyos okok, miket csak megérezní lehet, de logikusan azokat kifejtteni már nem sikerül, oly finomak és anyag nélkül valók azok az okok. És ha megerőltetné magát, — gondolta Anna, — és kizsáfolgató okot keresne a nem-re, akkor se mondhatná el a grófnőnek. Hátha megbántaná vele a grófnőt, ki a maga nemében mégis csak nagyon jó asszony.

— Nos, miért habozol, gyermekem? — kérdezte a grófnő melegen. — Maradj itt mellettem és úgy foglak szeretni, mint egy anyát.

— Én nem tudom, mi az anyai szeretet, — felelte Anna könnyek közt, de kitérésnek is jó volt ez a felelet.

Babjanszkij Tatyana grófnő is könnyekre fakadt erre

HUMOR

A fizetési felszólítás művészete.

Írta: HESZ FERENC

a válaszra. — Hát anya nélkül nőttél fel, gyermekem; hát korán itt hagyott a te jó anyád, monddjad?

— Tán hároméves sem voltam, grófnő. Nem minden-napi feleség lehetett, — áldja meg az Isten a porait is — mert édes apám haláláig is imádtá. Még a halálos ágyán is mély szerelemmel beszélt az elhunytáról, pedig elmúlt már tizenhét éve, hogy meghalt.

Babjanszkij Tatyana grófnő nagyon érző szívé, jó asszony lehetett, mert sokáig nem apadtak el könnyei. Csak simogatta a vendége arcát és hol keblére vonta annak fejét, hol szorosan magához ölelte és csókolta.

— Hát nem bánom, ha még nem határozol ma, kis lányom, — mondta neki, mikor valamennyire megnyugodott. — Most csak elköltesz velem egy kis reggelit és má-hoz egy hétre megint érte küldöm a kocsimat... jó lesz?

Bakunin Anna nem mondta, hogy jó lesz-e, rossz-e, csak kezet csókolott Babjanszkij grófnőnek és feleletnek ez is felelet volt. De nyolc nap múlva, hogy érte ment a fogat, ez üresen tért vissza és azzal, hogy Bakunin Anna már három nappal ezelőtt elutazott.

— Lehetetlen, — vélte a grófnő és maga ment el a Mohovája tizennégy alá. — Csak akaratoskodik a kis lány, — gondolta, — ám ha beszélek annak a protestáló szép fejének, majd engedékenyebb lesz és velem jön és marad is.

Egy szomorú szemű öreg asszony fogadta, Nisopolné Sesegelevitov Katalin. — Magam maradtam ebben a bús házban, — siránkozott, mikor Annát kérdezte a grófnő. — A jó tanár úr meghalt, fiamat Szibériába hurcolták és menyasszonya, Anna, utána ment. Hogy megossa vele a száműzetést, azt mondta.

— Szibériába... utána ment?! — hüledezett Tatyana grófnő és ahogy fáradtan leült egy székre és elgondolkozva maga elé nézett, egy arckép nyugtatta rajta a tekintetét. Bakunin professzor képe volt; grászfátyolos keretben ott lógott vele szemben a falon és azt látszott mon-dani az az arckép:

— Bakunin Anna az én leányom, kegyelmes asszo-nyom!

A deportáltak vonata pedig, ha csak mászott is, de mégis csak haladt és egyre közelebb vitte áldozatait a cél felé. Folyókon, hidakon által, ijesztő hőmezőkön keresz-tül; szürkeségéből a rövidke nappalnak feketeségébe a hosszú éjjelnek... Kinézni az ablakon: kin, hátranézni a multba is kin és maga elé meredni és a jövőre gondolni: csak az igazi sorvasztó szenvedés!

(Folytatjuk.)

A régi jó időkben, ha egy cég fizetésre óhajtotta ösz-tökélni adósát, felszólítást intézett hozzá. A fizetési fel-szólítás, melyet a cégvezető úr diktált, általában így festett: Pénzbeszedőnk többszöri eredménytelen látogatása után ezúton kérjük, sziveskedjék a számlánk javára mu-tatkozó P 120.— összeget a mellékelt befizető-lap szives felhasználásával kiegyenlíteni.

Ma azonban ez nem megy ilyen simán.

Az ilyen fizetési felszólításnak, mint önök is tud-ják, semmi hatása nincs. Az adósok az ilyesmit már any-nyira megszokták, hogy többnyire olvasatlanul dobják a papirkosárba.

A cégek kénytelenek voltak jobb megoldáshoz folya-modni. Rájöttek, hogy az elfásult adósokkal szemben új-szerűbb eszközökkel kell fellépniök, hogy a fizetési fel-szólításnak hatása is legyen. A fizetési felszólítás ma éppen olyan fontos szerepet játszik egy cég életében, mint a reklám. A reklámszövegeket pedig egyes ötletes cégek már régóta művészekkel készíttetik, hogy a művészi szö-veg megfogja a vevőt. Ugyanezt az eljárást igénylik mos-tanában a fizetési felszólítások is s ezért az élelmesebb cégek már művészekkel íratják ezt is, nem pedig a monoton stílusú cégvezetőkkel.

A pesti cégek a legelőkelőbb írókat állították hát a fizetési felszólítások újszerű megírásának szolgálatába.

Lássuk tehát, hogy írja meg a fenti fizetési fel-szólítást Szomorú Dezső:

T. c.

Blitz és Blau,

Budapest.

Furcsa fénylással ragyogott a hó e bizarr és csodálat-os város felett, mikor elsőizben ivelt be önköz, óh uraim, pénzbeszedőknök, e különös és kissé izrelita em-bernek, enyhén görbe lába és minden... A kezében számla lobogott, mámoros és gyűrött papírlap, furcsa villanással és fanatikusan.

Most tavasz van már, mint ahogy a drága Sevigne marquise sóhajtotta és a számla még mindig ott lobjog e rajongó inkasszánsunk kezében epedőn és kifizetetlenül. Dús párázásában e fénylő tavasznak, felzeng bennünk a kér-dés, csodálatos hangszerben, ami vágyunk, mikor? Mikor? Mikor lesz kiegyenlítve, végre? — kérdjük tikkadt vágya-kozással, remegőn és hódolatteljesen

tisztelettel

Schwarz és Társa

Hogy írja meg ugyanezt a felszólítást Szép Ernő:

Blitz és Blau,

Budapest.

Vették észre, könyörgöm, hogy már újra feltűnede-zik itt-ott az ibolya az utcán, azoknak a kedves néniknek a kezében, akik kántáló hangon éneklük, hogy aszongyák: „Szép ibolya, tessék.“

Nem tudom, önök hogy vannak velem, de én ilyenkor mindig így szólók: „Nini, néni“ — mint ahogy ezt ana-kidején az iskolában mondtam, az elemiben. Ez a nini, néni nálam, mélyen tisztelt felnőttek, annyit teszen, hogy Tavasz van. Nagy T-ével, könyörgöm. Ne sajnálják a nagy T-ét. Szóval, ahogy így sóhajtottam tegnap a tavaszon, eszembe jutott, hogy mire gondolhatnak így tavasztájt önök? Jut-e eszükbe a tél, mikor az ibolyás-néni még gesz-tenyét árult a sarkon s amikor először küldtük önköz a pénzbeszedő-hácsinkat azzal a gyámoltalan kis számlács-kával. Jut-e eszükbe, könyörgöm, így tavasszal, hogy az a számla még ma is árván és kifizetetlenül koporog ana-k a nagybajuszú pénzbeszedő-bácsinak tarsolyában?

Ha nem, hát én most eszükbe hoztam. Nem harag-szanak ugy-e? Nem tehetek róla. A tavasz az oka. A ta-vasz, amely iránt maradok örök

tisztelettel

Schwarz és Társa

(Folytatjuk.)

Olga csárdás

Mérsékeltén. Moderato (*Lassu csárdás.*)

Nádor Jóska verse és zenéje.

ÉNEK.

Ez a kocsmajaj, de ki-csi, de ked-ves, Ben-nemindenfér-fi-ember sze-rel - mes.
Nem voltam én é - le-tembe, be-rug - va, Csak a magaszépszemétől ba - bus - ka.

ZONGORA. *mf*

Sze-rel-mes lesz, ha fi - a - tal, ha vén is, Mit ta-gad-jam: az let-tem itt ma én is.
Ha az a két csil-lag-sze-me ra-gyog rám, Az ég mindencsil-la - gá-ért nem ad - nám...

Szerelmes itt minden ember ma-gá - ba, A csi-cser-gő csa-lo-ga - tó hang-já - ba:
Süssön i - decsillag-sze-mű menyecs - ke, Hadd higyjem, hogy fönt vagyok az e - gek - be...

f

(Osz) Az a nó-tásszáj az e-nyém le - het - ne... Ha ma-ga egy i - ci - pi - cit sze-ret - nel
(Osz) Nézzen be - le a szi-vennek tö - vé - be... Ott lát - ja a ma-ga ne - vét be - vés - ve.

KULTURA HANGSZER- ÉS ZONGORATEREM

TELEFON: JÓZSEF 394-90.

Csakis külföldi legelsőrangú kereszthúros zongorák, pianinók, továbbá gramofonok és gramofonlemezek nagy raktára. Előnyös fizetési feltételek.

BUDAPEST, IX, KÁLVIN-TÉR 7.

Híres kortársaink asszonyairól

Korunk néhány híres emberének feleségéről akarom itt impresszióimat elmondani. Valamennyi megfigyelés személyes élmény. Hosszúéves külföldi újságírói munkám alatt módomban állott sok érdekes asszonyt közelről megismerhetni. Hogy ezekről az impressziókról most pár vonással beszámolok, tulajdonképpen nem akar mást jelenteni: mint megnézni, vajjon milyen is az az asszony, aki ennek és ennek a híres embernek a felesége és így a férfi pályájának kifejlődésében minden bizonnyal jelentős szerepet játszik. Mert nincs az a zseni, akit tönkre nem tehet egy boldogtalan házasság és nincs az a közepes tehetségű ember, akit egy hozzáértő, alkalmazkodó, céltudatos asszony ne tudna megfelelően irányítani és hozzásegíteni a karrierhez.

Itt van mindjárt dr. *Stresemann* német külügyminiszternek a felesége. Vannak, akik azt állítják, hogy a Wilhelmstrasse politikáját nem férje, hanem sokkal inkább ő csinálja. Ez persze túlzás, de tény, hogy kevés ennyire ambiciózus és politikai szempontból becsvágyó nőt ismerem meg, mint dr. *Stresemann* feleségét. Körülbelül 40 éves, karsú, magas, fekete hajú és szemű, igen szép asszony, aki — és ez őszintén így van — nem látszik többnek harmincnél. Huszonkétéves muzikus-fia van, elsőrendű zeneszerző, de ez nem zavarja a német külügyminiszter feleségét az izlés és a korrektség határain belül való legmondainebb életmódjában. Igen fiatalosan öltözködik, szereti a világos ruhákat, előszeretettel vesz részt bálokon, mint néző sportversenyeken és legfőképpen — újságírók társaságában. A férjének nem muszáj okvetlenül jelen lenni. A német külügyminiszter felesége rendkívül szellemes és társaságban is igen jelentékeny asszony, függetlenül társadalmi pozíciójától. Igen gyakran fordul elő, hogy *week-end*-re férjével egy-két napra látogatják a Berlin közelében lévő *Onkel Tom's Hütte*-jét, ami nem más, mint egy igen jó, de igen kicsi és némileg bohémek számára épült szálloda, nyári vendéglő, pihenőhely, derűsebb szanatórium-féle és ilyenkor, mint máskor is, dr. *Stresemann* feleségét nem lehet a kulturált középosztály asszonyaitól modorban, egyszerűségben, szeretetreméltóságban, póz-mentességben megkülönböztetni.

Jimmy Walker, a híres newyorki polgármester felesége kedves, harmincéves, igen molett hölgy, aki folyton mosolyog és vicceket mond, népszerűségi hatásokért hajlandó etikettet és formalitásokat feláldozni, általában látni rajta az erőködést, hogy semmiben nem akar férje mögött elmaradni. *Jimmy Walker*, a newyorki polgármester tudvalévően arról híres, hogy nagyobb híve a Ziegfeld-revűknek, vagy harminc Tiller-görl táncának, mint a hivatali bürokráciának. A newyorkiak imádják és a Kossuth-küldöttség tagjai is a kóros *Jimmy*-rajongás színterületeként jöttek vissza. *Jimmy* ezt az elvet hirdeti: nem kell napi nyolc órát dolgozni, elég napi kettő is; ha ennyi idő alatt intelligenciával és rendszerrel el tudom munkámat végezni. Nos, *Jimmy Walker* felesége pontosan mása férjének, legalább is kifelé. A Berlinben tiszteletre adott diplomáciai vacsorákon tréfákkal traktálta egész esteken át a társaságot, pezsgőt ivott két férfi helyett, amellel decens és finom tudott maradni, ahogy igazi úriasszonyhoz illik. Ő és férje megteremtették a bürokrata-házaspár új típusát: akik életrendben, az életnek felülről való figyelésében nem különböznek az úgynevezett művészberektől.

Max Pallenberg, a nagyszerű német színész felesége a legnagyobb német színésznő: *Fritzi Massary*, aki talán már negyvenöt éves, de utólráhetetlen humorral és öltettségével viseli negyvenöt asszonyi évnél ha nem is terhét, de mindenesetre kellemetlen mellékjelenségeit. *Fritzi Massary* kétségkívül mint ember is a legnagyobbak közé tartozik. Az elmúlt évben előfordult, hogy egymás után jelentek meg támadások az „öregedő színésznő“ ellen és ezekben a közleményekben *Fritzi Massary*nak hajától és szemöldökétől kezdve úgyszólván minden porcikáját hamis-nak nyilvánították a cikkírók és tiltakoztak „a né-

met színpadnak matrónákkal való benépesítése“ ellen. Holott a helyzet az, hogy *Fritzi Massary* nagyszerűen van konzerválva, szép és kívánatos asszony, kiváló intellektus, hódító és lenyűgöző megjelenés. A cikkeknek egyéb, személyi vonatkozású hátterük volt. Persze, hogy más színésznő ideggöröcsöket kapott volna. *Fritzi Massary* ellenben cikksorozatot irt válaszul a legnagyobb folyóiratok egyikébe és beszámolt azokról az állítólagos operációkról, amelyet szépségének megőrzésére az idők folyamán végrehajtottak rajta. Természetes, az egészből egy szó sem volt igaz, de a cikkek hangja oly finoman ironikus és derűsen szatirikus volt, hogy mindenki megértette a tendenciát és nem *Fritzi Massary* nevettek, hanem támadóin. *Fritzi* tehát nem védekezett, hanem briliáns humorával nevetéssé tette az ő kedves cikkirőit.

Bernhard Kellermann, a nagy regényíró felesége amerikai asszony. Kétúton beszél németül, mindamellett megtartotta az angol nyelvnek azt a szokását, hogy férjéről mindig, mint *Mr. Kellermann*-ról beszél: *Mr. Kellermann* még nem érkezett haza, *Mr. Kellermann* este hét órákor szívesen látja önt és így tovább. Igen tartózkodó asszony, aki mikor egyezben két-három óra hosszat ven-

Olasz iparművészet,

A torinói Lenci-gyár művészi filcbabái. Lenci, az Elena név rendített becézése. A tervező művésznő neve: *Elena di Scarini*.

dégük voltam és hosszasan beszélgettem férjével az ő jelenlétében, csak itt-ott szót közbe egy-egy halk megjegyzéssel, amelyek kivételes képzettségéről és intelligenciáról tettek tanuságot. *Kellermann* „Alagut“ című híres regényének egyik női főalakját különben róla mintázta. Legfőbb kötelességének tekinti ezt a harmincéves, karsú, széke, inkább finom és disztíngvált, mint szép asszony, hogy — amint ezt megfigyelhettem — minden zavaró momentumot távoltartson férjétől, hogy az nyugodtan dolgozhassék, sőt gyakran önmagát is távoltartja *Mr. Kellermann*tól ilyen okokból. Az író akkor Berlin melletti birtokára vonul — *Mr. Kellermann*nak pár száz holdja van kerttel, halastóval, közli velem a felesége és a viláért sem mondaná, hogy ez a „miénk“ — és a házastársak hónapokig nem látják egymást. A férj könyveit írja, az asszony, száz kilométerrel távolabb, kendővel bekötött fejjel, a lakást takarítja, sajátkezüleg, ahogy arról meggyőződni szintén módomban állott. Az amerikai milliomos gyermeke, az elkényeztetett leány, a világhírű író asszonya. Mégis azt hiszem, hogy ő és *Mr. Kellermann* igen szeretik egymást.

Íme: egy politikus, egy polgármester, egy színész és egy író felesége: valahogy akad egy közös vonás — derűsek, nyílt szeműek, szeretik az életet, de nem kívánják maradéktalanul kiélvezni.

Berend Pál.

Kérjük, sziveskedjék ismerőseit figyelmeztetni, kérjenek lapunkból mutatványszámot

Világosság

— Regény —

Irta Lázár István

XXXVII.

Fekete tallérok remegtek a déli verőfényen, a fák rebbenő árnyéka vetődött a földre, a parókia udvarán. Ültek a község és a környék előkelőségei a nagy terített asztalnál, maga nagyságos Bajomy Farkas úr is leszállott magas rezidenciájából az ünnepi ebédre, amelyet a főtisztelendő apát úr rendezett az iskolaszentelés meg Pataky Zoltánnak, a nap hősenek a tiszteletére.

Kristálypoharakban gyöngyözött a bor, a plébánia pincéje és konyhája egyaránt remekelt, öröm és jókedv ragyogott az arcokon, csak ott a nagypap jobbán, Kibédy Bene Klárika kék virág-szemén felhőzött valami szorongás, hiszen tán most van életében először férfi-társaságban, ennyi úr közt, aki mind udvarol neki, gratulál és csupa szépeket mond!... De szerencsére föllállott Zárugbácsi és szót emelt.

— Halljuk! — terelődött rá a figyelem.

Előrehajolt a kicsi, rücskös örmény, ahogy két hüvelykujjával szokott a pudlira támaszkodni, amikor azt kérdi a vevőtől udvariasan: Mivel szolgálhatok? — aztán keresztüldugta bal mutatoujját az aranyláncán, úgy hordozta meg ravasz-kás tekintetét a mosolygó társaság fölött.

— Gandalam, mindenki tudja, hogy in, Zárug Márton vagyok, a legnagyobb család nemcsak a faluban, hanem az egész vármegyében...

— Úgy van! — harsant föl a nevetés.

Zárug szembenézett az elismeréssel.

— Ha nagyapám, vagy nagybátyám, az öreg Ávéd, vagy akárki, legyen az az idestestvirem, vagy Világosító Szent Gergely, a minden örmények védszentje, lépne az izletembe, még arrúl is levennem a keresztvizet, mert mi-helyt a kezembe veszem a rőföt, tüstint kicsószik alúlam minden s csak reszketek bele, hogy mirhessem a kartant, a zefirt, a delint, a sifont... de mast, mast nem fogom a rőföt, mast nem csalog meg senkit, még magamat se, mast nagyon üszinte leszek és kimandam az igazat...

— Halljuk! — mosolygott a nagypap.

— Tolajdankippen a nap hűsét, Pataky Zoltán ücsémet kellene felkeszentezem...

— Éljen!

— ...de asztat elintézi a főtisztelendő apát urunk, mer' erre csak ű a hivatott. Vagy pedig Bajamy Farkas nagysás urankat kellene iltetnem, dehát esztat elintézi helyettem a falú...

— Éljen!

— ...vagy másokat, legkivált főtisztelendő apát uronkat, vagy magamat, mint iskolasziki elnököt, ki olyan szípen levizsgáztam a gyerekek helyett... De nem teszem. Mer' van itt egy mindnyájonknál irdemesebb tündér, még pedig ünagysága Kibédy Bene Klárika kisasszony, a mi szeretett tanítónőnk, aki...

— Éljen! — zúgott föl a taps.

Szegény riadt özike! Zárug ránézett biztatón, a humor is eltűnt ravaszdi szeméből, megfogta fekete szakálla begyét, úgy tekintett szét megindultan a magas vendégkaszorún.

— Ugy hazza magával a faglalkazásam, hogy megfigyeljem az embert... És láttam az ű tiszta lelkét, az ű nagy közdemeit, az ű enfeláldazását a falu erkücsi és szellemi jóvaltaért... Aludtak már a házak, setítsig felelt a falun, de az ű lámpája késü éjféleken is csak kislitított az ijszakába, mit annál is pantasabban tudok hiszen tülemtül vitette a petroleumot. Igen, délelőtt is dalgazott, dilután is dalgazott, ijszaka is dalgazott, javitgatta asztat a tengernyi irkát, amit csak elvittek az izletemből, mert nemcsak gyalcsat és revidárut, hanem írórész- és tanszereket is alesón tartak raktáron, milyen tisztelt uraim... igen, asztat a rengeteg irkákokat javitgatta, sokszor még akkor is, amikor Antal bácsi, a mi derik harangazónk a hajnali harangketilbe kapaszkodott.

Ez az, milyen tisztelt uraim! Az ű lelke vált a koltora virrasztó sugara ennek a szegény, elhagyatott magyar falunak a szamarú ijszakájában, az ű szívének júsága és szeretete a gyermekeink iránt, ez vált az a vigyázó sugár, míg végre egy másik hatalmas sugárral szellemben egyesülve, hajnal hazott erre az árva magyar falura, a koltora dicsőséges sugarát... Nem igaz, kedves Barbáth mester?

— Aláírom, — hajolt meg Borbáth mély elismeréssel.

— Bizony, — mosolygott a nagypap Klárikára.

Zárug lába ó-alakba hajlott.

— Kivánam tehát a nagyságas, illetve a felsiges Istentül, hogy áldja meg a mi kedves patrónánk kicsi, áldatt kezít, júságos nagy szívét s koltoraért savárgó életét. Iritem paharam az ű baldagságára, ha már én, Zárug Márton, ereg család, nem lehettem az —

Pohár esendült s az egyesült Pulika-banda túst hűzött rá. A tanítókisasszony fehér arcán rózsák fakadoztak... A nagypap fölemelkedett.

— Most ez egyszer csakugyan igazat mondott Zárug mester, — nézett szét nyájasan. — Mert ki érdemel nagyobb elismerést s nagyobb tiszteletet, mint ez a szegény, árva leány, ki az ifjúsága legszebb napjait áldozza miértünk, a faluért, a kultúraért, a magyar jövődóért? Magam is láttam és szívszorongva figyeltem az ű nehéz munkáját, az ű küzdelemteljes életét s a tantestület és a község nevében meghajlok az ű csendes mártíromsága előtt, meghajlok tisztelettel...

S az éljenzés csillapultával emelt hangon folytatta az aranyshivü pap:

— Ó, ha meg tudnám értetni veletek, hogy mit jelent a tanító munkája! Amikor a kicsiny i betűn elindul a gyermek tévelygő szelleme és amíg a tanító önfeláldozó

munkájának a sugárprizmáján keresztül a nagy, tiszta, nemes érzések és gondolatok világába jut... Nehéz, nagyon nehéz ez a nevelő-munka, különösen pedig a magyar tanítóság munkája és helyzete nehéz a mi szegény, balsorsbajutott országunkban, azé a derék, önfeláldozó tanítóságé, amelynek tán a legméltóbb képviselőit Kibédy Bene Klára és Pataky Zoltán, kedves lelki fiaim szemé-lyében üdvözölhetjük ezen a szép, iskolaszentelő ünnepen.

Zúgott az éljen és a taps.

— Iskola! Pap vagyok, mégis azt mondom, éppen olyan szentély ez, mint az Ur temploma... Világosság adatik mind a két helyről és minden fény, minden világosság az Urat szolgálja s az Ur örökatyai lelkén keresztül a közjót és a nemzetet. Isten és Haza! Vallás és Tudomány! Térjetelek észre, emberek, és lássátok be, hogy csak egy van, egy éltető hatalom a Mindenségben: a Világosság! Világosság az Isten és a hazaszeretet. Világosság a vallás és a tudomány. Világosság: a Munka, melyet mi, emberek és minden nemzetek egymásért s a milliószor elbukott emberiségért folytatunk...

Jóságos öreg arca átszellemült; ősz haján aranylott a déli verőfény.

— Emberlégiók törnek küzdelemre, s ki az emberi küzdelem legelső katonája? A tanító! Öntözi könnyével a mindennapi kenyerét, de árva szívében az Isten lelke ég. Az **Abc** a legnehezebb és a leghalhatatlanabb költemény. Ki tanít meg rá? A tanító! Ki nyitja meg szellemünk előtt a betűk zengő mélységeiben az eget? Ó, csak ő, mindig csak ő, az a szegény, küzködő tanító, ki a nyomorúságában is gazdagabb a világ Krözusainál, mert fényt ad, világosságot ad, mert mutatópálcájával az örök szellemi világ tündöklő kapuján kopogtat: Nyisd meg, Uram, egedet az én kis tanítványaim előtt! Mosolygó mártír, egy-egy kicsi szenvedő Messiás mindenik, egy-egy névtelen apostola az emberi haladásnak, egy-egy magvető apostola, mert mag és virág a gondolat, halhatatlan virág, mely a lelkekben él s tovább fejlődik az átöröklések isteni sөvényein. A betű! Az emberi fejlődés, az emberi boldogság, a világszellem aranykulcsocskája, mely megnyitja Széam kincseit a fénysovargó szemeknek és az igazságkereső szíveknek... Dícsőség hát a tanítónak, ki az örök emberi sötétségben az Isten lelkét: a világosságot hirdeti — — !

Kibédy Bene Klára szeme könnyben úszva csüngött a főúr arcán, Pataky pedig rádobbanó szívvel hallgatta az ígét, amely az ő küzdelemteljes életének a vezérlő fénye volt.

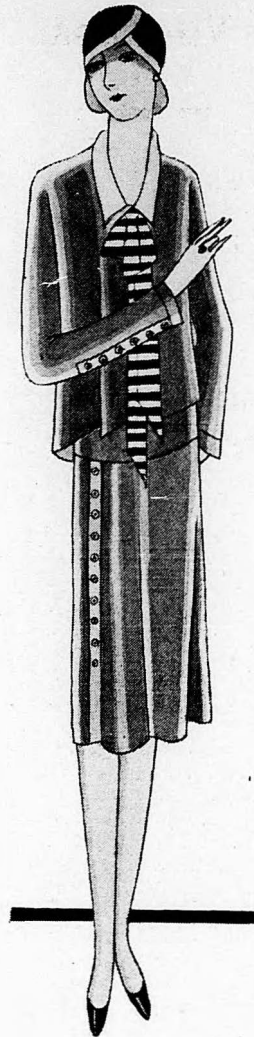
— Itt van előttünk két tiszta, nemes lélek, akiknek új szentélyt építtetett nagyságos Bajomy Farkas úr... (Éljenezs.) Új katedréről fogják hirdetni gyermekeinknek a világosságot, sajnos, nem sokáig, mert hálás községünk tisztelete és szeretete egy más, magasztos küzdővonalba küldi Pataky Zoltánt, aki a Parlamentben fogja hirdetni ezután azt a világosságot, mely a minden magyar falvak jövődjét jelenti. Hiszem Isten után, hogy egy nagy és tündöklő pálya ívelődik fel az ő kivételes szelleme előtt, de úgy gondolom, hogy van még egy nagyobb jutalom is, amit mindennél jobban megérdemel...

Intett Bajomy és az inasa majd egy malomkőnagyságu skatulyát helyezett az asztalra. Bontsd ki! Kibontja hirtelen. Torta! Egy óriási torta. A nagypap is rácsodálkozott.

— Nini! — nézte Zárug a tortaóriás feliratát.

Nagy, vastag cukorbetűk: „Zuzu és Zoltán...“ Ahá! A társaság föleszmélt. A jutalom! A Zuzuka keze... Összenéztek. A Bajomy — ezerholdalak... Persze, előbb képviselőt csinált belőle! Óriási — Bajomy öntelten hűnyta le mosolygó szemét s nem látta, hogy a tanító-kisasszony ajka megremeg, s hogy Pataky elfehéredik... De már magához tért a főúr.

— Igen, ennek a nagy és nemes küzdelmü életnek a jutalma nem maradhat el... Sasnak sást, galambnak galambot rendel párjátul a jó Isten... Ime, mélyen tisztelt uraim, elkövetkezett az a pillanat, amikor két lélek, aki egy mesgyn jár, megtalálta egymást isteni rendelés szerint...

Megesörrent valami a tenyerében, mélyen és zengőn, aztán fölmutatta. Két jeggyürrű! Magasra emelte jószágos mosollyal:

— A mai dátum... Zoltán fiam, én megkérem a te nevedben Kibédy Bene Klárika kezét s eljegyzem neked, ha akarod...

Falevél se rezzen a csöndben.

— Akarom, — mosolygott föl Pataky.

— És te, Klárika?

Nem tudott szólni szegényke, csak érezte, hogy nyílnak előtte az egek... Aztán hullni kezdett a könnye. És bölintott néma boldogsággal.

A főúr az ujjukra húzta a jeggyürrűt.

— Eljegyezlek titeket egymásnak a mindenható Sze-relem nevében!

— Úgy legyen, — rezdült a csendbe a káplán szava.

E pillanatban Zárug a torta fölé hajolt és egy határozott, biztos vágással kettészelt. Fuccs a parthinak... Tomboló öröm és lelkesedés. Bajomy hátrahanyatlott a székén elképedve.

— Mi az, nagy'sás uram? — érdeklődött Zárug gyöngéd figyelemmel.

— Semmi, — mormogta Bajomy. — Megehetitek...

A nagypap szeme könnybe lábadt.

— Kísérjen titeket boldog szerenese és istenáldás, én kedveseim...

Aztán kitérte karját a napvirágos ég felé.

— Én Istenem, tekints le ránk és szenteld meg a mi életünket. Ó, szenteld meg fájdalmában a mi árva nemzetünket: áraszd világosságotat kicsi, szenvedő magyar falvainkra... — Ámen. (Vége.)

Társaságból

Halló... Csókolom a kezeit, ne higye, hogy hűtlen lettem magához, amiért három héten keresztül nem hallattam magamról, de olyan messzi jártam, ahol nincs telefon. Most azonban kárpótolom magam és a legfrissebb aktualitásokat mondom be. Míg távol voltam, ezen mulatott egész Pest.

Egy Sas-utcai nagykereskedőhöz beállított egy elegáns fiatalember, bemutatkozott és minden habozás nélkül így kezdte:

— Uram, ne nehezeltjen rám, de egy komoly vallomással „tartozom“ önnek. Be kell jelentenem, hogy én és az ön b. neje halálosan szeretjük egymást.

A kereskedő megvakarta a fejét s rezignáltan válaszolt:

— Lássa, kedves barátom, ilyen az én szerencsém. Van vagy kétezer ember Pesten és a vidéken, akik „tartoznak“ nekem s pont maga az egyetlen, aki jelentkezik.

Halló... Mint társasági hírt közlöm, hogy dr. Szmrécsányi Lajos v.b.t.t. Olaszországba utazott hosszabb tartózkodásra. Kászoni Bornemissa Henrikné báróné Hágából hazaérkezett. Jelenleg rohonczi kastélyában pihen ki az út fáradalmait. Ferenc Salvator főherceg a Riviérán üdül.

Hallotta, hogy Neustadt, német város polgármesterül választotta Elisabeth von Wilke kisasszonyt?

Domaniczky Ödön őrnagyot bukaresti katonai attaschéjává nevezték ki. Thurn-Taxis herceg hosszabb tartózkodásra Baden-Badenbe érkezett.

Előfizetőink nyaralásáról következő híreim vannak: öz. Gschaidner Lászlóné Grádón, técsői vitéz Móríc Kálmáné Fonyódfürdőtelepen, Csernek Pálné Siófokon, Krevenka Antalné Rákosligetben, Moiret Lajosné Lovrán, Sebő Béláné Vecsésben, Deckner Marcellné Svábhegyen, Csáka Pálné Parádfürdőn, Berlányi Jánosné Felsőgödön, Kneusel H. Kornélné Jászberényben, Szemző Aglae San-Remóban, Csekme Gyuláné Szilagytelepen, Martin Margit Testvérhegyen, Paur Ödönné Balf-fürdőn, Zweig Lajosné Balatonlellén, Haidecker Jenőné Nadapon, Henezer Mici Grádóban üdülnek.

Halló... örömmel újságolom előfizetőink körében történt eljegyzési és házassági híreket. Magyar József és neje, szül. Jónás Etel leányát, Irmáskát, Bíró József folyó hó 8-án vezette oltárhoz a nagykőrösi r. kath. templomban. Németh Géza ny. jegyző leányát, Blankát május 8-án vezette oltárhoz Jánosa Ferenc, dunakömlödi jegyző. — Keller Teresike és Schillinger Lukács jegyesek. — Füle Iduskát, Ceglédről, Farkas Károly a napokban veszi feleségül. — Bárdos-Féltoronyi Zoltán eljegyezte Rajner Margitkát. — Nedecei Nedeckzy László herencsényi földbirtokos kedves leányát, Izabellát, eljegyezte Rudics Zoltán okl. gazda és földbirtokos.

Június 2-án az Egyetemi Mezőgazdász hallgatók a Margitszigeten, a Sziget-klub helyiségeiben „Ballagást“ tartanak. A rendezőség vezetői: vitéz Bernátsky Kornél, gróf Mayláth Alajos és Skaletz György. Az elnöki tisztet dr. Reichenbach Béla egyetemi nyilvános rendes tanár vállalta.

Gergelyffy Gábor, a kiváló költő és író legutóbb Ujpesten rendezett nagyszerű irodalmi matinét a közönség osztatlan tetszése és érdeklődése mellett. A matinén közreműködtek még: Ághy Edith a berlini Metropolitan tagja, Szécsi Hédi 8 éves előadóművésznő, a Fővárosi Operett-színház tagja, Cseresnyés Dóra előadóművésznő, Alpár Tibor zeneszerző, Fehér Artur és Kubányi György előadóművészek. Az összes szereplőket meleg ünneplésben részesítette a közönség.

Halló... Egy járásbírósi tárgyaláson hallottam, amint a bíró megkérdezte az egyik féltől, hogy mi a panasza?

— Kérem, tekintetes bíró úr, a vádlott hasba rugott és megsértette a hangszálaimat.

— Micsoda? A maga hangszálai a hasában vannak?

— Igenis, kérem szépen, mert én hasbeszélő vagyok.

Ezt a kis epizódot egyik előfizetőnk küldte be:

— Hát nem tetszik szolgálatba venni, Nagysága?

— Nem én, édes fiam! Mert tudja, nem szeretem az olyan leányokat, akik a cselédkönyv címén autogramgyűjteményeket hordanak maguknál...

Szabó Mária, a kiváló tollú erdélyi írónő, csodálatos elképzeléssel, mélységeket és magasságokat szántó gondolatokkal megírt regényének közlését kezdjük meg lapunk június hó 1-i számában. E regényében is, mint minden írásában, nemesebb célokat juttat kifejezésre az írónő s gazdag fantáziáját poéta lelkéből fakadó dús színekkel ecseteli. A regény címét nem áruljuk el, annyit azonban mondhatunk, hogy egy vak, szerelmes férfi lelkitusáját, kínlódását olyan erős drámai színezéssel, az ő páratlanul művészien egyéni stílusával festi, hogy az olvasó érdeklődését a regény befejezéséig állandóan fokozza. Szabó Mária írói pályáján rohamosan haladt fölfelé, mert mondanivalói soha sem a felszíne mozognak, hanem a lélek mélyére hatnak.

Hisszük, hogy lapunk olvasói is örömmel fogadják Szabó Mária regényét.

Engedje meg, hogy felhívjam figyelmét Sz. Solymos Bea, az ismert írónő „Művészasszony“ című most megjelent regényére. A könyv ismertetéséül csak annyit, hogy a regényt végig szövik a legfinomabb lélektani megfigyelések. E regényben az olvasó szórakoztató értékre talál. Frappáns és izgató cselekmények teszik nagyhatásúvá Sz. Solymos Bea regényét, melynek külön érdekességét és népszerűségét bizonyítja, hogy egy hónap alatt már a második kiadást érte meg. Az izléses kiállítású regény minden könyvkereskedésben kapható.

Végezetül elmesélem, hogy mit akart Önagysága a mézsárszékben.

Egy fiatal, kissé molett asszonyka bemegy az egyik mézsárszékbe.

— Parancsol, nagysága? — szaladt elébe a segéd.

— Mondja, kérem, le tudna mérni nekem 10 kg. marhahúst?

— Hogyne, kérem, — felelte a legény és már fente is a kését. Majd egy hatalmas húsdarabot vágott le, a mérlegre tette és így szólt: 10 kilogram és 30 deka. Haza küldjem talán, Nagysám?

— Na, azt már nem. Nincs is szükségem ennyi húsrá, mert mi csak ketten vagyunk az urammal. De tudja, látni akartam egyszer, mennyi tulajdonképpen egy darabban 10 kilogram hús. Nem tudtam eddig elképzelni. Ugyanis fogyókúrát tartottam és pont 10 kilogramot adtam le. Amint látom, határozottan szép darab.

— Köszönöm, nagyon köszönöm, — Isten áldja meg.

Pont. — Kezeit csókolom.

Budapest, Póstafigók 32

**KÉRJEN ÁRJEGYZÉKET
ÉS RENDELŐLAPOT!**

Kézimunka

Rovatvezető: *Gottlieb Gyula iparművész, kézimunkaspecialista, Budapest, IV., Petőfi Sándor-utca 17. Telefon: T. 103-30.*

Lapunk mai számában az alább felsorolt kézimunka-rajzokat van szerencsén bemutatni:

- Dupla ügyterítő francia tussorra madeira és angol-madeira himzéssel, 220/330 cm nagyságban.

Tussorra előrajzolva	P	50—
Teljesen készen	„	140—
Szurt sablonja	„	8—
Hozott anyagra előrajzolva	„	6—
- Keresztöltéses ovális terítő 110/72 cm méretben.

Durvább vászonra előnyomva	P	7:60
Hozott anyagra előnyomva	„	1:20
Szurt sablonja	„	2:40
- Szokrénycsik angolmadeira és madeira kivételben 120/18 cm méretben, finom batisztra előrajzolva 5 darab.

Összesen	P	6—
Finom lenbatisztra előrajzolva 5 drb.	„	15:40
Hozott anyagra előrajzolva 5 drb.	„	2—
Szurt sablonja	„	—80

Rendelések feladásánál tisztelettel kérem az összeg előzetes beküldését, mivel az utánvételes küldemény portó-többletet jelent.

Szives pártfogást kér teljes tisztelettel
Gottlieb Gyula iparművész.

Kapitulumkor

Éjfélre kong a klastromi harang!...
Kapitulumra fekete árnyak,
Apácák gyűlnek. — Megmozdul a csend,
Nesztelen léptü apácák járnak.

Az arcuk halvány, viaszbevésett.
A bőr rajt' fonnyadt, pergamentszerű.
Nem földi arcok — megsárgult képek,
Nincs bennük élet, nincs rajtuk derű

Ruhájuk egyszín fekete palást.
Fejükön ráncolt fekete kendő.
Nem szegi szalag s prémek puhája —
— Durva darócból készült mindkettő.

Két kezük keskeny, vértelen, ványadt
Finoman rászótt ezernyi ráncsal...
Imára kulcsolt, Istenhez kötött,
Rózsafüzérrel — rabszolgáncsal.

Szemük a földön; — szomorú, fényes.
Ajkukon fagygyá csittul a csend —
Meggvette rajtuk azt ami szó volt
A templomhideg s a klastromi rend.

Bűnbánni jönnek! Véniaát téve
Megkínzott testük kiserkent vére —
Cilíciummal, korbácsütéssel —
Mossa a lelkük tiszta fehérre...

... És újra, meg újra kondul a harang!
Hosszú éjjeket üznek az évek...
— Minden éjfélre árnyak mozdulnak,
Halk ima hangzik — s korbácsütések.

... Kinn zöld tavasz van, csábit az élet,
Madárdal, napfény, nyíló akácák...
Benn tédret hajtva élő-halottak,
Fekete kendős — fehér apácák.

vitéz técsői MÓRICZ BÉLA

Mit főztek?

Május 21. Hétfő: Köménymaglevés, savanyú tüdő gombóccal,ogyorófelfújt. **Vacsora:** Húsos tojás sajt-tal, fejes saláta, gyümölcs.

Május 22. Kedd: Tyuklevés eperlevéltésztával, főtt hús, vajban párolt kalaráb, palacsintapudding. **Vacsora:** Hirtelen sült rostélyos, szeletekben sült burgonya, fejes saláta, gyümölcs.

Május 23. Szerda: Spárgaleves, töltött borjumell, salátafőzelék, cseppimasz izzel. **Vacsora:** Sertésmáj-pástétom öntött salátával, gyümölcs.

Május 24. Csütörtök: Zöldborsólevés, kirántott sertés-karaj párolt káposztával, mandularétes. **Vacsora:** Vagdalt libamell, rizsás gombakörítés, saláta, gyümölcs.

Május 25. Péntek: Francia burgonyaleves, paraj tükörtojással, leveles turósbéles. **Vacsora:** Halpaprikás, sajt, gyümölcs.

Május 26. Szombat: Sóskafeves, borjútekercesk, makaronikörítés, daromzsa málnaizzel. **Vacsora:** Virsli tormával, gyümölcs.

Május 27. Vasárnap: Galambbecsinált-leves zöldborsóval, spárga vajjal, gyenge libapecsenye, új burgonya, uborkasaláta, cseresnyéspité. **Vacsora:** Hideg hús salátával, sajt, fagyalt.

Május 28. Hétfő: Zöldséglevés rizzsel, töltött kalaráb, rántott csirke, sült kifliburgonya, fejes saláta, moccortorta. **Vacsora:** Sonka tormával, kemény tojás, sajt, tészta.

Május 29. Kedd: Paradicsomlevés, felsálszelet vadasan, burgonyametélt körítés, kávéfelfújt. **Vacsora:** Kirántott velő, tojásosgomba körítés, sajt, gyümölcs.

Május 30. Szerda: Húsleves, daragaluska, főtt hús, uborkamártás, reszelt burgonya, csöröge. **Vacsora:** Szalámi, retek, körített liptói, gyümölcs.

Május 31. Csütörtök: Spárgaleves, székelgyulyás, piszkótatekeres. **Vacsora:** Libamáj-risotto, uborkasaláta, gyümölcs.

Egyszerű étlap

Május 21. Hétfő: Köménymaglevés, savanyú tüdő gombóccal. **Vacsora:** Tükörtojás, fejessaláta.

Május 22. Kedd: Húsleves, eperlevéltészta, főtt hús, burgonyakörítés, uborkamártás. **Vacsora:** Gombásrizs, fejessaláta.

Május 23. Szerda: Spárgaleves, sajtosmetélt. **Vacsora:** Virsli tormával.

Május 24. Csütörtök: Zöldborsólevés, kirántott sertéshús, párolt káposzta. **Vacsora:** Lággytojás, körített liptói, retek.

Május 25. Péntek: Francia burgonyaleves, turósdereje. **Vacsora:** Kávé, vajaskenyér.

Május 26. Szombat: Sóskafeves, borjupörkölt galuskával. **Vacsora:** Paraj, töltött tojás.

Május 27. Vasárnap: Gombaleves, kirántott borjúszelet, öntött saláta, petrezselymes burgonya, cseresnyés rétes. **Vacsora:** Hideg hús, saláta, délről tészta.

Május 28. Hétfő: Zöldséglevés, borjuvesés egybesütve, sült kifliburgonya, saláta,ogyorótorta. **Vacsora:** Hideg hús salátával, tészta.

Május 29. Kedd: Paradicsomlevés, majoránnametélt. **Vacsora:** Vesevelő, reszelt burgonya, saláta.

Május 30. Szerda: Húsleves, daragaluska, főtt hús, zöldborsófőzelék. **Vacsora:** Körített liptói, pariser, retek.

Május 31. Csütörtök: Spárgaleves, székelgyulyás. **Vacsora:** Libamáj-risotto, saláta.

RUHASZAKADÁS

művészi műtöme, harisnyák művészi javítása *dr. Kassainé*
iparművészeti műhelyében, VII, Lövölde-tér 1. Tel.: J. 395-34

Háztartás

Karfiol-leves. A szükséges mennyiségű karfiol-rózsát megtisztítjuk, egyenlő darabokra felvágjuk és jó erős marhahúslevesben megfőzzük. Lábosban egy kanál vaját felmelegítünk, két főzőkanál lisztet adunk bele, kissé felforraljuk és a megfőtt karfiolról a levest rátöltjük és egy deci tejfölt

adunk bele. Mielőtt feladnók, a karfiolt beletesszük, két tojássárgáját a levessel elhabarunk, rántott libamájra és piritott zsemlyére öntjük.

Előétel. Sült gomba. A szép nagy champignongombát megtisztítjuk, olyan tepsibe tesszük, amelyet asztra adhatunk. A gomba alá szalonnaszéletet rakunk, a gombát megsózzuk, törött borssal és paprikával meghintjük, tetejére szalonnaszéletet teszünk, öntünk rá egy kevés tejfelt; finomra vágott zöldpetrezselymet hintünk szintén a tetejére, forró sütőbe tesszük, egy óráig sütjük és melegen tálaljuk.

Húsos tojás sajttal. Borju-, marha- vagy disznóhúst megpárolunk hagymás zsírban. Tűzálló edénybe tesszük, ütünk rá 3—4 tojást, reszelt sajttal meghintjük és sütőben megsütjük. Fejes salátát adunk hozzá.

Töltött rostélyos. A rostélyos-húst a csontoktól és fagyútól megtisztítjuk, kiverjük és besózzuk. Egy kg. húsról 30 deka darált disznóhúst veszünk, 10 deka rizst megpárolunk, teszünk hozzá zsírban piritott hagymát, sőt, törött borsot. Ezzel a keverékkel a rostélyosokat megkenjük, összegöngyölgük, átkötjük, megpároljuk és tejeles mártást készítenek hozzá.

Becinált kecsge. A megtisztított és felbontott kecsge darabokra vágjuk, besózzuk. Készítünk írósvajjal fehér-rántást, finomra vágott petrezselyemzöldjét teszünk bele, feleresztjük levessel vagy vízzel s ha felforrt, rakjuk bele a besózott halat s hagyjuk benne megfőni. Adjunk hozzá egy citromnak a levét, három tojássárgáját, melyet előbb elkeverünk és hagyjuk felforrni. Citromszeletekkel tálaljuk.

Citrom-mártás. Négy citrom levét kinyomva 3 deci vízbe, 4 tojássárgáját egy késhegynyi liszttel kikeverjük, a citromos vizet hozzánötjük, folytonos keverés mellett felfőzzük, majd két kanál mustárt, sőt, egy jó kávéskanál cukrot adunk bele. Kítünő mártás úgy melegen, mint hidegen.

Körítés. Maradék kenyérből igen jó köretet készíthetünk. A darab kenyereket vízbe beáztatjuk, azután kivesarjuk, lábosba teszünk egy jó kanál zsírt, kevés hagymát reszelünk bele, megpirítjuk, a kenyeret beletesszük, megpároljuk, ütünk rá 4 tojást, jól elkeverjük és azonnal tálaljuk.

Töltött zsemlyék sörhöz. A hosszúkás zsemlyéknek levágjuk a két végét, a belét kivesszük és a következő töltelékkel megtöltjük: 10 deka sonka, 1 kisebb libamáj megsütve, egynegyed kg. borjúsült, 10 deka füstölt nyelv. Az egészet összedarálni, összekeverni, végül 15 deka friss vajat egy doboz szardíniával és egy szardellával szintén összekeverünk és a húsfélékhez adva, összevegyítjük. A zsemlyéket megtöltjük, hideg helyre tesszük. Újjnyi vastagon szeletelve adjuk fel.

Meggy-likőr. Három liter meggyhez veszünk 5 liter szeszt. A meggyet maggal együtt használjuk. Vesszünk hozzá egy kevés fahéjat, szegfűszeget, vaniliát, fél liter jó rumot és 3 kg. sűrűre főzött cukrot. A meggyet egy üvegkannába tesszük és a szeszt a sziruppal és fűszerekkel összevegyítve rátöltjük. Minél tovább áll, annál jobb.

Befőzés

Eper. Minden kiló eperhez egy fél kg. cukrot veszünk. Jó sűrű szirupot készítünk. Az epret egy porcellántálba tesszük, a sziruppal leforrázzuk és másnapig állni hagyjuk. Akkor a levét leszűrjük, ismét felfőzzük, újból rátöltjük és másnapig állni hagyjuk, a szirupot harmadnap letöltjük, sűrűre elfőzzük, az epret üvegekbe rakjuk, a sziruppal feltöltjük, tetejére egy kanál rumot öntünk és légmentesen leköttjük.

Málna. Ugyanannyi súlyu cukrot veszünk, mint a málna súlya. A cukrot egy pohár vízzel feltöltve addig főzzük, míg fonalassá válik. Ekkor levesszük, kihűtjük, majd a málnára töltjük és erős tűznél nagyon gyorsan felfőzzük. Üvegekbe tesszük és légmentesen leköttjük.

Málnaszörp. Teljesen érett málnát veszünk. Megtisztítás után jól összezzuk és a kását egy nagyobb edénybe gyűjtjük. E kását hűvös kamrában tíz napig erjesztjük, naponként jól felkavarjuk. Erjedés után szőrszítába öntjük és a levét egy cseréplábosba felfogjuk és azután egy üvegkannába öntjük, hogy a seprő kiülepedjék. A tiszta levet leöntjük róla és lemérjük. Egy kiló lére 1 kg. és 25 deka cukrot számítunk s kilónként nem egészen egy deci vízzel szirupot főzünk belőle. A tiszta málnalevet beleöntjük és addig főzzük folytonosan kavarva, vigyázva, hogy a málna szép színet megtartsa, míg a próbacsepp nehezen ereszkedik a tányérra. A szörpöt nem szabad sokáig főzni, mert elveszti a színet, sőt az aromájának is árt. A lábost a tűzről levesszük és habját jól elkeverjük, palackokba leszűrjük és kihűlés után lezárjuk.

Ribizli lekvár. A ribizlit megmossuk, azután leszemezzük és szitán áttörjük. A kinyomott héját egy tál tiszta vízbe tesszük és a felül maradt héjat leszedjük és a vizet kinyomjuk belőle. Egy kg. ribizlihez veszünk egy kg. cukrot és a lével sűrűre főzzük, ha a kanálról nehéz cseppekben hull, a ribizli héját is beletesszük és ezzel is jól hagyjuk főni, míg a héja üveges lesz. Üvegekbe rakjuk és légmentesen leköttjük.

Cukorba főtt narancs. A narancsokat karikákra vágjuk, a magjait kiszedjük, lemérjük és hat napon át vízbe tesszük, naponta friss vizet töltve rá. A narancs súlyának megfelelő súlyú cukrot veszünk és kilógrammonként egy fél liter vizet töltve a cukorra, felfőzzük, de nem sűrűre. A narancsot beletesszük és addig főzzük, míg a héja üveges lesz. Míg a narancsot főzzük, minden kg. narancsra még egy fél kg. cukorból sűrű szirupot főzünk, a narancsot tálba tesszük és a sűrű szirupot ráöntjük, a másikat pedig amelyben a narancs főtt, szintén sűrűre elfőzzük, organtilon átszűrve a narancsra töltjük és így hagyjuk másnapig. Másnap a levet leszűrjük, ismét felfőzzük a narancsot üvegekbe rakjuk, a cukrot ráöntjük és bekötte eltesszük.

Ribizlijam. Az érett ribizlit megmossuk, lecsurgatjuk, szitán áttörjük. A szitán maradt héjat egy edénybe tesszük és vizet öntünk rá. A tetejére feljövő héjat hab-szedő kanállal leszedjük és a lé közé tesszük. Egy kg. léhez 1 kg. cukrot számítunk, a levet főni hagyjuk, a cukrot pedig vízbe mártjuk és sűrűre főzzük. Ha jó sűrű, a ribizli levéhez öntjük és 8—10 percig együtt forraljuk, majd üvegbe töltjük, tetejére egy kis salicilt adunk, leköttjük és ha kihült, rendes helyére tehetjük.

Rumban eltett gyümölcs. Öt-literes uborkás üvegbe másfél liter jó rumot öntünk. Adunk bele másfél kg. porcukrot. Az első gyümölcstől kezdve mindenféle gyümölcsöt berakunk. Közben leköttjük pergamentpapírral és állandóan napon tarjuk. Mikor az utolsó gyümölcsöt is betettük, még néhány napig napon hagyjuk, azután jól leköttjük és karácsonykor már használhatjuk.

Mivel puhítjuk meg a leves-húst. Nem egyszer megtörténik, hogy öreg marhahúst, vagy öreg tyúkot főzünk és a húsa kemény marad. Ilyenkor a levesbe öntünk egy kanál arrakot, amitől a leves íze nem lesz kellemetlen és a hús megpuhul.

Receptek

Pali-torta. 12 tojás sárgáját habosra keverünk 24 deka vaniliás cukorral, adunk hozzá két szelét reszelt eszokoládét, 12 tojás habját és 12 deka lisztet s e keverékből négy lapot sütünk, vagy egybe sütjük és négy lapra vágjuk szét. Töltelék 25 deka őrölt diót 1 deci forró tejjel elkeverünk, 25 deka vaját, 14 deka porcukorral habosra keverünk és összevegyítjük a kihült dióval. A tortalapokat bevonjuk a töltelékkel és meghintjük őrölt dióval vagy holipni morzsával. Polócz Mária, Köpesény-Kitsee.

Palacsinta-pudding. Sütünk 4—5 palacsintát és apró metéltre vágjuk. 6 deka vaját habosra keverünk, adunk bele 6 deka vaniliás törteukrot, 3 deka apróravágot mazzolaszólót, 2 kanál tört diót vagy tisztított mandulát, egy kanál szitált morzsát, 3 tojássárgáját, 2 deci tejfölt és 3 tojás kemény habját. Egy formát kikenünk, morzsával meghintjük és összevegyített palacsintát beletevé, megsütjük. Dr. Kelemen Zoltánné, Budapest.

Diómetélt habbal. A gyúrt tésztát szép vékony metéltre vágjuk, forró sósvízben kifőzzük, leszűrjük és felolvasztott zsírral meghintjük. Tűzálló lapos tálra rakjuk, előbb cukorral, majd darált dióval összekeverjük. A tetejét pedig leborítjuk 4 tojás keményre vert habjával, melyet előbb jól összekevertünk vaniliás cukorral. Szép pirosra megsütjük és feladjuk. Szilágyi Kálmánné, Balatonalmádi.

Mézes-kártya. 28 deka porcukrot, 4 deci mézet, egy jó késhegynyi tört fahéjat és ugyanannyi tört szegfűszeget tegyünk egy tálba és ezeket annyi liszttel gyúrjuk össze, hogy táblára téve, jó kemény tészta legyen belőle. Nyújtjuk ki késhegynyi vékonyra és vágjuk fel kártyanagyságúra, rakjuk kiket lisztezett tepsire, tetejét kenjük meg vízzel, hámozott félmándulaszemekkel jelezzük kártyának és gyenge pirosra süssük meg. Adorján Béláné, Székesfehérvár.

Mocca-torta. Hat tojás kemény habjába 8 deka hámozott, őrölt mandulát és 14 deka porcukrot keverünk és vajjal megkent tortalapokon 4 részben kisütjük. Sütés előtt mindenik lapját meghintjük porcukorral, hogy keményebb legyen. Először hűvös, később melegebb sütőbe tesszük és óvatosan szedjük le a bádogról. A lapokat másnapra elteszük és akkor töltjük meg a következő krémmel: 10 deka vaniliás cukrot 4 evőkanál feketekávéval, 3 tojássárgájával forró víz felett sűrűre főzzük, ha kihült, 16 deka kikevert vajhoz adjuk. A tetejét villával megvonalazzuk és pirított vagdalt mandulával meghintjük. Székelyhídy Jánosné, Szeged.

Tutti-frutti fánkok. Finom omlás tésztából kis formáskákát alakítunk, ezeket megsütjük és a következő módon készítjük a hozzávaló töltelékkel: 7 deka lehámozott mandulát mozsárban jól megtörve kevés vízzel együtt abban újra megdörzsöljük és ízlés szerint cukrot keverünk hozzá. Most többféle epóra vágott cukrozott gyümölcsöt keverünk a töltelékhez. Miután a tésztaformáskákat jól megtöltöttük, végül kávékonzervvel bevonjuk. Juhász Emilné, Sopron.

Kedves lapunk előfizetőit szeretettel meghívom I. ker., Horthy Miklós-út 86., III. em. a. alatt, R. Reissmann Gizella festőművész, és Héger Ida és Lindner Imre iparművészek kiállítására. A kiállítás május 27-től június 7-ig tart. Olesó vásárlási alkalom. Magyar, német, francia, holland és olasz tájképek, esendéletek, compositiók, valamint gazdag iparművészeti tárgyak, retikulók, tárcák, különféle apróságok lesznek kiállítva.

Ki eserléné el zongoráját teljesen új, kész, vagy általam megrendelésre készítenő bútorokra. Cím: Fehér Ferencné, Budapest, IX., Tompa-utca 13.

Keresek Budán, kertés, hűvös helyen egy tiszta kis bútorozott szobát két nyári hónapra. Ajánlatot ármegjelöléssel „vidéki urileány” jelígre a kiadóhivatalba kérek.

Tanácsot kérnek

Kérjük mélyen tisztelt előfizetőinket, hogy lejárt előfizetéseiket a megküldött csekk-lapon szíveskedjenek megújítani, hogy lapunk előállításával felmerülő igen súlyos kiadásokat mi is akadálytalanul fedezhessük. Teljes tisztelettel a Kiadóhivatal.

Kedves olvasótársnőim közül ki tudna felvilágosítást nyújtani,

hogy érdemes volna-e főzőiskolát nyitnom, és vajjon hozna-e annyit, hogy a legszolidabb fenntartási költségeimet fedezze. Ha esetleg valaki próbálkozott főzőiskola fenntartásával, nagyon kérem szíves felvilágosítását, mik a teendők és körülbelül mennyi befektetésre van szükség, kell-e valamilyen hatósági engedély hozzá. — Szíves értesítéseket „Hálás” jelígre a kiadóhivatal útján kérem.

Kérem kedves olvasó-társnőimet, ki volna szíves a Magyar Uriasszonyok Lapjának azon számait kölcsönözni, amelyekben a „Világosság” című regény kezdődik. Anyusukam mult év december 1-től előfizetője e kedves lapnak s így az előbb megjelent regényfejezeteket nem ismerjük. A lapokat mindenesetre az én költségemre kérem elküldeni, illetve kölcsönadni. Teljes felelősséget vállalok érte, hogy sértetlenül a legrövidebb időn belül visszajuttatom. Szívességüket hálás köszönettel viszonozom. — Kedves válaszukat lapunk útján várja „Honka”.

Nagyon kérem kedves olvasótársnőimet, szíveskedjenek a „Sonja” című dal szövegét lapunk útján közölni. — Előre is sok köszönet „Ibolyától”.

Kérem „Vidéki előfizető, e lap igaz barátja”-t, hogy „Ha nagyon feszítik, elszakad a húr is” című nóta kottáját szíveskedjék nekem a lap útján megküldeni, miután csak a szöveget ismerem. — Szívvelyes üdvözlettel „V. Ida, tanítóné”.

Ki tudná kedves olvasó-társnőim közül, jobb napokat látott nőrokonomat, ki egy tönkrement földbirtokos nejje, ismerőseik körében házvezetőnek elhelyezni. Szíves értesítést „Sürgős” jelígre a kiadóhivatalba kérek és előre is nagyon hálás vagyok.

Kérem olvasó-társnőimet, szíveskedjenek felvilágosítani, miképpen lehet puhafapadlót beeresztéssel úgy elátni, hogy kefélni lehessen, mint a parkettet. — Szíves utbaigazításukat hálással köszöni „Erzsébet”.

Nagyon szeretném 9 éves kislányomat a Balaton mellé küldeni, lehetőleg gyermekpanzióba, vagy olyan urialádkhoz, ahol sok gyerek van, állandóan gondos felügyelet alatt vannak és kifogástalan bő ellátásban részesülnek. Úgy tudom, hogy panziókban orvosi felügyelet is van, ez még ideálisabb volna. Kislányom teljesen egészséges, jól fejlett, kötelességtudó gyerek, nincs vele semmi különösebb baj. Azt, hogy „ezt nem szeretem, levest nem eszek” stb., nem ismeri. Talán asszonytársaim között volna olyan anya, aki szintén megvált két hónapra egyetlen gyermekétől és megnyugtató tanácsot tudna adni. — Sok üdvözlettel várja szíves értesítéseket a lap útján „dr. S.-né”.

Kedves olvasók közül ki tudna elhelyezni egy-két hónapra 26 éves urileányt, ki a háztartás minden ágában segédkezne, azon célból, hogy a konyha és gazdálkodás művészetében gyakorlatot szerezzon. Fizetést nem kér, de egy kevés zsebpénzt, 15—20 pengőt elfogadna. — Szíves megkeresést „Balatoni előfizető” Szántód (Somogy-m.) címre kérek.

BAJUSZKÁJÁT

és alkalmatlan hajszálait nyakán, karján és arcán önmaga a legegyszerűbb módon könnyen és fájdalom nélkül eltávolíthatja bevált szűrőszert szerencsével. 6 pengő előzetes beküldése ellenében egy teljes kezelésre elegendő adag bérmentve. *Kosmet-Labor, W. Eckhardt, Augsburg II/108. (Bayern) Ravensburgerstr. 12.*

Ki tudna kedves olvasótársnőim közül tüdőtályogra orvosságot ajánlani? Férjem harctéren szerezte e betegséget és még 1920-ban megoperálták, de a gennyes váladék, amit felköhög, még mindig nem szűnt meg. Tüdővész bacillusa — Istennek hála — nincs, s így lázmentes. Néha egészen egészségesnek érzi magát és arcszíne egészséges, de a véres genny-váladék egy nap sem marad el. Ki tudná megmondani, hogy hasonló bajból mi gyógyítaná meg, vagy kihez kellene fordulni? — Szíves tanácsot kérek „Hadi rokkant” jeligré a kiadóhivatalba.

Kedves olvasó-társnőim közül ki tudna ajánlani Balaton-Almádin csendes fekvésű panziót, hol jutányosan tölthetné el a nyarat egy burgenlandi tanítónő. — Hálás köszönettel „Uj előfizető”.

Kérem budapesti kedves előfizető-társnőimet, szíveskedjenek ajánlani egy olyan megbízható és otthonukban már alkalmazott női- és férfi-fehérmemű-varrónőt, aki kézimunkák montirozásához, függöny összeállításához stb. is ért. — Köszönettel és szívvelyes üdvözléssel, Ferenczy Károlyné színművész neje, Bpest, V., Váci-út 18., V., 23.

Igen kérem kedves olvasó-társnőimet, ki tudna felvilágosítást adni, hogy fekete bársonyból mivel lehet a penész-foltot kivenni. — Szíves tanácsukat kéri és köszönetét küldi „T. G.-né”.

Keresztretjvény

Lapunk mai számában közölt „Pünkösdi” című keresztretjvény megfejtési határideje folyó év június hó 15. Azon előfizetőink között, akik a keresztretjvényt helyesen fejtik meg, az alább felsorolt jutalmakat sorsoljuk ki és a sorsolás eredményét lapunk jul. 10-iki számában közöljük.

I. jutalom: Piperedoboz.

II. jutalom: Murgács Kálmán zeneköltő két darab nótáskönyve a szerző autogramjával ellátva.

III. jutalom: Egy kg. Hóvirág mosópor és két magyar dalokat tartalmazó kotta.

IV. jutalom: Egy kg. Hóvirág mosópor és két magyar dalokat tartalmazó kotta.

V. jutalom: Egy kg. Hóvirág mosópor és két magyar dalokat tartalmazó kotta.

*

Lapunk április 20-iki számában megjelent „Kertész-kedés” című keresztretjvényt helyesen fejtette meg 2023 előfizetőnk.

Első jutalmat (egy Piperedobozt) nyerte: Haám Gézáné.

Második jutalmat (egy kg. Hóvirág mosóport, egy regényt és egy magyar dalokat tartalmazó kottát) nyerte: Takács Ödönné.

Harmadik jutalmat (egy kg. Hóvirág mosóport, egy regényt és egy kottát) nyerte: Lestyán Jánosné.

Negyedik jutalmat (egy kg. Hóvirág mosóport, egy regényt és egy kottát) nyerte: nagyselmeczi Mérey Aurélné.

Ötödik jutalmat (egy kg. Hóvirág mosóport, egy regényt és egy kottát) nyerte: Polyanetz Ferencné.

A jutalomdíjakat postán egyidejűleg elküldtük.

Közgazdaság.

Az Első Magyar Általános Biztosító-Társaság május hó 5-én tartotta 1928. évi rendes közgyűlését, amely az 1927. évi nyereséget 207,633.50 pengőben, az osztalékot pedig 15.— pengőben állapította meg.

KOCSIS LÁSZLÓ

NŐI DIVATTERME

Budapest, V, Ferenc József rakpart 27.

Modelljeinket

előnyös áron bocsátjuk a nb. hölgyközönség rendelkezésére.

Üzenetek

„Egy vidéki előfizető”. A selyem csak igen rövid ideig dacol az idő bomlasztó hatásával. Védekezni ellene lehetetlen. Esetleg annyiban lehet megóvni, hogy erős napfénynek, esőnek nem teszik ki, mivel az eső szétmálasztja a szálakat, a napfény pedig megégeti. Akár összecsesvarva, akár kibontva őrzik, nem lehet megállítani és meggátolni, hogy az idő el ne végezze átalakító munkáját. — Üdv. „Tanárnő”.

„Hű előfizető”. Angelotti Mária, a kiváló író, lapunk munkatársa, atyja Angelotti Hugó, a berlini opera karmestere volt. Elhalt 1908 körül. Az adatok összevágtnak és nemcsak valószínű, de határozottan bizonyos, hogy Nagyságos Asszony leánykori ismerősével azonos. — Szív. üdv. a Szerk.

„Mimóza”. Előfizetőinkhez intézett tanácskerését, vagy hasonló kérdésekre vonatkozó válaszát teljesen díjtalanul közöljük le. Szívesen vesszük kipróbált és jónak bizonyult receptek beküldését, amelyet átvizsgálás után, leközlünk.

Ha sem nem tornászik, sem nem sportol és majdnem mozgás nélküli életet folytat, úgy az elhízás veszélye fenyegeti és mit sem tanácsolhatunk annak megakadályozására. Az említett szerek nem ártalmak, különben nem volna szabad forgalomba hozni. — Szív. üdv. a Szerk.

„S. Gézáné”. Ajánlhatjuk az Arden-féle toilett cikket. Beszerezhető: Kőszeg parfümerie, Budapest, IV., Petőfi Sándor-utca 14—16. A használati utasítás megmagyarázza, hogy mire kell különösen figyelemmel lenni.

Üdv. a Szerk.

„Főjegyző neje”. Hajduszoboszló gyógyfürdője most van épülőben, de ennek dacára már a múlt nyáron is sok reumás beteg használta sikerrel. Többen átjöttek Hévízfürdőről, mert oda is eljutott a híre, hogy a 73 fokos meleg gyógyfürdő vize tartalmaz sót, jódot, brómot. Bővebb információt szívesen nyújt „Hajduvidéki”.

„K. Z.-né”. 1. A kértett jelenleg Szobráncz-fürdőn tartózkodik. 2. Úrinők menháza Budapesten nincs. Ellenben a Szt. Erzsébet-apácarendben van egy Urinők Otthona, hol az ellátásért fizetés ellenében magányos urinők otthont találnak. A bentlakók életmódja egyáltalán nem szigorított, teljes mozgás-szabadságuk van. Az intézet címe: Szt. Erzsébet apácarend, Budapest, II., Fő-utca 41. szám. Bővebb felvilágosításért méltóztassék oda fordulni. — Üdv. a Szerk.

„Mars”-nak. Kedves Testvérem! Messziről és ismeretlenül akarom megfogni a kezét, szeretettel: hogy vigyázz! Ha valóban olyan komoly lelkiélettel élsz, akkor tudnod kell, hogy az Isten szeretete nemcsak az áhitatban nyilvánul meg, hanem elsősorban a tettekben. Tudod, úgy-e, hogy az Isten gyakran megpróbálja a nemesebb, erősebb lelkeket, vajjon öröm és lelkielégedés nélkül is tudnak-e szilárdan állani és kötelességet teljesíteni. E próbánál válik el, hogy mennyit érünk. Tudod, hogy minden, bánat és öröm Istentől jön s ha az ő beláthatatlan bölcsessége úgy akarja, hogy egyidőre távol legyen tőled a vidámság és öröm, nyugodj bele, mert az Isten a szívedet vizsgálja. Ha nem találunk áhítatos szavakat, avassuk tetteinket imádsággá. Hozzátartozóid kedvéért próbálj vidám lenni és foglald el magad, mert Isten és emberszeretettől teljesített fokozott kötelesség meghozza a boldogító és derült lelki nyugalmat. — Szeretettel „Harmonia”.

„Dolgozó Asszonykának”. Könnyes szemmel olvastam levelét, mert régen hallottam fiatal asszonyt oly teljes odaadással, megértőn és szeretettel beszélni az ő kis otthonáról, mint kedves olvasó-társnőmet. Ismeretlenül is meleg szívből boldogságot és továbbra is szeretetteljes hosszú életet kívánok. Egy elfelejtett epizódot juttatott

Kedvező feltétellel vásárolhatók **világmarkás zongorák, pianinók** a 30 éve fennálló hírneves

KERNÁCS CÉGNÉL VI., Teréz-körút 43. és VI., Paulay Ede-utca 33.

Csere, hangolás, javítás, bérlet.

eszembe levele, amely velem nem is olyan régen történt. Egész fiatal asszonyka voltam, és egy kis társaság volt nálunk. Egyik barátom is, aki kultuszt üzött belőle, hogy a keze finom, szép legyen. Az is volt, mert soha olyan munkát nem végzett, ami árthatott volna kezének. Majdnem tüntetett kezével. Én pedig, aki bizony nem egyszer hosszú időn keresztül az egész háztartást magam vezettem, nem fektethettem olyan nagy súlyt a kezemre. Mindenesetre ápoltam, de ennek dacára a kezünk között feltűnő volt a különbség, ezért én kezemet nem tettem ki állandó közszemlére, de nem is dugtam el, mintha szégyelném. Egyszer csak a téma a női szépség körül forgott és a férfi-társaságunk mind amellelt foglalt állást, hogy többre értékeli a dolgos-kezet, a legszebb szoborszerű alabástrom-kéznel is, és az egyik úr, anélkül, hogy sejthetnem volna, mi indította tettében, hozzám jött és tüntetőleg kezét csókolt. Utána az egész férfi-társaság felállt és megcsókolta kezemet. Olyan zavarba hoztak, hogy ma is elpirulok, ha rá gondolok, hogy a dolgos kezem milyen kitüntetésben részesült. A barátom elsápadt és azt hiszem, igen kellemetlenül érezte magát. Ebből — azt hiszem — az a tanulság, hogy senkinek sem kell szégyelnie, hogy a háztartásában, ha a körülmények úgy kívánják, maga végzi el a teendőket, és azért épp olyan kifogástalan uriasszony, mint az, aki csak zongorázik, kommissziók, hangversenyeket és színházakat látogat. Magácska az igazi uriasszony, drága dolgozó Asszonykám, magáé minden dícséret és szeretet, fogadja ezt tőlem. — Szeretettel üdvözlö a „M. U. L. egyik régi olvasója“.

„Tanácsos neje“. A zsiros libatollat tessék egy párnacihába tenni, úgy, hogy csak félig teljen meg. Ekkor egy nagy edénybe vagy kádba szódás szappanos meleg vizet, de nem forró vizet kell önteni és a bekötött vagy bevarrt cihát a tollal beletenni. E vízben jól átdörzsölni, több vízből addig mosni, míg megtisztul. Végül tiszta vízben kiöblíteni, a vizet kifacsarni belőle és padlásra szitába tenni, vagy ruhába bevarrva felakasztani és naponta többször átforgatni, mindaddig, míg teljesen átszárad. Így kell tisztítani a bepiszkolódott ágyneműtollat is. Üdv. „Szolnoki mérnök neje.“

„K. A.“ A beküldött keresetjegynt — sajnos — nem használhatjuk. Az elfogadottat természetesen díjazzuk.

Szerk.

„Barna asszony“, Kispeszt. Mihályi Ottó gyógyárú nagykereskedésében VI., Podmaniczky-u. 43/U., a legkitűnőbb kézfimmitót szerezheti be. — A hirdetést, üzleti tartalmára való tekintettel, szavaként 10 fillér díj előzetes beküldése ellenében közölhetjük le. Üdv. a Szerk.

„H. A. D.“ Önképzőkörön elismerést arathat vele. Azonban, hogy írása nyomdafestéket lásson, sokat, nagyon sokat kell, hogy még tanuljon. A beküldött novellát nem használhatjuk. Szív. üdv. a Szerk.

II. kereskedelmista“. Internátussal egybekötött állami női felsőkereskedelmi iskola a fővárosban nincs. Szív. üdv. a Szerk.

„Egyetemi század“. Mária Terézia laktanya, Budapest, Őllői-út. A kérvény ide nyújtandó be. Azonban szó van arról, hogy ezen alakulatot megszüntetik. Szív. üdv. a Szerk.

„Mars“-nak. Panasztát olvasva szerettem volna, hogy szárnyaim nőjjenek, hogy Magához repülhessek és megvigasztalhassam. Magam is ismerem e lelki szárazságot, mely

legerősebb próbája a hitnek, a szeretetnek, kitartásnak. Könnyű vallásosnak lenni, mikor csordultig tele a lelkünk áhítattal, amikor mintegy lelkikényszerből imádkozunk s az imádság nyomán valami csodálatos, szavakkal ki nem fejezhető harmonia ömlik el a lelkünkön, amelyhez hasonló édes érzés nincs a földön. Vannak, akiket a lelkiüresség nem bánt, messi tölük az Isten és a templom csendjében sem találnak magukra. Ezek nem érzik az ájtatosság szükségét. De mi, akik nem tudunk Isten nélkül élni, megdermeszt, kétségbeejt a csend, harc dul a lelkünkben s a ránk borult ködben egyedül kell hogy megvívjuk e küzdelmet, mert hisz nem érezzük közelünkben Istenet. De lássa, ez csak, — ha lehet így kifejezni magamat, — optikai csalódása a lelkünknek, az, hogy az Istent, akit eddig közvetlen közelről magunkban éreztünk, most valami hideg ködön keresztül látunk s még ahhoz sincs erőnk, hogy vágyón kinyujtsuk felé a kezünket. Csalódás ez, mondom, mert ő sohasem volt még ily közel hozzánk, amikor szeretettel és aggódva figyel, vajjon kitartunk-e mellette, nem lankadunk-e el a harcban? Hogy aztán ezerszeresen megjutalmazza hűségünket és szeretetünket. Sokat írhatnék még, de attól tartok, hogy Főszerkesztő úr megneheztel rám és mások gondolatainak nem jut a lapban hely. Még csak annyit, hogy vigyázzon egészségére, ne felejtse el, hogy ép testben ép lélek s hogy az anyag és a szellem csodálatos módon összefüggésben áll. Igyekezzen fizikailag megerősödni. Ha megadja címét a lap utján, szívesen írok. Szeretettel üdvözlö „Eta.“

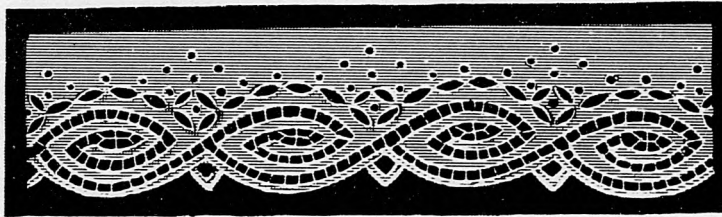
A cselédkérdésről

szóló vitában, mint utóhang, én is kivésem a részem. Mint minden bajnál, ha orvosolni akarjuk, úgy ebben is, a hiba megkeresése az első. Nem állítom azt, hogy egészben, de részben mégis csak a háziasszonyok szolgáltattak okot arra, hogy a cselédkérdés ennyire elfajult. Bizony, nagyon igaz van „Recarlo“-nak. Nem lett volna szabad tulleitálni a béreket, a kimenőnapokat, völegények látogatását, stb. De a háziasszonyok tulnyomó része, mert egyetlen napig sem akar cseléd nélkül maradni, mindent megenged. Ha valakit a szükség kényszerít a cseléd-tartásra, érthető, de a legtöbb csak kényelemből retteg, hogy esetleg ő maga kell hogy dolgozzon. Pedig ma is vannak kötelességtudó és erkölcsös cselédek, mint például az enyém is, aki már három éve, hogy nálam van alkalmazásban és ismerek családotokat, ahol még huzamosabb ideje, hogy ott van. A titok talán abban rejlik, hogy úgy nevelek magamnak cselédet, mint azt a „Hetven felé járó nagymama“ tanácsolta. E tanácsok szerint lehet jó cselédet nevelni és a problémát mindenki maga megoldhatja.

„Egy tízéves szegedi asszony.“

„Főjegyző neje.“ A jegyzők Árvaházi Közlönye 1927. évben közölt egy ismertető cikket Héviz-fürdőről, hol a jegyzői kar és családtagjai kedvezményt kapnak. Bizonyára kikerülte figyelmedet, kérlek, érdeklődj az Egyesületnél (Budapest, VIII., József-körút 41.). Szívesen küldenek ismertetőt. Szeretettel üdvözlö J. G. főjegyző özvegye.

„Margit asszony.“ Férfiszobába lehet stor-t használni és akkor szükséges két szárny függöny és egy drapéria, ami lehet kelim, perzsa, komoly brokát, vagy gobelinszővet. A stor nagyon divatos és ha egy egész prima dolgot méltóztat készíteni, úgy lehet nyers selyem, wenis (velencei) csipke, gyótyive flamberesipkével, esetleg szép magas hímzéssel. Ha teljesen művészi kivitelű dolgot óhajt Nagyságos Asszony, méltóztatssék Gottlieb Gyula iparművész. kézimunkarovatunk jelenlegi vezetőjéhez fordulni (Budapest, IV., Petőfi Sándor-u. 17., II. em.), aki minden tekintetben készséggel áll rendelkezésre. Szív. üdv. a Szerk.

Gottlieb Gyula eredeti terve. (Bpest, IV., Petőfi Sándor-u. 17, II.)

STANDARD POLOSKAIRTÓ

új telefonszáma: J. 428-20. Új helyisége: Kossuth Lajos-u. 17.
A telefonkönyvben levő telefonszáma megszűnt. (Magyar-utca sarok.)

CYÁNOZÁS RÉSZLETFIZETÉSRE.

„Lidia.“ Meleghangú levelét nagyon köszönjük. Nagy hála kötelezett kijelentésével, hogy kritikánk lapunk iránti jóindulatát nem változtathatja meg még akkor sem, ha költeményét nem találónk formailag tökéletesnek. Lelkünk egész melegével állunk maga mellett és kérjük, hogy ne felejtse el, hogy a hazáért élni épp olyan kötelesség, mint kötelesség az életet is feláldozni, ha a haza veszélyben van. Hős martirjaink e kötelesség szőszerinti teljesítésében váltak meg tőlünk és nem volnának megelégedve velünk, ha mi az élet terheitől megszabadulni akarnánk, csak azért, mert súlyát, úgy hisszük, már nem bírjuk tovább. A mi magyar leányainkat erős lelkűeknek ismerjük és azoknak akarjuk tudni továbbra is. A hős menyasszonya nem tagadhatja meg hitét és benne önmagát. Irjon máskor is, részvétellel osztozunk szomorúságában. Szív. üdv. a Szerk.

„Csosgemi gazdasszony.“ A téli retetmagot csakis mult évi trágyázású földbe július közepétől kezdve augusztus elejéig lehet elvetni. A magot 1 cm. magasan kell betakarni és 8 nap alatt kikéi. A növényeket 40—50 cm-re egyelik ki. Böven kell locsolni, ha a túlságosan homokos földben kilátszik a feje, azt be kell földdel huzni, mert az erős naptól megszökdül, fás és kesernyös ízű lesz. A cékla-magot téli elvetésre májusban vetjük el 30 cm. távolságra egymástól. Kövér földet szeret, amely azonban legalább egy évtől azelőtt volt trágyázva. A frissen trágyázott talajnak hátránya nemesak az, hogy kellemetlen trágyaízt vesz fel a répa, hanem még az is, hogy a gyökér nem simán, hanem ágas-bogasan fejlődik. A magot homokos talajban 4 cm-re, kötött talajban 2 cm-re takarjuk be. A mag 8—10 nap múlva kel ki. Nagy szárazságban locsolni kell. Ha a talaj szikes, akkor a legjobb répamagból is halvány répa terem. Szív. üdv. a Szerk.

„Hortensia.“ Ha valamikor elmondhattuk, ma megállapíthatjuk, hogy a nők és férfiak közti barátság korát éljük. Hogy a leányok a pusztá barátsággal nem akarnak megelégedni és a barátság mögött a házasság gondolatával kacérkodnak, az ő szempontjuktól a legtermészetesebb. Amde a kenyérkereső, csaldfentartó férfi nem ily könnyen gondol a hagyományos rózsalánra, mely őt a házasságban fogva tartja és ezért szívesebben veszi a leány barátságát. Ha ennél többet kíván tőle, megfordítja a vitorlát, más vizekre evez és más barátnőt keres. Nem látjuk semmi célját, hogy tovább folytassa a levelezést vele, annál inkább sem, mert ő a meghívást kiparirozza egy olyan érzés emlegetésével, amelyet csak kifogásul használ, ahelyett, hogy őszintén megszakítaná az összeköttetést. Ne ringassa magát — vele kapcsolatban — a házasság gondolatába és ha levelével újólag felkeresi, mondjon neki véglegesen Istenhözadót. Szív. üdv. a Szerk.

„Pestkörnyéki előfizető.“ Ha a baromfi sok rovart és férget fogyaszthat, nem kívánja szervezete a sót. Ha füvekkel él, az ezekben lévő nátron a sót pótolja. Ha a baromfit szemes eledellel tartjuk, vagy sok burgonyát adunk neki, akkor feltétlenül szükséges, hogy sót is keverjünk közé, különben az állat szükségét fog szenvedni. Naponként egy-egy szárnyasnak 1—2 gramm sót adva, teljesen megfelelünk az okszerű takarmányozás követelményeinek. Nagyon célszerű a baromfinak több takarmány-répát adni, mert az abban levő nátron a só szükségletét kielégíti. A here sok kálit tartalmaz, ha ezt etetjük a baromfiakkal, akkor szükséges eledelük közé sót keverni.

„Rákospalota.“ Zsúrkenyér receptje. 12 deka vaj, 10 deka sótól kiáztatott szardella, 1 keményre főtt tojás, egy kis ecetes uborka, 10 deka sonka, 10 deka füstölt nyelv. Az egészet apróra vagdalni. Előzőleg azonban a vaj és a szardella jól elkeverendő és csak azután jön hozzá a fent felsorolt masszsa. Ezen mennyiség épp elegendő egy zsúrkenyérhez. A kenyér megtöltése: A kenyeret a közepén szétvágjuk, azután a két végét levágjuk, a belét kikaparjuk és jó keményre belenyomjuk a töltelék, azután szeletekre vágjuk. Szív. üdv. a Szerk.

Igen tisztelt Főszerkesztő Úr! Örömmel küldök köszönetet a kedves és valóban szép ajándék-milieuért, amellyel a figyelmes szerkesztőség engem is meglepett. Őszintén örültem és el is határoztam rögtön, hogy bár gyöngye szemem miatt soha sem kézimunkázom, ezt a szép ajándékot a verőfényes tavaszi napokon magam fogom kidolgozni, hogy annál kedvesebb emlékem legyen a M. U. L.-tól. — Igen, én vagyok, ha emlékeznek nevemre, a rosszmájú, epés kritikus, a bigott (?) zugligeti asszony. Pedig nem is epés, nem is rosszmájú, de még bigott sem, — csak feltétlenül igazságos. És éppen ezért szolgál olyan nagy örömmre, hogy a legnagyobb elismerésemnek adhatok kifejezést. A lapnak vezéreszméje oly szép, hogy valóban méltó a „Magyar Uriasszonyok Lapja“ büszke címéhez. A „Tanácsot kérnek“ és „Üzenetek“ rovatában sok örömmel telik. Van abban valami végtelenül kedves, hogy ilyen messziről ennyi melegséggel szólhatunk egymáshoz. A last not least nem mulasztatom el az alkalmat, hogy ne közöljem kedves Főszerkesztő úrral „Ignotus“ által bolygatott kérdésről a véleményemet. Ignotusnak nincs igaza. Ignotus, úgy látszik, félremagyarázza a dolgot s nem vette figyelembe, hogy ez mennyire más, mint az, melyhez ő hasonlítja ezeket a meleg, kedves életjeladásokat. Nem gondolt rá, hogy tulajdonképpen milyen légkörből származhatnak azok a „Hirdetések“, melyekben igazán semmi bántó, vagy helyén nem való dolgot nem találok. Bár én — talán emlékeznek — kényes és kritikus vagyok, egészen meghatódtam a gondolatra, hogy a M. U. L. egymáshoz vezet talán, — egymástól távol élő, ismeretlen kedves embereket, olyan embereket, akik éppen disztिंगváltságuknál fogva és zárkózott életkörülményeik folytán nem tudnak életjelt adni magukról. S ha csak egyetlen emberpár boldog egymásratalálását szolgálta volna a lapnak ez a kedves segítő-keze, már nem dolgozott hiába. De reméljük, többen is megtalálják még egymást, a kedves M. U. L. hasábjain.

Ezekután elköszönök kedves Szerkesztő úrtól. Őszintén üdvözlötét küldi dr. K. Józsefné, Zugliget.

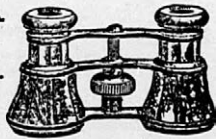
Nagyothallók minden vágyát kielégíti a SIEMENS-PHONOPHOR. Ezt a kis készüléket — mely a hallást még a legmakacsabb esetekben is a legtisztábbá teszi — áldják mindenfelé. Egyedüli főelárusító helye: Magyar Gyógytechnikai Ipar R.-T., Budapest, VI., Andrássy-út 28. Díjtalanul bemutatják, próbálja meg.

CALDERONI és TSA

LÁTSZERÉSZEK

Budapest, V., Vörösmarty-tér 1. sz.

Látesövek, szemüvegek, orrszipetök. Fényképezési készülékek és cikkek. Barometerek, hőmérök

Tökéletes francia GUMMI harisnya fűző

elsőrangú szakerek által kiszolgálva. Kérjen ingyenes prospektust!

A Dr. Barrère & Cie, Paris

magyarországi főraktára: SALVATOR KÖTSZERGYÁR R.-T. VI, Nagymező-u, 6/U. (Terézvárosi templommal szemben.) Telefon: T. 250-14.

Ingyenes hirdetések

E rovatban foglaltakért semmiféle felelősséget nem vállalunk. Szerkesztőség.

Páratlanul olcsón világmárkás zongorák, pianinók részleltfizetésre. Javítás, hangolás, kölcsönzés Ehall zongoratermeiben, Andrassy út 15.

Perzsa- és más szövegek szakszerű és művészi javítását vállalom. Vidéki megrendeléseket is pontosan eszközlök. A lap előfizetői részére 10 százalék kedvezmény. Cím: Tcharhoukin M. Vosdanik, Budapest, VII., Wesse-lényi-utca 1. szám.

Pestkörnyéken, villamossal könnyen megközelíthető helyen, katonatiszti családnál, 2—3 gyermek, gondos felügyelet mellett, május 1-től nyaralhat. Oktatásban is részesülhet, miután tanítónő vagyok. Szép kert, tornaszerek, strand, tenisz-pálya, kitűnő levegő, jó ivóvíz. Cím: „N. Gy.” jelige alatt a kiadóhivatalban.

Öröklakás. Zugliget elején, villamos megállónál, 1000 öles díszparkban 4x4 szobás, komfortos, parkettás, teljesen egyforma öröklakás, házmester-lakással, teljesen elválasztható, külön dízkerttel és bejárattal, öröklakásonként 28 ezer pengő. 18 ezer pengővel átvehető és beköltözhető. Rajzok nálam megtekinthetők: Szinyei Merse-utca 6., földszint 2.

Kéthónapos, fehér angora cicák, darabonként 8 P-ért cladók. Kelletésre alkalmas fehér orpington tyúktojások darabonként 50 fillér árban kaphatók. Cím: Cziementné, Rákosszentmihály, Sándor-utca 4/b.

Hatéven fölül uri gyerekeket megfelelő ellátásra és gondos nevelésre elvállal városi protestáns pápi-család. Cím: „Gyermekszertők” jelige alatt a kiadóhivatalban.

Dr. Kovács Gézáné, urileányok otthona, Máriatelepen, Balaton szélén, 2 holdas park közepette, kimondottan urileányok felvételnek június 1-től. Napi panzió 7 pengő. Strand, móló, vitorlás, stb. Cím: Budapest, Kisfaludy-utca 28/B.

Vasmegyében, fenyvesek alatt egy 3 szoba és mellék-helyiségekből álló magánház teljesen berendezve, két családnak is kiadó. Étkezés akár otthon elkészíthető, akár a mellette lévő vendéglőben kapható. Kiszolgálásról, takarításról gondoskodik van. Fürdő és forrás közelben. Bővebb Schösz Irma, Mikóspuszta, Vasmege.

Háromhónapos fekete rőt nyulak, darabonként 4 pengőért, ezüst szörme darabonként 4 pengőért, fekete langshán tyúktojás darabonként 40 fillérért, tavalyi Rode island Red kakas darabonként 10 pengőért, kék rőt házi-nyúl, mult évi, darabonként 10 pengőért eladók. Doktor Gyuláné, Szilvásvárad.

Gyönyörű uri villa, 4 szoba, terrasz, vízvezeték, villany, bútorozva vagy anélkül, nyárilakásnak vagy évi bérbé, esetleg teljes ellátással is kiadó. Azonnal beköltözhető. Cím: „Strandfürdő közelében” jelige alatt a kiadóhivatalban.

Komoly leány kisebb háztartásban házvezetőnői állást keres. Fizetés nem annyira fontos, mint a jó bánásmód. Levelek Krausz Margit, Kíspeszt, Batthyányi-utca 58. sz. címre küldendők.

Szerényigényű, főzni tudó házikisasszonyt keresek, ki egy eseléd segítségével a házimunkák elvégzését vállalja. Németül tudó előnyben. Cím: Hermann Sándorné, Nyiregyháza, Széchenyi-utca 24.

Tisztviselő felesége szegedi urinő ismeretségét keresi, akinél szegedi tartózkodása alkalmával egy-két napra lakást kaphatna, mivel a szállodától idegenkedik. Szívességét hasonló szívességgel viszonozná. Címe: „Dunántúli” jelige alatt a kiadóhivatalban.

A Balaton somogyi partján, szép villában 3—4 fiatal leánynak, júniusban kisebb gyermekeknek olcsó nyaralás. Jó házikoszt, négyezer étkezéssel és saját felügyelettel. Kikapított homokstrand, légsátor, saját vitorlás. Napi panzió 5 pengő. Cím: dr. Tepliczkyné, Győr, Batthyányi-tér.

Veszprémi agyag-ipar készít kiváló szép és jó cserép-kályhákat, virágcserepeket és kerti díszeket. A legkisebb rendelést is a legpontosabban teljesíti. Cím: Bokrossy Elemér, Veszprém.

Angol és német órát adok jutányos árak mellett. Cím: L. I.-né, Budapest, II., Toldy Ferenc-utca 56.

Theológus júliustól októberig diákok mellé nevelőnek, oktatónak ajánlkozik szerény ellátás és díjazás mellett. Cím: Péter Ferencné leveleivel, Budapest, IX., Mester-utca 18. III. em. 2.

Állást keres harmincéves, nős, gyermektelen erdészeti altiszt, rokkant, egyik alsó lábszár fele hiányzik. Ért a baromfitenyésztéshez, méhészethez, kertészethez, és a nemes nyest tenyésztéséhez; mezőgazdaságban, erdészeten járta. Vállalnék vidéken kastély vagy villa felügyelést. Szíves megkeresést kér: Máté Ferenc uradalmi főerdész leveleivel, Putnok (Gömör-megye).

17 éves, négy középiskolát végzett, jó családból való leány gyermekek mellé vagy könnyebb házimunkára ajánlkozik. Jó bánásmódot kíván. Lehetőleg Baranyában vagy a Balaton vidékén kíván elhelyezkedni. Cím: Kozma Imréné, Old, u. p. Siklós (Baranya-megye).

11 éves leánykám mellé játszótársnak keresek 10—12 éves leánykát július—augusztus hónapokra, Balaton mellett, gyönyörű fekvésű, pormentes villában, elsőrangú ellátással. Állandó felügyelet, német társalgás. Szerény fizetési feltételek. Esetleg 6—7 éves fiúcska is számításba jöhet, 6 éves kislány mellé. Bővebb felvilágosítás Bpest, VI. ker., Szondy-utca 7. szám alatt kapható.

Dadogók, hebegők, pöszebeszedések, nagyothallók, hallónémák gyógyítva tanítását sikerrel elvállalja gyógy-pedagógiai tanár. A nyári kéthónapi vakációban vidékre is elmegy. Leveleket „Gyógypedagógiai tanár” jeligére a kiadóhivatalba kérek.

Szépen bútorozott utcai szoba, fürdőszoba használat-tal egy úr vagy hölgy részére azonnal kiadó. Cím: V. Garam-utca 23., III. em., 16.

Intelligens uriaszony panzió, internátus, leányotthon vezetését vállalja, vagy feltétlen uriháznál házvezetőnői, anyahelyettesi, társalkodónői állást töltene be. A háztartás vezetésében, magyar, francia konyhában teljesen perfekt. Fehérnemű varráshoz ért. Értesítést ad: Sárly Istvánné, Aba-puszta, u. p. Nyiradony.

Azon tisztelt Gladiola-rendelőimnek, akik szívesek voltak rendelkezéssel megfizetni, ezuton mondok köszönetet és tudatom, hogy mielőtt a hirdetésem a M. U. L-ban megjelent, meglehetősen nagykészletem elfogyott és így nem tudok szállítani. Azonban előjegyzésbe veszem jövő évi március havi elszállításra értesítés mellett. Tisztelettel Michl István kertészeti-telepe, Tóváros.

Idősebb úrnak vagy hölgynek egy szoba kiadó. Közel az ó-budai strandhoz. Cím: III., Mátyás-hegy 16117/3.

Gödöllön, uradalmi erdő melletti nyaralóban gyermektelen házaspárnál 2 szoba, veranda, közös konyhával vagy konyha nélkül, június 1-től keresztény gyermektelen házaspárnak vagy két urinőnek, egész időnyre kiadó. Értekezhetni alábbi címen. — Pesten (alábbi címen) nagy utcai bútorozott szoba, fürdőszoba, külön konyha vagy kis udvari szoba, külön konyha, gyermektelen házaspárnak azonnal kiadó. A bérlő öszig egyedül lesz a lakásban. Cím: Népszínház-utca 22., IV. em., 3.

Két szobás, komfortos, modernül berendezett lakáso-mat kiadnám magányos úr részére, oly módon, hogy én, mint önálló házvezetőnője maradnék a lakásban és gondoskodnék teljes ellátásáról. Felvilágosítás nyerhető: Pallette Károlyné, I., Márvány-utca 38., II. em., 26. alatt.

Feltétlenül uri, gyermektelen házaspárnak vagy magányosnak két elegánsan bútorozott szoba, nyaralás céljából kiadó. Gyönyörű vidék, melegfürdők a városban. Cím: özv. dr. G. K.-né, Eger, Györgyenyi-utca 6.

Felelős szerkesztő, kiadó és tulajdonos: KERTÉSZ BÉLA
Szerkesztő: tordai BÓJTHE ETEKKA
Kiadóhivatali igazgató: BARTHA ISTVÁN
Kéziratokat nem adunk vissza.

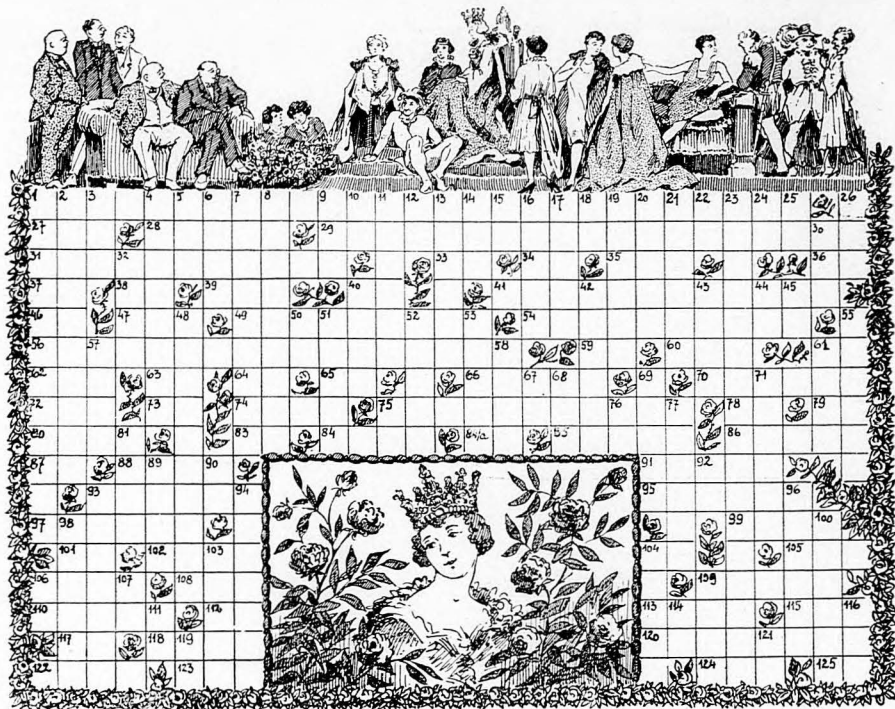
Keresztrejtvény

PÜNKÖSD

Szerző: Kalona

— Vízszintes sorok —

- 1 A május 27. és 28-i napok meghatározása.
 27 Ha fizeted sajnálsz, ha nem, úgy baj lesz belőle.
 28 Céget jelent.
 29 Így kísérik végig a falun a pünkösdi királynét.
 31 A Pünkösöd latin neve.
 33 A betegség jelének mássalhangzója
 34 Mássalhangzó fonetikusan.
 35 Fordítva: koponyára mondják.
 36 Vadász teszi.
 37 Kötőszó. — 38 Igekötő.
 39 Fordítva sportvezetőség-rövidítése.
 40 Fordított lekvár.
 41 Idén... van, mert később is eshetne.
 46 „D“-vel a Sárviz mellékfolyója.
 47 Vadász idejének betűi felcserélése.
 49 A kíváncsi emberek... az utcákat, mert mindenki látni akarja a pünkösdi királynét.
 54 Biztatás, mely egy közismert kurucnótában is előfordul.
 56 Természetesen... között hisérik útján a királynét.
 59 A 40 függőleges eleje és vége.
 60 „Bem...“
 61 „Mint fent“ rövidítése latinul.
 62 Az ék.
 63 A germanium kémiai jele.
 64 Súlymérték mássalhangzója.
 65 Fordítva a 64.
 66 Kártyaműszó. — 70 Iroda.
 72 Bizony annak van már vagy husz... mikor engem pünkösdi királynévá választottak.
 73 Kiadás rövidítése — latinul.
 74 „Önmaga“ közismert görög szóval.
 75 Ezek az ünnepek helyettesítették a régirómaiaknál a pünkösdi ünnepeket.
 78 Északamerikai állam hivatalos rövidítése.
 79 Az akarattal karöltve jár.
 80 Volt spanyol hossz mérték = 1,7 m.
 83 „Kézirat“ rövidítése — latinul.
 84 Régi katonai büntetés mód.
 84 a Házállat népiesen.
 85 „Gondolat“ görögül.
 86 Zenei műforma olaszul.
 87 „Az idézett helyen“ rövidítése latinul.
 88 Ilyen szert is van.
 91 Ezt vesz be önagsága csillapítóul, ha nem őt választották meg királynőnek, hanem a barátnőjét.
 93 Madár viseli. — 95 Szörp.
 97 Ilyen lakás is van.
 99 Volt vasut rövidítése.
 101 Allat hangja.
 102 Jupiter szerelme.
 104 Fordított francia birtokos névmás.
 105 Balkán város. — 106 Nap.
 108 Akadály. — 109 Házieszköz.
 110 Iskola. — 112 Fordított szerszám.
 113 Nagy az öröm minden nőnél, ha a végén mégis diadalt...

- 115 Helyhatározó.
 117 Az erdium kémiai jele.
 119 Gázló madár.
 120 Szól a vetélytársnő: Na hallod ez már igazán kész..., hogy ezt a vén satrafát választották meg királynővé.
 121 Férfi keresztnev.
 123 Hegy neve a régi trójai síkság mellett.
 124 A Volga és az Angara mellékfolyója.
 125 A „C“ hangsornak harmadik zöngéje.

— Függőleges sorok —

- 1 Pünkösöd napjain nagy...-tel mondja a püspök miséjét.
 2 Ezzel is hason a pünkösdi királyné.
 3 Idegen tagadás.
 4 Választás után... a pünkösdi királyné megmutatja magát hódolóinak.
 5 Így — latinul. — 6 Kötőszó.
 7 Főváros. — 8 Vallás. — 9 Lyuk.
 10...avart! — előre.
 11 Izgatottan szól az egyik rendező: Légy szíves nézd meg, hogy se bent... nincs-e több szavazó.
 12 Zeke mássalhangzója.
 13... idején Vízkeresztkor a habkirály választják vidéken.
 14 Gondolat fejt ki.
 15 Tagadószó mássalhangzója.
 16 Kanadai folyó.
 17 Ilyen tekintet is van. — 18 Kötőszó.
 19 A fürtöt így hívják népiesen.
 20 Ősünk.
 21 Ékezet nélkül a természet — latinul.
 22 A 105 vízszintes mássalhangzója.
 23 Tudod, hogy nagy szerencséje van ennek az Ilonkának. Nézd azt a tömeget... még megy a szavazáshoz.
 24 Folyó. — 25 Az útszűk seb váladéka.
 26 Ilyen virágot kapajándékba a királyné.
 30 Ékezetelt pap teszi.
 32 Alakra mondják. — 40 Szín.
 42 Község Abauj és Somogy vármegyékben.

- 43 Persze másnap az összes... lapok közlik a hírt a királynéválasztásról.
 44 Szám.
 45 Francia birtokos névmás.
 48 Bizony nehéz dolog, hogy a választásnál valami... — ezt produkáljon a bizottság.
 50 Személyes névmás.
 51 A vetélytársnő teszi dühében, ha nem választják meg.
 53 De amelyiket megválasztották az teljesen bele... az örömbé.
 55 A pünkösdi királyné kapja.
 57 Sok lány... ezután a diadal után is.
 58 Régi viselet. — 61 A gyermek.
 67 Azonos mássalhangzók.
 68 Folyó Karolina és Virginia államokban.
 69 Ezt a csizmát veszi fel a vidéki „pógár“ Pünkösdkor.
 70 Ere ültetik a királynét.
 75 Összetett mássalhangzó.
 76 K-val kérdőszócska.
 77 A választó teremben ez adja a hangot.
 81 Fém. — 89 Éva gyermeke.
 90 Fordított víz. — 92 40 vízszintes.
 93 Ezt is isszák.
 94 A királyné... nagy ünnepek között történik.
 96 Aki nem ilyen, az lekésik a szavazásról.
 98 Innen is nézik a királynét, mikor körülviszik a városban.
 100 Talán még ezt is kap ajándékba a királyné.
 103 Ó-val a sikeres választás után következik.
 104 Helyhatározó. — 106 Kicsinyítőrag.
 107 Zenében „jobb kézzel“ rövidítése.
 109 Tejtermék.
 111 Azonos magánhangzók.
 114 Helyhatározórag. — 116 Nők adják.
 119 A bizmut kémiai jele.
 121 A tantum kémiai jele.

MAGYAR URIASZONYOK LAPJA

Dr. DISKA GYŐZŐEK GYERMEKEI

VERES, főhercegi udvari és kamarai fényképező felvétele, V. Harmadad-é 3.